

Không Có Kiếp Sau

Contents

Không Có Kiếp Sau	1
1. Chương 1: Lăng Hoàng Đế Biển Chết	2
2. Chương 2: Bé Con Mặt Dày	5
3. Chương 3: Bảo Tàng Của Sigma	7
4. Chương 4: Người Máy Xa Lạ	9
5. Chương 5: Tồn Tại Vì Con	12
6. Chương 6: Hồi ức Của A	14
7. Chương 7: Ước Hẹn Đáng Sợ	17
8. Chương 8: Phiền Nao Của Thiếu Niên Mục Căn	18
9. Chương 9: Chuẩn Bị Trước Khi Khởi Hành	20
10. Chương 10: Các Phụ Huynh Tiếp Tục Sầu Lo	21
11. Chương 11: Quyết Định Của Alpha	23
12. Chương 12: Mục Căn	25
13. Chương 13: Khởi Hành	27
14. Chương 14: Tiết Dạy Của Beta	29
15. Chương 15: Tài Năng Không Ai Biết	31
16. Chương 16: Nóng Lòng Muốn Thử	33
17. Chương 17: Yêu Thương Là Đặt Con Vào Bụng	35
18. Chương 18: Thời Khắc Đếm Ngược	37
19. Chương 19: Té Ra Anh Cũng Vậy”	39
20. Chương 20: Người Phá Nát Những Vì Sao	42
21. Chương 21: Lần Giao Chiến Đầu Tiên	44
22. Chương 22: Kham Mạnh Mạnh	45
23. Chương 23: Lần Đầu Gặp Mặt, Rất Vui Được Biết Cậu!	47
24. Chương 24: Mục Căn Đáng Sợ	49
25. Chương 25: “người Ăn Chay” Olivia	51
26. Chương 26: Nghệ Thuật Và Hiện Thực	53
27. Chương 27: Tình Hữu Nghị Khó Có Được	55
28. Chương 28: Hai Gia Đình	57
29. Chương 29: Thuyền Âm Hồn	60

Không Có Kiếp Sau

Giới thiệu

Edit: BiThể loại: ảo tưởng không gian, hoan hỉ oan gia, khoa học viễn tưởng, tương lai giả không, 1×1, HE. "Mọi việc x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-co-kiep-sau>

1. Chương 1: Lãng Hoang Đế Biển Chết

“Thế giới này tồn tại vì con —”

Điều thứ 1300: Người máy mất chủ nhân giám thị nên bị tiêu hủy ngay — [Ấn bản thứ 53 về Điều lệ Quản lý tổng hợp người máy giữa các hành tinh]

“Nhiên liệu không đủ! Nhiên liệu không đủ!”

“Mức độ hư hại của đuôi thuyền là 65%, hãy lập tức phái kỹ sư sửa chữa!”

“Phi thuyền sắp bay khỏi khu vực thiên thạch, trước khi nhận được thông báo chính thức, xin các vị hành khách đừng tháo dây an toàn trên người, rất cảm ơn sự hợp tác của quý vị.”

Ánh đèn trong khoang thuyền đã chuyển sang cảnh cáo đỏ biểu thị tình huống cực kỳ nguy hiểm, tiếng còi báo động, giọng nam máy móc và giọng nữ nhân loại êm tai đan xen nhau, cấu thành cảnh tượng hết sức hỗn loạn.

Theo lý thuyết, dưới tình huống như vậy, bên trên cái gọi là phi thuyền này đáng lẽ nên rối loạn, bị nổi tuyệt vọng tang tóc bao trùm, mọi người vẫy vùng trong vô vọng, phát ra tiếng gào thê lương suy sụp...

Nhưng chẳng có gì xảy ra.

Trên phi thuyền vô cùng tĩnh lặng, trong khoang chỉ có vền vền năm “nhân loại” đang phân công phối hợp đầu vào đây. Bốn “người” trong số đó đang kiểm tra các chỉ số thân tàu trên bàn điều khiển. Về phần người đứng đầu, sau khi đọc nhanh và xem lướt qua số liệu những người khác báo cáo, hắn chỉ lẳng lặng lệnh một câu.

“Sigma đi lấp lỗ hổng trên khoang.” Giọng hắn mang âm điệu máy móc cực kỳ lạnh lẽo.

“Vâng.” Đáp lại hắn cũng là âm thanh máy móc cứng nhắc lạnh lùng.

Người được gọi là Sigma nhanh chóng di chuyển đến khu vực lộn xộn nhất. Vì diện tích tổn hại của đuôi khoang thuyền quá lớn, linh kiện trong phi thuyền đang bay ra ngoài với tốc độ cực nhanh. Không khí quý giá trong phi thuyền cũng rò rỉ từ đó, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhân loại bình thường chắc chắn sẽ chết!

Tuy nhiên, “hình người” đang im lặng làm việc trong phi thuyền lại không phải nhân loại thực sự.

Dẫu bọn họ cũng có đầu và tứ chi, nhưng lại hoàn toàn bất đồng với nhân loại, toàn thân họ ánh lên vẻ sáng bóng của kim loại, vị trí mắt người bị màn hình tối thay thế. Giờ phút này, do não trung tâm đang tính toán cao tốc, nên các khung hình sàng lọc trên màn hình tối nhảy liên tục, người bình thường nhìn vô chỉ thấy ánh sáng xanh như mây mù phía trên.

Bọn họ là người máy.

“Sigma đi lấp lỗ hổng trên nóc khoang.” — nhân loại sẽ không dễ dàng nhận lệnh, nhưng người máy tên Sigma lại tiếp nhận chẳng chút chần chừ.

Người máy Sigma cẩn thận né tránh tất cả vật va chạm đang bay dội vào trong, rồi mất 0.00003 giây tìm đến chỗ hư hại trên đuôi thuyền, xác định xong vị trí hư tổn và kích thước, hắn tức khắc lần theo vách khoang để mò tới buồng sửa chữa, lúc phát hiện công cụ sửa chữa đã sớm bay ra ngoài, màn hình tối của Sigma thoáng đen đi trong nháy mắt.

Tìm không thấy vật liệu sửa chữa, nhưng vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ đồng bạn giao phó —

Mà hình tối nhấp nháy mấy cái, Sigma nghĩ ra phương án giải quyết: Hắn vội vàng dỡ chân mình ra!

Cơ thể bọn họ tạo thành từ kim loại cực kỳ đặc thù không để lại vết hàn nối, ngoại trừ bên chế tạo và bản thân người máy, không ai biết cách gỡ lặn da kim loại này ra.

Ngay từ thời điểm xác định phương án, trí não của Sigma đã tức tốc tính toán diện tích vật liệu cần dùng. Để gom góp đủ vật liệu tu bổ lỗ hổng trên khoang thuyền, Sigma dâng ra tổng cộng hai đùi và mông của mình.

Kim loại dùng cho người máy có độ kết dính rất tốt, Sigma vừa lấy chính mình làm miếng vá dán lên, chỗ sửa đã tự động kết chặt với kim loại xung quanh.

Miếng vá từ đuôi Sigma vững vàng áp lên đuôi khoang thuyền như một miếng băng dán vết thương màu bạc.

“Nhiệm vụ thực hiện hoàn tất.” Xác nhận không còn chỗ bất ổn, Sigma hồi âm cho các đồng bạn đang điều khiển khoang thuyền.

“Đã nhận được.” Màn hình tối của người máy đứng đầu hơi lóe lên, trong lúc trả lời, động tác làm việc trên bàn điều khiển của hắn không hề đình chỉ. Cũng bởi tốc độ quá nhanh, tay hắn thoạt nhìn đã triệt để biến thành ảo ảnh.

Hệ thống trí tuệ trên thuyền vũ trụ và trí não của tất cả người máy là tài nguyên hưởng chung. Vì thế, thông qua tin tức hệ thống thuyền vũ trụ không ngừng phản hồi cho người máy, bọn họ có thể “thấy” rõ cảnh tượng bên ngoài khoang thuyền.

Thiên thạch lớn nhỏ trôi nổi xung quanh thuyền cùng lơ lửng với bọn họ giữa vũ trụ, ngoài ra còn vô số xác phi thuyền hư hỏng.

Louis đệ nhất – người được xưng là “Quyền trượng của Thượng đế” trong lịch sử – đã vùi thây tại đây.

Mấy trăm năm trước, thời điểm vị Hoàng đế bệ hạ ngông cuồng kia đến đây, đúng lúc gặp cảnh chòm sao nổ tung vạn năm khó thấy, Hoàng đế và đội hộ vệ của ngài bị bao vây trong vụ nổ lan rộng cả vũ trụ, kể từ đó, thần tượng vũ trụ nổi danh nhất thời bấy giờ cũng mất tích trong vụ nổ. Thời gian sau, vô số nhà thám hiểm và khách hành hương nối đuôi nhau tới nơi này bái tế, hy vọng tìm được dấu vết sót lại năm xưa. Nhưng có lẽ uy nghiêm để vương là điều không thể mạo phạm, khói độc sinh ra sau vụ nổ và mảnh vỡ hành tinh tràn ngập khắp chốn, chẳng một đội thám hiểm nào có thể tiến sâu vào. Kết quả là rất nhiều anh hùng phải khom lưng chào thua, về sau không còn ai muốn tới gần nữa.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng sau đó, do ảnh hưởng của lực hút hậu vụ nổ và gió mùa vũ trụ, nơi này tụ tập càng nhiều thiên thạch và rác rưởi vũ trụ, chẳng ai đi đo đạc diện tích thực tế của khu vực thiên thạch, chỉ có thể tính ra số liệu đại khái là chín tỷ km bằng cách tính toán.

Không ai sinh sống tại đây, nơi này đã thành một lăng mộ chân chính.

Lăng Hoàng Đế Biển Chết – ngay cả Bản đồ các vì sao đang hiện hành cũng thống nhất gọi bằng tên này.

Hiệu suất hợp tác của mấy người máy quả là đáng sợ, tại khu vực rải rác dày đặc thiên thạch, con thuyền vũ trụ nho nhỏ của họ tránh được 99% thiên thạch va đập!

Đúng là một kỳ tích!

Có điều, nhiên liệu phi thuyền sắp cạn, vận may của họ đã sắp không thể tiếp tục kéo dài.

Sigma dùng cánh tay còn có thể hoạt động chống nửa thân mình lên, cẩn trọng gạt cửa sổ, màn hình tối hướng ra vũ trụ bao la ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng hiện lên sắc màu kỳ dị.

Là một người máy mới khởi động đang trên con đường đào vong, trong cuộc đời vô cùng ngắn ngủi của hắn, ngoại trừ đồng bạn trên phi thuyền, hắn chưa được mở mang chút tri thức nào. Đến thiên thạch sắp đâm nát bọn họ cũng là thứ quá đối mới lạ với hắn.

Sigma nhìn ra cửa sổ chốc lát, đoạn chú ý thấy một viên đá nhỏ màu lam nơi góc cửa sổ, trên phi thuyền làm gì có thứ này, lẽ nào viên đá này là mảnh thiên thạch mới lọt vào?

Thế rồi, người máy nhỏ tuổi mừng hóm, hắn cẩn thận cất viên đá vào không gian trữ vật trên bụng mình.

Tờ giấy trắng Sigma đang mãi khám phá thế giới, các đồng bạn của hắn lại rơi vào bầu không khí nghiêm trọng.

“Cảnh báo, nhiên liệu chỉ còn 0.1%! Không thể sử dụng hỏa lực trực xuất thiên thạch.” Một người máy khắc chữ “(Pi)” trên lưng chọt lên tiếng.

“Dựa theo điều 1300 của [Điều lệ Quản lý tổng hợp người máy giữa các vì sao], chỉ còn 58 phút 30 giây nữa chương trình tự hủy bên trong chúng ta sẽ khởi động.” Lần này, người nói chuyện là người máy in chữ “(Eta)” trên mặt.

Người máy đứng đầu rút cuộc dừng động tác ảo ảnh trên bàn điều khiển.

Vì vậy, mọi người đều thấy rõ chữ a (Alpha) trên tay trái hắn.

Chẳng qua không muốn bị tiêu hủy thôi mà.

Được nhân loại chế tạo ra, họ vẫn luôn cố gắng chấp hành nhiệm vụ con người giao cho, mãi tới một hôm, họ đột nhiên hay tin mình sắp bị tiêu hủy.

Lý do là trí lực và võ lực của người máy thuộc series “Chữ cái Tử thần giữa các vì sao” đã vượt quá tầm kiểm soát của con người. Vì sự an toàn của loài người, trí năng nên bị tiêu hủy đồng loạt, thân máy dùng để chế tác những công cụ khác có lợi cho đời sống hơn.

Thế nên, đám người Alpha bỏ trốn.

Chẳng những tự mình trốn, mà còn dẫn theo đồng bạn Sigma chưa kịp khởi động máy.

Chỉ không muốn bị tháo dỡ thành một đồng ngỗng ngang;

Chỉ không muốn cứ vậy biến mất;

Chỉ không muốn chết thôi mà.

Mà hình tối lấp lóe ánh sáng đỏ âm u, Alpha im lặng không có bất cứ hành động gì. Âm thanh đếm ngược cảnh báo khởi động chương trình tự hủy đã vang lên, hắn buông xuôi chống cự.

Mọi người máy đều giống hắn, họ không cố sức làm gì nữa, trái lại bắt chước Sigma, bắt đầu tò mò nhìn ra trời sao ngoài cửa sổ.

Bên cạnh thân phận người máy, những kẻ mới chấp chững có được năng lực suy nghĩ như họ cũng chỉ là đứa trẻ vừa chào đời mấy năm thôi, bọn họ dạt dào lòng hiếu kỳ với thế giới xa lạ.

Nhưng mà! Ngay lúc này —

Như thể được ông trời che chở, một khối thiên thạch đồ sộ ngang ngửa phi thuyền bỗng dừng dờ sang chỗ khác. Khu vực thần bí bị thiên thạch phủ lấp, chưa từng bị người đời phát hiện cứ vậy vạch trần chiếc mạng đen che mặt trước mắt mấy người máy!

“Phi thuyền đã thoát khỏi khu vực thiên thạch! Phi thuyền đã thoát khỏi khu vực thiên thạch! Phát hiện hành tinh chưa xác định phía trước! Phát hiện hành tinh chưa xác định phía trước! Xin xác nhận có hạ cánh khẩn cấp không? Xin xác nhận có hạ cánh khẩn cấp không?”

Sau khi thông báo quan trọng vang liên tục hai lần, Alpha tức thì lấy lại quyền khống chế phi thuyền.

“Xác nhận hạ cánh khẩn cấp!”

Giọng nói máy móc lạnh lẽo tuyên bố mệnh lệnh kế tiếp, người máy vẫn đang đứng bên cửa sổ mau chóng về vị trí cũ, phi thuyền tả tơi dốc cạn chút sức lượng cuối cùng để bay tới hành tinh xám xịt đẳng xa —

Nhảy vào tầng khí quyển, phi thuyền của mấy người máy cạn sạch nhiên liệu trên đường hạ cánh, người máy tơi tả bò ra từ phi thuyền cũng tả tơi nốt, bọn họ vừa “thấy” sự vật trước “mắt” liền đứng hình vài giây.

Trên mảnh đất hoang vu đến vắt chày ra nước, bọn họ bắt gặp một bé trai.

Bé trai đang há mồm chảy nước mũi nhìn họ một cách ngây ngốc.

Trời ơi đất hời! Đây là một con người mà!

Gặp một đám người máy mặt mũi đáng sợ (!), thiếu tay gãy chân (← Sigma vẫn chưa gắn lại chân), trong mắt nhóc con lập tức đóng đầy nước.

Thôi xong! Nó sợ rồi!

Màn hình tối của nhóm người máy không hện mà cùng nhấp nhoáng ánh sáng đỏ cảnh báo.

Càng lúc càng nhiều nước mắt ngưng tụ trong mắt bé trai, đôi mắt to của cậu rớt cuộc thừa nhận không nổi sức nặng của nước, nước mắt chảy dọc theo gò má gầy.

Nhưng theo dòng lệ tuôn rơi, trên mặt bé trai lại hiển lộ nụ cười tươi rói.

“Ba ba, mọi người về rồi!”

Cặp giò ngắn tũn phi như bay, bé con mềm mềm ôm lấy cẳng chân cứng ngắc lạnh băng của Alpha.

2. Chương 2: Bé Con Mặt Dày

“Nhân loại?” Là một người máy được thiết lập bộ óc siêu việt, Alpha chỉ tốn 0.0000001 giây để hoàn tất việc nhận dạng ngôn ngữ.

Alpha nhanh chóng đổi giọng mình thành ngôn ngữ cổ xưa của Trái Đất mà cậu bé đang sử dụng, rồi dùng hai ngón tay xé rách con lên.

Đối với Alpha mà nói, cân nặng của cậu bé nhẹ tới gần như không đáng kể, Alpha nhấc cậu lên cao ngang mặt mình, đôi mắt to đỏ ửng của cậu cứ vậy đối diện màn hình tối của Alpha.

Trong mắt chẳng hề có vẻ căng thẳng hoặc sợ hãi, bé con không để ý thân hình lừng lờ của mình, còn vui vẻ phát hiện mình cách Alpha càng gần nhờ động tác này, bàn tay nức nẻ vươn ra, kế tiếp vậy mà ôm chặt lấy đầu Alpha...

Khắc ấy, Alpha hoàn toàn không hiểu rằng mình được ôm.

Đầu là bộ phận cực quan trọng với Alpha, xuất phát từ bản năng, hần bèn quăng cậu bé ra xa. Tuy hần không dùng quá nhiều sức, nhưng cậu bé vẫn té rất nặng. Alpha chẳng động dậy chi, người máy bên cạnh hần cũng đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Cậu bé cứ thế vắng đi.

Sức nhẹ nhất của Alpha cũng quá đáng sợ với cậu, nhóm người máy đều nghe thấy tiếng “rầm” truyền đến lúc cu cậu chạm đất. Thân hình nho nhỏ lăn vài vòng trên đất, rồi im lìm bất động.

“Cậu ta chết chưa?” Eta nghiêng đầu.

“Không, cậu ta chưa chết, nhưng bị chảy máu. Căn cứ vào hình dáng niên thiếu của nhân loại, lượng máu mất đi của cậu ta đã vượt quá phạm vi vết thương nhẹ 2.35%.” Thân là người máy trinh sát, cho dù đứng từ xa, người máy Pi vẫn cung cấp báo cáo chuẩn miến chề.

Sau đó, bọn họ tiếp tục giữ im lặng.

Với tư cách là series người máy chữ cái được sáng tạo nhằm phục vụ chiến đấu, bọn họ biết rõ mọi phương pháp giết chết con người, song chẳng hay biết gì về cách cứu chữa nhân loại.

Cậu bé vẫn lẳng lẳng nằm sấp trên đất, nhóm người máy cũng bất động quan sát, đôi bên giằng co rất lâu bằng tư thế kỳ dị này.

Mãi tới khi cậu bé rớt cuộc cũng tỉnh lại.

Sau khi bò dậy từ mặt đất, cu cậu lập tức thấy chỗ đầu gối trên quần mình bị sượt rách một lỗ lớn, đau lòng nắm quần chấp lại một lúc lâu, phát hiện khấp khểnh gì cũng không xong. Rồi cậu thấy hơi choáng váng, ngơ ngác thò tay mò lên trán mình, trông thấy tay dính đầy máu, thoát tiên có chút sững sốt, đoạn khóc òa lên ngay tức khắc.

Cậu khóc đến tui thân, vừa khóc vừa nhìn về phía đám Alpha, sau một lúc thấy họ cứ mãi thờ ơ, cậu lại nhích mấy bước đến chỗ họ!

Nhân loại này rốt cuộc đang làm gì ← nhóm người máy không thể hiểu nổi suy nghĩ của nhóc con.

Kỳ thực, nhóc con chỉ muốn tìm người lớn để nhờ nhờ theo bản năng thôi mà.

Sao còn chưa bế mình lên nữa?

Trong lòng bé con tủi thân quá chừng

~Một hồi sau, vẫn là Sigma cử động trước tiên, vừa ra khỏi phi thuyền đã trải qua một loạt biến cố, hấn còn chưa kịp lên phi thuyền gỡ chân đâu! Không có chân, hấn đành dùng cánh tay “đi” đến trước mặt bé con kia.

Sigma dè dặt tiếp cận nhân loại đang khóc như mưa như gió, nhẹ nhàng lấy ngón tay chọc chọc thân mình cậu.

Thật mềm mại... Đây là cảm giác đầu tiên của Sigma.

Rồi hấn liền bị một đống mềm mại bao lấy.

Cuối cùng cũng đợi được người chịu phản ứng với mình, cơ thể nhỏ túm một phát, toàn thân tức thì dán lên người Sigma.

Màn hình tối của Sigma lóe lên từng đợt từng đợt ánh sáng xanh, hấn mới ra lò không bao lâu, đầu óc vẫn chưa được truyền thụ lượng thông tin ổn định cần phải học, hấn không cách nào tìm được phương pháp ứng phó tình huống hiện tại từ “não”!

“Tôi nên làm thế nào?” Sigma ngoảnh lại, hỏi ra thắc mắc của mình.

“Oa –” Tiếng khóc ngừng bật, cậu bé đeo hàng nước mũi dài thông, mắt to sưng húp nhìn vào màn hình tối của Sigma, cất giọng cực kỳ nghiêm túc: “Giờ anh phải ôm em một cái nha!”

Cậu dang rộng cánh tay nhỏ mềm mềm để làm mẫu động tác ôm cho Sigma.

“Không những ôm, anh còn phải nói vậy nè –” Cậu bé cố hết sức ôm lấy Sigma, bên cạnh động tác này, cậu còn làm mẫu cả lời nói cho đủ bộ sậu! “Bé ngoan, nam tử hán hổng được khóc nhè đâu!”

Vì thế, người máy mới khởi động Sigma rất cuộc cũng học được chỉ lệnh đầu tiên do con người truyền thụ.

“Bé ngoan, nam tử hán hổng được khóc nhè đâu!” Vụng về nâng cái tay máy lên, cẩn thận tính toán cách có thể ôm lấy đối phương mà không hại tới sức khỏe của người ta, Sigma tặng cậu bé một “cái ôm” vô cùng trịnh trọng.

Cậu bé cũng trịnh trọng tiếp nhận cái ôm của Sigma. Cánh tay gầy nhom cố gắng khoác lên cánh tay lạnh lẽo của Sigma, cậu hít hít nước mũi, trôi chảy nói ra lời thoại kế tiếp, “Ừ, Mục Căn là bé ngoan, Mục Căn không khóc!”

Cậu dùng mu bàn tay dơ hầy dụi dụi mắt, khuôn mặt vốn chẳng sạch sẽ bị bôi dơ hơn, nhưng đôi mắt được nước mắt rửa qua lại càng thêm sáng rỡ.

Cậu bé nở nụ cười toe toét với Sigma.

Tiếp đó, cậu đứng dậy.

Phủi phủi bụi đất bám trên lông, xoa lại dờm Sigma cũng dơ y chang, cậu còn giúp Sigma phủi phủi nữa.

“Ba ba! Bụng Mục Căn đói quá à!” Hoàn toàn không quan tâm cái trán bị đập đến thương tích, cậu nhóc chỉ bảo Sigma thổi vết thương cho mình là xong chuyện.

Tuy cậu vừa gầy vừa bần, song thể lực hiển nhiên cực tốt, quan trọng nhất là da mặt hình như cũng rất dày, không hề có vẻ sợ sệt Alpha sau khi bị quăng đi. Trái lại, mới đứng dậy chưa bao lâu, cậu đã chạy tới bên người Alpha lần nữa, nhón chân nhét tay vào giữa ngón tay Alpha, còn hùng hồn đề xuất yêu cầu của mình.

“...” Từ khi gặp được nhân loại này, Alpha cảm thấy ổ cứng của mình không đủ xài nữa.

Đói, đói bụng, muốn ăn.

Ý mấy lời này đại khái giống nguyên lý năng lượng hao hết cần bổ sung của bọn họ... thì phải?

Alpha mau chóng điều tra tư liệu liên quan trong “não”.

Khổ nỗi hẳn đầu phải người máy gia dụng, hẳn biết cách chế tạo máy năng lượng khẩn cấp, nhưng bổ sung năng lượng cho nhân loại thế nào thì bó tay.

Bị bàn tay nhỏ nắm chặt cứng, Alpha ra lệnh cho đồng bạn phía sau mà chẳng quay đầu lại.

“Eta, cậu có nhiệm vụ nuôi nấng nhân loại này.”

Alpha – người máy được sản xuất để làm thủ lĩnh – theo bản năng đẩy vấn đề mình bí cách giải quyết cho đồng bạn.

Thế nên, lần này đến phiên Eta chết máy rồi nhen ()

3. Chương 3: Bảo Tàng Của Sigma

Alpha thiết tình chẳng biết làm sao với nhân loại mini này, bèn nhắc thẳng bé giao cho Sigma.

“Trông nó.” Hẳn chỉ nói mỗi câu.

Bé con và Sigma nhất tề gật đầu.

“...” Alpha trầm mặc.

Nhưng mà, để hai đứa trông coi lẫn nhau hình như càng tốt thì phải!

Quyết định vậy đi

~Trong “nào” nhanh chóng đưa ra một kết luận, màn hình tối của Alpha hơi lóe sáng.

Với Alpha, trước mắt rõ ràng có việc quan trọng hơn cần hẳn hoàn thành, tại sao nhân loại này lại đột ngột xuất hiện tại đây? Phải chăng đây là nơi tập trung của nhân loại? Tình huống cụ thể của hành tinh này rốt cuộc là thế nào... Có quá nhiều chuyện cần hẳn đi thăm dò phân tích, Alpha dẫn theo tất cả người máy tức tốc rời đi, ngoại trừ Eta.

“Epsilon, mau theo kịp.” Lúc sắp đi, Alpha ra lệnh một tiếng mà không quay đầu lại. Giọng hẳn vừa vang lên, phi thuyền vốn tảo tơi xơ mướp đang đậu trên đất biển hình: Thân tàu mướt mà cấp tốc phân giải chia tách, sau khi trải qua tổ chức và lắp đặt, vỏ số bề mặt cơ khí hóa thành một người máy hết sức đồ sộ!

“Vâng.” Người máy khổng lồ (vẫn tảo tơi xơ mướp ==) cất lời ồ ồ, sau đó nện bước nặng nề đi theo nhóm Alpha.

o ← Về mặt nhóc con nhoáng cái thành thế này.

o ← Nếu có thể, dự là Sigma cũng y vậy.

“Chân tôi... cả mông.” Sigma dùng cánh tay chống nửa người trên rượt theo Epsilon hai bước, muốn lấy chân và mông khảm trên người Epsilon xuống ngay, nhưng chợt nhớ tới mệnh lệnh của Alpha.

Nhìn nhân loại phía sau, đây chính là nhiệm vụ thứ hai Alpha giao cho mình!

Ánh chớp trong màn hình tối cũng ảm đạm hẳn đi, đang lúc Sigma tính dùng cánh tay “bước” về thì chợt cảm thấy tay bị nắm lấy.

“Trông anh!” Một đôi mắt to sáng long lanh nhìn Sigma, chính là bạn nhỏ Mục Căn cũng rất chi tận tụy trên cương vị công tác tới đây tùm hẩn.

Vì thế, hai vị một lần nữa trở lại trạng thái me nhau →_→ ←_←

Cùng lúc ấy, tiếng rột rột trong bụng Mục Căn cũng chưa ngừng phút nào từ đầu tới giờ, song cậu rất rành ứng phó loại tình huống này, để phân tâm khỏi cảm giác đói, Mục Căn bắt đầu đếm xem bụng mình kêu bao nhiêu tiếng. Làm trẻ con ở độ tuổi này, Mục Căn đếm số khá giỏi, có thể đếm chính xác từ một tới năm mươi.

Nhưng chỉ đếm được tới năm mươi thôi, ba ba cậu còn chưa dạy mấy số sau năm mươi đâu.

Mục Căn đang đếm giữa chừng thì nghe tiếng rột rột càng lúc càng dồn dập, chẳng mấy chốc đã đến năm mươi. Cậu ngơ ngác ngẩng đầu lên, rồi cuộc phát hiện âm thanh không chỉ phát ra từ bụng cậu, bụng của Sigma đối diện cũng liên tục réo inh ỏi, mỗi lúc một thường xuyên, hơn nữa rất kỳ cục.

Mục Căn nào biết đó là chuông báo khẩn cấp cho biết tiến trình tự hủy đang bước vào giai đoạn đếm ngược, Mục Căn lê gối hai bước về phía Sigma.

“Dưới bụng anh có gì thế?” Kiểu gì vẫn là trẻ con, bạn nhỏ Mục Căn đang tuổi tràn ngập hiếu kỳ.

Sigma trả lời cậu bằng cách xóc bụng lên ==

Bụng người máy đều mở ra được, bên trong là một không gian trữ vật có thể xếp gọn kích thước, dùng để chứa vật phẩm thiết yếu, nhiều khi một số người máy ngành nghề đặc thù còn bỏ linh kiện cơ thể mình vào đó.

Thân là người máy bị đồng bạn xách thẳng từ xưởng sản xuất, không gian trữ vật của Sigma nghèo nàn thế lắm, chỉ có một ít rác rưởi hắt thấy thú vị nên nhặt ở ven đường.

Trong mắt người khác là rác rưởi, nhưng đối với Sigma mù tịt sự đời mà nói, chúng đều là bảo vật độc nhất vô nhị.

Nghe bé con hỏi mình, Sigma tức khắc lôi bảo vật ra.

Bên trong có ba cục đá, bốn trái cà chua, còn có mấy củ khoai tây không khác đá lắm, sau một hồi đào bới, Sigma thế mà lấy ra được ba quả trứng gà!

Mục Căn nhìn lom lom không rời!!!!

Bé con hỏa tốc chạy bình bịch tới một chỗ cách đó không xa, nhanh nhẹn đào hố, mãi sau mới bê một cái rương nhỏ lên, vội vã lục lọi trong rương, chẳng bao lâu đã tìm thấy thứ mình cần.

Đó là một quyển sách —

Mục Căn cẩn thận ôm sách vào lòng, rồi lại chạy bành bịch về.

Tiếp tục ngồi xổm trước mặt ngời Sigma, bé con thận trọng đặt sách lên đầu gối, sách trên tay cậu đã cũ nát lắm rồi, nhưng rõ ràng được giữ gìn rất tốt, trừ vết tích thời gian lưu lại thì không còn dấu vết hư hại nào khác nữa.

Dùng quần áo lau cho cái tay dơ đầy sạch chút, bấy giờ bé con mới lật sách trên đầu gối, cậu hiển nhiên rất quen thuộc với quyển sách, quen tay giở đến trang nào đó, rồi dùng ngón tay chỉ lên. Đoạn, Mục Căn nhìn về phía Sigma bằng ánh mắt sáng lấp lánh.

“Nè, đây là cà chua đúng không?”

Sigma dòm theo ngón tay thẳng bé, đích xác thấy được... hình ảnh một trái cà chua căng mọng trên sách.

Bé con xem quyển [Bách khoa toàn thư cho bé] như của báu mà nâng niu, bên trong toàn hình ảnh, trên hình chú thích rõ phiên âm và cách viết tên sự vật trong hình.

Trước đây, Sigma cũng đâu biết mấy thứ này là gì, song nhờ bé con nhắc nhở, hần mau chóng tìm được giải nghĩa phù hợp về “cà chua” trong “não”.

Nội dung trong đầu Sigma đều do các đồng bạn cho, mới sử dụng nên có chút không thạo, hèn là vẫn mò được nội dung mình muốn.

Cà chua trong ngôn ngữ Trái Đất và cà chua cùng chỉ một loại trái hoặc rau màu đỏ, trong “não” có ảnh chụp loài thực vật này, sau khi xác nhận kỹ càng, Sigma mới gật đầu.

Được học thêm tri thức mới, Sigma cũng phấn khởi lắm.

“Kia nữa! Kia là khoai tây phải hông?” Bé con còn mừng rỡ hơn hần, cậu vội vàng lật [Bách khoa toàn thư cho bé] đến trang khác, chỉ tiếp cho Sigma xem.

Khoai tây, cũng tên là khoai tây, một loại cây thân củ ở một khu vực đặc biệt nào đó, một dạng thực phẩm rất dễ trồng.

Sigma cũng nhanh chóng tìm được đáp án tương ứng trong “não”.

“Đúng rồi.”

Bé con giương mắt ngưỡng mộ nhìn Sigma:

“Anh lợi hại quá à!”

“...” Hoàn toàn không rõ phải đáp thế nào, Sigma chỉ biết nghiêng đầu một cách ngây ngô, thành thực nói: “Tôi với các đồng bạn có gặp vài nhân loại trên đường, bọn họ ném mấy thứ này vào tôi.”

Tin tức mấy người máy quân dụng đào vong đã sớm rò rỉ ngay từ đầu, dân chúng bị dư luận khống chế cực kỳ sợ hãi và căm ghét nhóm người máy. Thành ra không bao lâu họ đã bị phát hiện, nhiều nhân loại phần nộ còn trút giận lên họ.

Bị quảng trứng gà, cà chua còn nhẹ chán, họ thậm chí hứng cả pháo kích ấy chứ.

Sigma cẩn thận thu hồi những thứ bị ném lên người mình, bỏ hết vào bụng.

Sigma mới sinh ra trên thế giới này, vẫn chưa hiểu tính nhục mạ trong hành vi của nhân loại. Nhưng giờ đây nhân loại Mục Căn lại khen hắn rất lợi hại.

Vậy hẳn chuyện lúc trước là chuyện tốt nhỉ?

Do vậy, màn hình tối của Sigma thoáng hiện một tầng đỏ ảm áp.

Trong bụng nhân loại đói diện vẫn kêu rột rột không ngừng, Sigma liên tưởng đến “đói” mà cậu đề cập hồi nãy, tức thì tìm được đáp án trong “não”.

Đói, bụng đói, cần ăn.

Cà chua, khoai tây, trứng gà đều là thực phẩm.

Thế là Sigma bê toàn bộ thứ mình thu thập tới trước mặt Mục Căn.

“Cho cậu.” Người máy vốn phục vụ vì nhân loại, nếu nhân loại trước mắt đói bụng thì mình nên cung cấp thức ăn cho cậu.

Dù cho số thức ăn ấy là những góp nhặt quý giá của hắn.

Đổi mặt với món ngon dâng tận miệng, nhóc con đang đói khát vẫn không chống lại cơn cám dỗ được ăn no, dè dặt chọn lấy trái cà chua nhỏ nhất trong tay Sigma, tiếp theo ăn ngẫu nhiên như hổ đói.

Trong khi bé con ăn cà chua, Sigma bụng thức ăn trong tay, lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn cậu ăn.

Nhân loại tuổi nhỏ thân ba khúc cùng người máy bán thân có chân và móng bị đồng bạn cầm đi, đôi bên dựa vào nhau, cả chiều cao lẫn bầu không khí đều hài hòa đến lạ.

4. Chương 4: Người Máy Xa Lạ

Pi là người máy trinh sát, sứ mệnh chủ yếu là tìm tòi, thăm dò, phân biệt và đánh lén mục tiêu, hình thể Pi tương đối nhỏ, thời điểm chế tạo chọn dùng nhiều kỹ thuật ẩn thân nên có tính che giấu cực cao.

Lúc này, hắn đang dẫn đầu đội ngũ. Tuy thoát nhìn không có gì bất đồng, nhưng sóng dò tìm tích hợp sẵn trong người đã dùng bản thể làm tâm để sóng gợn từ từ khuếch tán ra ngoài, địa hình phân bố phạm vi 1000m xung quanh hiện trong đầu Pi theo dạng 3D.

Thông qua mạng nội bộ, Pi đồng thời chia sẻ hình ảnh mình thu thập được cho các đồng bạn.

Hết thấy chứng cứ đều chứng minh một sự thật: Đây là một hành tinh vô cùng hoang vu. Đất đai cằn cỗi, vất cổ chảy ra nước, hoàn toàn không thấy dấu vết sinh hoạt của những nhân loại khác.

Dưới loại tình huống ấy, sự xuất hiện của nhân loại nhỏ tuổi càng thêm đột ngột.

Không có thể trưởng thành bên cạnh, một mình cậu làm sao sinh tồn được trong hoàn cảnh khắc nghiệt của hành tinh này? Trong tư liệu Pi truyền đến, Alpha chú ý tới sự tồn tại của một loài dã thú, đó là loài dã thú khổng lồ nằm ngoài cơ sở dữ liệu của hắn, chúng sống theo bầy đàn và tuyệt đối là động vật ăn thịt.

Màn hình tối của Alpha lặng lẽ lóe lên làn sóng màu lam.

Âm thanh cảnh báo ngày một gấp gáp trong cơ thể liên tục nhắc nhở hắn, hiện tại chỉ còn 8 phút 4 giây nữa sẽ chính thức khởi động hệ thống tự hủy.

Đúng lúc này, Pi bỗng nhiên lên tiếng: “Phát hiện mục tiêu khả nghi ở phía trước 800m, hướng mười giờ! Hệ số nguy hiểm 1! Cho hỏi có cần loại bỏ không?”

“Qua xem thử.” Tạm thời liệt nghị hoặc về nhân loại nhỏ tuổi vào danh sách nhiệm vụ chờ xử lý, hiện lực chú ý của Alpha hoàn toàn bị mục tiêu khả nghi mà Pi phát hiện hấp dẫn:

Đó là một người máy!

Một hành tinh lạc hậu vốn đã bị Alpha phán định là không có bất kỳ lực lượng sản xuất tiên tiến nào, tự dừng lại rồi đầu một người máy, hắn phớt lờ thế nào được?

Năm người máy lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ mục tiêu.

Kể từ lúc người máy nọ tiến vào phạm vi thăm dò, Pi đã nhanh chóng quét hình hắn từ ngoài vào trong, từ đầu tới đuôi.

“... Cơ thể người máy mục tiêu hoàn toàn được đúc thành từ thép nguyên chất, đây là vật liệu chủ yếu tạo nên người máy đời đầu, đã sớm bị ngưng sử dụng từ 780 năm trước khi người máy đời hai sinh ra...”

“Trong ngoài cơ thể không hề có bất cứ trang bị vũ khí nào, cũng loại trừ khả năng đối phương là người máy chiến đấu... Linh kiện bên trong có vẻ bị mòn nghiêm trọng...”

Pi vừa dốc hết tốc lực chạy đến, vừa báo cáo kết quả quét hình lần hai với các người máy khác. Vì thế, trước khi gặp đối phương, nhóm Alpha đã có lý giải toàn diện mà tường tận về tình trạng của người máy xa lạ.

Có điều, thời điểm thực sự nhìn thấy hắn, họ vẫn không hện mà cùng chết máy 0.1 mili giây.

*0.1 mili giây = 0.0001 giây

Đã biết người máy nọ là đồ cổ, nhưng có cần cổ lỗ sĩ tới vậy không.

Cực kỳ khác với màu sắc thống nhất của nhóm Alpha, toàn thân cao thấp của hắn chẳng có lấy một chỗ kim loại đồng màu, nhìn vô chỉ thấy vá chằng vá đụp.

Ngay cả tay cũng cụt một bên, cũng chẳng biết ai sửa cho hắn, bên cánh tay bị thiếu thế mà thay bằng gỗ.

Đúng là...

Vượt quá phạm trù tính toán logic – nhóm người máy lấy Alpha cầm đầu không hện mà cùng nghĩ vậy.

Một cái giỏ đựng rau rơi xuống bên chân món đồ lắp ráp nực cười gần như không thể xưng là người máy, trông cái giỏ còn mới hơn hắn, bên trong nhét một quả cầu rất lớn.

Cả chân cũng bị rụng, tuy hắn vừa cũ vừa nát, nhưng có lẽ nguyên nhân chân rụng không phải do đi tới đi lui rồi tự rớt, mà là bị ngoại lực can thiệp, cưỡng chế kéo ra.

Khi phát hiện tàn chi của người máy này tại nơi gần đây, Alpha nhìn kỹ dấu răng trên bề mặt, khẳng định hung thủ chính là dã thú to lớn trong hình ảnh truyền đến ban nãy.

Người máy này bị dã thú tập kích, song nó tức khắc nhận ra con mồi tuyệt không ngon miệng, nên mới ném hắn tới đây.

“Chúng ta rời khỏi chỗ này thôi.” Alpha quăng tàn chi xuống đất, một lần nữa cất giọng vô cảm.

Dù cùng là người máy, nhưng Alpha chẳng cách nào sinh ra chút thương hại nào với hấn, người máy sơ cấp như vậy hấn không hề có trí năng, chẳng qua là máy móc thôi, bọn họ căn bản không thể giao lưu.

Ngặt nỗi sự tình nằm ngoài phạm trù logic của Alpha lại phát sinh —

“Chúc một ngày tốt lành, ngài khỏe không?”

Khi nhóm Alpha xoay lưng đi, dưới chân họ rõ ràng vang lên một câu thăm hỏi ân cần không thích hợp.

Âm thanh chuyên biệt của người máy, là người máy nom y hết rác thải kia!

Alpha lập tức dừng chân.

Model người máy này thực sự quá nguyên thủy, trong cơ thể hoàn toàn thiếu vắng internet, cũng chẳng thể dùng sóng não trao đổi với người máy khác, hấn chỉ có thể trò chuyện với đồng loại bằng giọng nói của loài người.

“Chào ngài, xin hỏi ngài cũng là người máy đúng không?”

Tứ chi gãy lìa cũng không thể khiến người máy đau đớn, thành ra giọng hấn nghe vô cùng bình tĩnh.

“Đúng vậy.” Alpha quay người, từ trên cao nhìn xuống người máy gần như rụng rời trên mặt đất, bộ phận phát ra tiếng là đầu đối phương, so với mấy phần khác trên thân thể, đầu hấn là hoàn chỉnh nhất.

Alpha cứ thấy quái quái thể nào ấy.

Người máy mà hấn tưởng không có trí năng vậy mà chủ động bắt chuyện với hấn, rõ là kỳ quái!

“Chào ngài, đồng loại của tôi, trước đây tôi chưa từng gặp ngài, xin hỏi ngài mới đến nơi này sao?” Chẳng những biết chủ động giao tiếp, logic của hấn còn hết sức đầu ra đấy.

“Phải.” Alpha thành thật trả lời.

“Tôi đã sống tại hành tinh này năm trăm năm, tất cả tư liệu về nơi đây được lưu trữ trong đầu tôi, vì dung lượng ổ cứng của tôi không đủ lớn nên chỉ lưu một phần, một phần nữa lưu trong ổ cứng thứ hai đặt ở chỗ khác.”

“Tôi có thể cho ngài toàn bộ.”

Hấn nói một tràng như vậy, nhưng bởi âm thanh người máy quá cứng nhắc nên nghe vào tai cứ bình bình, không chút cảm xúc, khó mà nghe ra chút chiều hướng nào.

Song Alpha vẫn phát hiện ý định giấu trong lời hấn.

“Chịu giao tư liệu quý giá nhường ấy cho tôi, anh muốn tôi dùng thứ gì trao đổi?”

Đám Epsilon có khả năng không hiểu, nhưng Alpha thường xuyên giao tiếp với nhân loại nhất lại lập tức nghe ra đối phương có việc cầu mình trong ngôn từ của hấn.

“Tôi mong ngài có thể thay tôi chăm sóc một nhân loại sau khi tôi hư hỏng.” Nói năng khéo léo tới đâu chẳng nữa thì vẫn là người máy, hấn thật thà đề xuất điều kiện trao đổi của mình.

“Là một nhân loại tên Mục Căn, năm nay bốn tuổi bảy tháng lẻ ba ngày, ngài có thể lấy được hình ảnh cậu ấy trong tư liệu ổ cứng của tôi. Tôi hy vọng ngài sẽ thay tôi chăm sóc cậu ấy sau khi tôi hư hỏng.”

Vẫn là âm thanh máy móc lạnh như băng, nhưng lại có điểm bất đồng với giọng máy móc thông thường.

“Cậu ấy là nhân loại rất dễ chăm sóc, sẽ không lãng phí nhiều tinh lực của ngài đâu.”

“Ngài có đến đây cùng những nhân loại khác không? Nếu có, xin hãy giao Mục Căn cho nhân loại khác trông nom, nếu không có, vậy chắc ngài cũng cần tìm một nhân loại làm chủ nhân đúng chứ?”

“Mục Căn sẽ là chủ nhân rất tốt, cậu ấy là con người tốt nhất tôi từng gặp.”

Người máy nọ tiếp tục nói, tạp âm trong giọng hấn ngày càng nhiều, nếu bảo mới đầu lời hấn vô cùng logic, vậy những lời kế tiếp chả còn gì gọi là logic nữa.

Quả thực chỉ nhân loại mới nói kiểu ấy thôi — Alpha nghiêng đầu nghĩ.

“Nhờ ngài.” Nói xong câu cuối cùng, người máy nát bươm vẫn bắt động nhìn Alpha.

Ánh sáng đỏ trong mắt hắt tắt ngấm, sau đó, hắt không phát ra âm thanh nữa.

Dùng lời nhân loại thì hắt đã chết.

Còn nếu dùng lời người máy thì hắt hỏng rồi.

“Tại thiếu dầu thôi.” Alpha nhắc người máy bị hỏng lên kiểm tra một chút, rồi lệnh cho Epsilon: “Thu hồi hết mấy thứ trên đất đi, chúng ta trở lại chỗ ban đầu.”

“Vâng.” Epsilon nặng nề đáp lời, rồi tận chức tận trách thu nhặt toàn bộ linh kiện thuộc về người máy xa lạ trên mặt đất, đến cả giỏ rau cũng chẳng chừa.

Bốn người máy cấp tốc quay về.

Mà bây giờ, hệ thống tự hủy chỉ ba phút nữa là khởi động.

5. Chương 5: Tồn Tại Vì Con

“Cơ hội sống sót duy nhất chính là nhân loại tên Mục Căn kia.” Trong lúc di chuyển cấp tốc, não của Alpha cũng đang vận hành cực nhanh, lời nói của người máy thiếu dầu xa lạ được hắt đặt vào “tâm”.

Hắt cảm thấy đề nghị của người máy nọ không tồi chút nào.

Nhưng nhân loại bình thường chỉ cho một người máy nhận chủ, vậy nên, làm thế nào khiến đối phương chịu tiếp nhận cả nhóm bọn họ trở thành vấn đề ưu tiên xử lý hàng đầu của Alpha.

Đúng lúc này, một dã thú to lớn hung tợn bỗng nhiên băng ngang qua mặt họ!

Thân màu xám đen, vẩy dày cứng như nham thạch, trên mũi có một cái sừng dài khoảng hai mét, sở hữu thân hình khổng lồ và bề ngoài y hệt bò tót, nó chính là mãnh thú ăn thịt hung hãn nhất hành tinh này mà bọn họ quan sát được trước đó!

Trông còn hung mãnh hơn trong ảnh, dã thú không tự dưng xuất hiện, nó mãi truy đuổi con mồi nên mới có mặt tại đây.

“Eta xin trợ giúp! Eta xin trợ giúp! Hãy hợp tác cùng tôi chế ngự con mồi!” Hóa ra “con mồi” chạy trước mãnh thú là Eta, người bị Alpha sai cung cấp thức ăn cho nhân loại nhỏ tuổi.

Trong đám đồng nghiệp, các chỉ số năng lực của Eta tương đối đồng đều, ở trạng thái cân bằng thì thiên về bảo hộ. Thời điểm người máy nòng cốt bên phe mình phát hỏa lực, nhiệm vụ chủ yếu của hắt là cố gắng hết sức giúp đối phương ngăn chặn hỏa lực từ quân địch. Đi theo ý tưởng thiết kế ấy, cơ thể Eta cực kỳ rắn chắc, tốc độ cũng khá nhanh, song hỏa lực có vẻ không đủ.

Những tư liệu Pi vừa chia sẻ cho các đồng bạn cũng truyền một phần đến “não” Eta, khiến Eta đang phát rầu vì thức ăn nhোও cái nhìn trúng mãnh thú này. Chả bao lâu sau, hắt đã thu thập được số liệu máu của nó, hệ thống phân tích trong cơ thể cho hắt biết rằng máu thịt của mãnh thú có thể làm thức ăn cung cấp cho nhân loại.

Eta lập tức như nhặt được cửa báu, bèn chạy đi bắt mãnh thú.

Khổ nỗi vừa giao thủ với nó, hắt liền phát hiện mình gặp phiền phức rồi:

Da nó quá dày, chạy không chậm hơn mình, vũ khí trang bị của Eta chỉ có thể đánh đau nó, chứ muốn đánh chết thì chưa đủ trình.

Nào biết long thú một sừng bị Eta chọn trúng cũng nghĩ y chang hắt: Da cái gã đáng ghét đang trước sao dày dữ vậy! Cứng rắn thì thôi đi, sao chạy cũng chẳng chậm hơn mình, nó từng dùng răng cắn gã ấy, đối phương chẳng đau bao nhiêu, chính nó lại mém rụng răng!

Ta đánh không chết mi, mi cũng cần không nổi ta, ta đuổi không kịp mi, mi cũng chẳng thoát khỏi ta... Một người một thú cứ thế giằng co nhau, mãi khi Eta bắt được tin tức các đồng bạn, và dẫn long thú một sừng đến trước mặt họ mới thôi.

“Beta đã nhận được thỉnh cầu và chuẩn bị trợ giúp. Epsilon, pháo laser trực xạ phản cơ giáp 175mm –” Âm thanh cứng nhắc vang lên sau lưng Alpha, người nói chuyện là Beta im lặng từ đầu tới giờ — hẳn là tay phát hỏa lực chủ chốt của đội ngũ, nắm chính xác cách hoạt động của năm mươi loại vũ khí. Sự tồn tại của Beta giống như pháo đài di động, hai phần ba phụ trọng trên người Epsilon là đủ loại vũ khí tiếp viện mà Epsilon mang giúp hẳn!

Lời hẳn vừa thốt ra, bụng của Epsilon đứng sau hẳn đột nhiên mở một lỗ hổng, nhanh chóng lấy vũ khí Beta yêu cầu, rồi đưa tận tay hẳn.

“Vũ khí vào vị trí, bắt đầu sẵn bắn –”

Beta cất lời mà mặt chẳng chút thay đổi, hẳn vác pháo Epsilon đưa qua lên vai. Dưới sự khổng lồ của khẩu pháo, hình thể Beta nom nhỏ bé hẳn đi, song tay hẳn rất vững vàng, khi âm tiết cuối cùng hạ xuống, hẳn lập tức khởi động pháo laser!

Laser 175mm bắn thẳng khỏi khẩu pháo, trực tiếp xuyên qua mõm của long thú một sừng đang giương nanh múa vuốt nhào tới, và đốt ra một lối đi có kích thước tương tự trong cơ thể nó.

Mãnh thú mới rồi còn đuổi bắt nửa ngày với Eta cứ thế toi đời.

“Nhiên liệu vũ khí đã cạn.” Beta dỡ pháo laser trên vai xuống và giao lại cho Epsilon, đoạn yên lặng lùi ra sau một bước, Beta thấp bé nhất một lần nữa bị thân hình cao to của các đồng bạn che khuất.

“Chỉ còn một phút năm mươi giây.” Alpha sờ sờ ngực, nâng Eta ngã ngòai trên đất dẫy: “Mang thức ăn cậu tìm được cho nhân loại kia ăn đi.”

Nhiệm vụ sẵn bắn đột xuất cản trở lộ trình của họ, cũng làm chậm kế hoạch xin nhân loại tiếp nhận mình của các người máy, nay thời gian chỉ còn mấy chục giây, Alpha quyết định buông xuôi.

Hẳn cũng chẳng muốn trách cứ Eta, Eta chỉ chấp hành nhiệm vụ thôi. So với sinh mệnh của bản thân, Eta ưu tiên nhiệm vụ “cung cấp thức ăn cho nhân loại” mà hẳn giao hơn.

Đây là điểm cứng nhắc và cố chấp của người máy.

Là giống loài ra đời vì nhân loại, phải chăng người máy trời sinh đã yêu việc phục vụ cho con người?

Thế nên Eta mới đặt nhiệm vụ lên trên hết, Beta cũng ưu tiên chấp hành nhiệm vụ, ngay cả Epsilon chọn cung cấp vũ khí cho Beta cũng vậy...

Đến chính hẳn... cũng không khác gì đâu nhỉ?

Do vậy, tại thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, nhóm người máy cùng nhau kéo long thú một sừng về chỗ ban đầu.

Cùng lúc đó, Mục Căn cũng mới ăn xong cà chua, cậu vẫn thấy hơi đói, nhưng lại mắc cỡ không dám xin Sigma thêm đồ ăn. Thời điểm bụng cậu còn đang réo, mấy người máy đã tha dã thú trở lại, cùng họ quay về còn có người máy cũ nát được Epsilon kéo.

“Ba ba!” Mục Căn chẳng buồn kinh ngạc, toàn bộ lực chú ý của cậu đều bị người máy tả tơi thu hút.

“Anh ta chỉ thiếu nhiên liệu thôi, chúng tôi đã rót nhiên liệu bổ sung cho anh ta. Trước đây anh ta chưa từng dùng loại nhiên liệu này nên cần một khoảng thời gian thích ứng, sau đó mới khởi động lại máy.” Giải thích tình trạng của người máy nọ cho nhân loại nhỏ tuổi nghe xong, phát hiện lần này bé con không chủ động tiến lên nắm tay mình nữa, trong lòng Alpha có cảm giác mất mát kỳ lạ.

Bàn tay nhỏ từng nắm chặt mình đang sờ lên tay trái thô sơ của người máy nọ, chú ý thấy chữ A khắc trên bàn tay kia, Alpha chợt hiểu ra tại sao trước đó nhân loại lại nghĩ mình là ba cậu ta.

Chắc chắn nhân loại nhỏ tuổi này tưởng lầm “Alpha” trên tay hẳn là “A” rồi.

Người máy cũ nát trên đất khẳng định thường xuyên ra ngoài tìm kiếm vật liệu mới cho thân thể, mỗi lần đều sử dụng vật liệu khác nhau, hình dáng lúc về cũng bất đồng, khó trách nhân loại nhỏ tuổi lại dựa vào ký hiệu này để nhận ba.

“Tôi là Alpha, không phải A.” Trước khi đi, Alpha nói với bé con một câu như vậy, kỳ thực hẳn đâu cần giải thích, nhưng trong một thoáng, hẳn bất chợt muốn nói gì đó.

Muốn cho người nào đó biết rằng mình không giống người ta, muốn cho người nào đó biết tên mình.

Có lẽ cảm giác này chính là “tình cảm” mà nhân loại không hy vọng bọn họ có được, đúng không?

Gọi Sigma đang ngơ ngác đứng một bên, Alpha dẫn nhóm người máy xoay lưng rồi đi, hẳn không biết tự hủy sẽ tiến hành theo phương thức nào, song hẳn không muốn nhân loại này bị tổn thương.

Sigma cẩn thận đặt mấy trái cà chua và vài củ khoai tây bên chân bé con, rồi mau chóng bò theo đồng bạn.

Cơ mà, đúng lúc này, đằng sau họ vang lên một âm thanh trong trẻo.

“Ồ này... bác là anh em của ba ba đúng không ạ!”

“Trong sách nói, ba mẹ sẽ đặt tên cho anh em gần giống nhau, tên Alpha của bác cũng giống tên ba ba, bảo đảm hai người là anh em rồi!”

Chắc... Alpha tỏ vẻ mình hoàn toàn không thể lý giải tư duy của nhân loại nhỏ tuổi, bó tay triệt để!

Nhưng —

“Bác là anh em của ba ba mà, sao phải bỏ đi?” Ngữ điệu ngập tràn chờ mong của nhân loại nhỏ tuổi khiến Alpha đột ngột dừng bước.

“Sigma bảo các bác không còn nhà để về, vậy tại sao không sống cùng tụi con?”

“Bác ơi, ở lại đi mà!” Mục Căn tự động dùng xưng hô thân thích có trong [Bách khoa toàn thư cho bé] để gọi Alpha, lớn tiếng giữ chân nhóm người sắp rời đi.

Hệ thống tự hủy chỉ một giây nữa sẽ chính thức khởi động cứ thế im bật.

Con nói muốn ánh sáng, thế giới này liền có ánh sáng.

Giây phút thế giới của ta lung lay sắp đổ, sắp bị hủy hoại trong thoáng chốc, con tựa như vàng thái dương ban tặng ánh sáng cho đời ta.

Từ nay về sau, thế giới của ta tồn tại vì con —

6. Chương 6: Hồi Ức Của A

Nhóm người máy nghiêm túc chuyển thông tin của Mục Căn thành dạng tư liệu rồi ghi chép vào hệ thống, từ nay về sau, Mục Căn là chủ nhân của họ.

“Oa oa oa ~ sau này mình là người một nhà rồi!” Mục Căn mút mút ngón tay bị đâm xước, mừng rỡ reo lên.

Alpha bảo cậu rằng bước ban nãy chính là “nhận”, từ này Mục Căn chưa học, may mà có [Bách khoa toàn thư cho bé], nhờ sự trợ giúp của sách, cậu tìm được từ ấy rất nhanh.

Theo Bách khoa toàn thư, nhận nghĩa là xác nhận và nhận lấy, ngoài ra còn chú giải một số mẫu câu làm ví dụ, tỷ như: Tiểu Minh ra cổng trường “nhận” một quyển sách; Tiểu Mỹ đến chỗ chú cảnh sát “nhận lại” thẻ học sinh; Mẹ Tiểu Hồng tới nhà xác “nhận” thi thể Tiểu Hồng (← hình như có gì đó trà trộn vô thì phải...)

Từ “nhận” này làm người ta có cảm giác không tốt lắm nha ~ Mục Căn nghĩ bụng, nhanh trí tìm được từ khác có bề ngoài tương tự – “nhận nuôi”!

Bách khoa toàn thư giải thích từ nhận nuôi vậy nè: Nhận con của người khác về nuôi, xem như chính con ruột mình.

Bàn tay nhỏ “bộp” một tiếng, đóng Bách khoa toàn thư lại, bóng đèn trong đầu Mục Căn lóe sáng: Nhất định là thế rồi

~Ba ba nói ba không sinh ra Mục Căn, nên ba Mục Căn vốn không phải ba của Mục Căn, sau đó Mục Căn nhận được ba, nhận ba của người khác về nhà, xem như ba ruột để ba nuôi dưỡng mình, đây, đây, đây chẳng phải nhận nuôi chứ gì nữa!!!

Từ đó suy ra, tình huống của các bác cũng giống vậy! Mục Căn nhận được một người bác chẳng rõ là của ai, muốn họ sống cùng mình, trở thành bác mình, đây cũng là nhận nuôi nha!

Thành công thuyết phục mình xong, bạn nhỏ Mục Căn thỏa mãn rồi, bèn nhét [Bách khoa toàn thư cho bé] về chỗ cũ.

Phải tặng cho năng lực thông suốt nhanh nhạy của bạn nhỏ Mục Căn một like mới được ()

Tiếp theo, cậu tiếp tục ngồi xồm bên cạnh ba. Tay nhỏ nắm chặt bàn tay đặt trên đầu của ba, tò mò nhìn Eta sửa chữa cho ba.

Người máy A được rót nhiên liệu mới đã tỉnh dậy, Eta đang ráp lại thân thể cho hắn, trong mắt Eta, thân thể A thiệt chẳng ra cái bộ gì! Vật liệu kỳ quái chưa kể, cơ cấu cũng kỳ quái nốt, đầu máy sử dụng hoàn toàn không đạt chuẩn, tình trạng này mà người máy A còn vận hành được, đúng là vượt quá phạm vi tính toán logic!

“Cơ thể anh chỉ có đầu là còn nguyên.” Sau khi xem xét thân thể A một lần, Eta lại chuyển bản thiết kế người máy đời đầu ra khỏi cơ sở dữ liệu, so sánh cẩn thận rồi cho biết kết quả.

“Đúng vậy, một năm trước tôi bị long thú một sừng độc ác của bản địa tập kích, cơ thể bị phá hỏng hoàn toàn.” A điềm tĩnh trả lời Eta, bạn nhỏ Mục Căn ngồi kế hắn cũng khấn trương gật gật đầu.

“Anh là người máy loại hình culi, vốn không có năng lực săn bắn, mãnh thú đi săn cấp A với anh là hành vi sai lầm trái logic.” Vì không có gì làm, Beta theo bản năng đứng cạnh chủ nhân mới của mình – Mục Căn, hắn quan sát từ nãy đến giờ, nên đưa ra ý kiến chuyên nghiệp với tư cách người máy chiến đấu.

“Cũng tại Mục Căn không tốt, Mục Căn đói bụng muốn ăn thịt, thế nên ba ba mới bị thương.”

“Không phải lỗi của con, là tại ba ba vô dụng.” Cơ thể đã bị Eta gỡ thành từng mảnh một, chỉ còn tay trái dính trên người, người máy A bèn dùng cánh tay trái tạm có thể cử động để nhẹ nhàng xoa đầu bé con, giọng hắn vẫn rất cứng nhắc, nhưng cảm giác lại cực kỳ khác trước.

Có hơi giống nhân loại – Eta nghiêng đầu ngồi một bên.

Beta chẳng phản ứng gì, chỉ là ánh chớp trên màn hình tối càng thêm ôn hòa.

Bọn họ tiếp tục tu sửa A.

Mục Căn rất quan tâm đến thân thể ba, thỉnh thoảng sẽ hỏi một vấn đề, Eta tôn trọng chủ nhân nên thật tình giải đáp hết. Chính trong quá trình một hỏi một đáp, đám Eta mới phát hiện hóa ra công việc bảo trì người máy A do đứa trẻ này làm! Cũng chính trong quá trình một hỏi một đáp, nhóm Alpha chấp vá được bảy tám phần về cuộc sống của A và Mục Căn.

Mục Căn là đứa con mà dân di cư Trái Đất lưu lại trên hành tinh này. Còn A chính là người máy khai thác mỏ được nhóm người di dân sớm nhất mang theo.

Hành tinh tên gọi Trái Đất thật lâu thật lâu trước kia đã dần suy kiệt, với sự hỗ trợ của nền văn minh cao cấp, người Trái Đất bắt đầu tìm kiếm phương pháp di dân khỏi hành tinh. Họ mượn công nghệ hàng không của hành tinh khác, rồi lục tục phái đội tìm kiếm ra ngoài. Trong số những đội tìm kiếm ấy, có đội này thành công định cư tại hành tinh khác, cũng có đội mất tích giữa vũ trụ mênh mông, kể từ đó không hề có tin tức truyền về.

Hành tinh này chính là nơi dừng chân cuối cùng của đội tìm kiếm mất liên lạc với Trái Đất.

“Hoàn cảnh nơi đây không thích hợp để người Trái Đất định cư, toàn bộ đời sau sinh ra đều bị khiếm khuyết gen, cuối cùng họ chọn cách mở kho tình trùng và trứng để thụ tinh trẻ trong ống nghiệm.”

Mục Căn là đứa trẻ sinh ra trong điều kiện đó.

Chẳng biết ba là ai, cũng không có mẹ, cậu chào đời không bao lâu, nhân loại cuối cùng cũng tử vong. Trước khi nhắm mắt, nhân loại kia giao cậu cho người máy của căn cứ.

“Mới đầu chúng tôi có hai mươi người máy khai thác mỏ, đến giờ chỉ còn mình tôi.”

Các đồng bạn lần lượt biến mất, có người vì bảo vệ mọi người mà hỏng, có kẻ đã hết tuổi thọ, trực tiếp chết máy... Tới cuối, chỉ còn một mình người máy A.

“Trước khi đi, bọn họ để lại tất cả linh kiện được họ bảo tồn hoàn hảo cho tôi, mỗi khi một linh kiện trên người bị hỏng, tôi sẽ dùng linh kiện các đồng bạn cho để đổi.” A nhớ lại, hẳn đã sao chép nội dung ổ cứng cho nhóm Alpha, thông qua việc chia sẻ, nhóm Alpha cũng thấy được những đồng bạn chỉ còn tồn tại trong trí nhớ của A.

Đó là một đám người máy cực kỳ đơn sơ, không có bề ngoài giống người, chỉ có vỏ ngoài bằng kim loại thô ráp, họ cũng chẳng có trí tuệ đáng nói, đối mặt với nguy hiểm chỉ biết dùng phương thức ngu ngốc nhất – hy sinh bản thân, giữ tròn nhiệm vụ sau cùng mà nhân loại giao phó.

Người máy A không có chức năng chiếu hình, đành tự lưu giữ bộ nhớ thông minh trong ổ cứng cho riêng mình. Nhóm Alpha không giống vậy, họ có thể chiếu hình ảnh trong “não” mình theo dạng 3D sống động trước mặt người khác. Thời điểm họ phát hình ảnh những người máy trong ổ cứng của A, Mục Căn nhảy dựng lên.

“Ah!!!! Là chú B nè! Đây chả phải E sao?” Bé con hưng phấn hết biết, thấy nhóm người máy quen thuộc trong ký ức, cậu vội nhào tới. Lúc phát hiện vồ hụt, bé con vẫn chưa hiểu tại sao lại ngã, bèn ngu ngơ đứng lên, lượn đến lượn đi giữa đồng hình chiếu người máy và gọi tên từng người một.

Phần lớn số người máy này thậm chí không thể nói chuyện, bọn họ là người máy cấp thấp nhất, thay vì bảo là người máy, chẳng bằng nói là máy móc.

Cơ mà, một đám người máy như thế lại được người nhớ mãi.

Tên họ được đặt đại theo bảng chữ cái, chỉ để tiện ghi chép chứ không dùng để xưng hô. Những cái tên vốn dĩ chẳng được nhắc đến mấy lần trong cuộc đời, ấy mà ở đây lại có một nhân loại nhớ kỹ tên của tất cả!

“Chú Tiểu Z thường đặt con vào bụng, con thích bụng chú Tiểu Z nhất!” Mục Căn đứng trước hình ảnh thân thương, nở nụ cười vui sướng.

Cậu rất thông minh, trí nhớ cũng tốt hơn trẻ con bình thường, rất nhiều kỷ niệm hồi nhỏ được cậu ghi tạc vào lòng.

Cậu còn nhỏ, người máy A sẽ không dạy cậu cái gì là tử vong, nhưng cậu thông minh sớm nên vẫn hiểu được hết. Hoài niệm một hồi, bé con bỗng thấy cô đơn, lưu luyến ngắm hình ảnh người máy, rồi chậm rãi lui đến cạnh ba ba, nắm chặt tay ba ba, mắt đỏ hoe chực khóc, song rốt cuộc vẫn không khóc ra.

Cậu là đứa trẻ kiên cường.

“...” Epsilon nghiêng đầu, cuối cùng chẳng nói chẳng rằng đẩy Mục Căn đang ủ rũ vào bụng mình.

Epsilon cũng có cái bụng rất bự rất thoải mái nha

~Đây chính là cách an ủi hần hĩ ra được.

Tự dưng nhớ bộ Nguyên thủy tái lai ghê, bộ đó cũng cảm động lắm ;v;

7. Chương 7: Ước Hẹn Đáng Sợ

Mục Căn được thả ra mà hét chói tai, không phải bị dọa sợ, mà là vui vẻ.

Bụng Epsilon to quá chừng ~ còn có thật nhiều thứ Mục Căn chưa thấy bao giờ, nhưng không được Epsilon cho phép, bé con chỉ nhìn nhìn đầy kính nể, cuối cùng lưu luyến không rời chui khỏi bụng Epsilon.

Thời điểm cậu đi ra, mấy người máy đang ngồi thành vòng tròn, nét mặt nghiêm nghị (← sao dòm ra nét mặt hay vậy thím?), hình như đang thảo luận vấn đề rất nghiêm túc.

Chưa từng được dạy rằng “người lớn nói chuyện, trẻ con phải đứng sang một bên”, từ nhỏ đã cùng nhóm người máy bàn bạc mọi sự tình, tiểu Mục Căn chủ động ngồi xuống giữa ba và Alpha. Rồi cậu ngẩng đầu, bắt đầu nghe xem rốt cuộc họ nói gì.

“Gia đình nhân loại cực kỳ chú trọng thứ tự lớn nhỏ, nếu về sau là người một nhà, vậy... tôi là lão đại.” Màn hình tối lóe lên, Alpha đưa ra tuyên bố, vật tham khảo trong tay hắn rõ ràng là mà Mục Căn xem như của báu. Từ lúc Mục Căn bò lung tung trong bụng Epsilon, hắn đã lật đến phần giới thiệu thành viên gia đình trong quyển sách này.

“Nhưng tôi đã 703 tuổi...” A yếu ớt chỉ ra tuổi mình.

“Tôi thứ hai.” Beta nổi gót.

“Tôi đã 703 tuổi...” Tưởng mọi người chưa nghe thấy, A tiếp tục nhấn mạnh.

“Tôi thứ ba.” Lần này là Epsilon, tuy rằng hình thể đồ sộ, nhưng hắn phản ứng rất nhanh, dù gì hắn cũng là người máy hộ vệ bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng dùng thân thể ngăn cản thương tổn cho Beta mà

~“... 703...”

“Tôi với Pi là thứ tư thứ năm.” Theo sau, Eta cũng giành vị trí tốt cho mình và Pi.

“Vậy cậu là thứ sáu.” Màn hình tối chuyển đường nhìn về phía A đang có chút chập mạch và sắp vị trí cho hắn: “Dựa theo < bách=”” khoa=”” toàn=”” thư=”” cho=”” bé=””>, môi trường con một không có lợi cho quá trình trưởng thành về thể xác và tinh thần của nhân loại nhỏ tuổi, thế nên, chúng ta cần sắp xếp một người làm anh chị em của Mục Căn.”

Do vậy, màn hình tối của toàn thể người máy nhất tề rơi xuống người Sigma đang cố gắng kéo đùi Epsilon, định bò lên lấy lại móng và hai chân của mình.

“Sigma, từ nay về sau cậu là em trai của Mục Căn.”

o Ó?

Một dấu chấm hỏi xuất hiện trên màn hình tối của Sigma, không đợi hắn kháng nghị, Alpha đã lập tức hạ lệnh “chuẩn bị bữa tối”. Epsilon cũng lay hắn rút khỏi người mình, vội vã theo các người máy khác đi chuẩn bị cơm tối cho Mục Căn.

Bỏ lại Sigma cụt chân thiếu móng lẻ loi đứng tại chỗ, bên cạnh còn có một Mục Căn đang sượng điên người.

“Em tên là Sigma đúng không? Từ nay anh là anh hai của em nha!” Mắt to vụt sáng lập lòe, Mục Căn vô cùng thân thiết ôm lấy Sigma.

“Anh hai là cái chi?” Sigma ngơ ngác hỏi, là người máy vừa khởi động đã bị lôi đi, hắn thực sự cần bổ sung rất nhiều thường thức.

“Anh hai... chính là khi em trai bị ăn hiếp, anh hai sẽ giúp em trai đánh trả.” Tiểu Mục Căn xoắn não cả buổi, rốt cuộc nặn ra một lời giải thích.

“Vậy đánh ngã Epsilon hộ em đi, em muốn lấy lại chân và móng.” Sigma nghiêng đầu nói.

Lần này tới phiên Mục Căn đần mặt.

Cả bụng lẫn đầu của bác Epsilon đều bị chẳng à... Mình, mình, mình đánh không lại nha o()o

Nhưng mới làm anh hai đã nói thể hình như hơi mất uy tín, không ổn chút nào!

Đầu nhỏ vận chuyển thật nhanh, bạn nhỏ Mục Căn cố gạt phăng ý tưởng của Sigma:

“Em xem, bác Epsilon là người nhà của mình, người một nhà không nên đánh nhau, đánh nhau không phải trẻ ngoan, cho nên... cho nên...” Ngón tay chọc chọc vào nhau, Mục Căn nuốt nước miếng, dè dặt đề xuất phương án thay thế mới nghĩ ra: “Sau này anh hai làm chân và mông khác cho em nhé?”

“...” Đầu Sigma nghiêng qua lần nữa, cất lời đồng ý: “Được, Sigma muốn chân dài nhất và mông lớn nhất.”

“Ừa! Sẽ có chân dài nhất và mông lớn nhất cho em!”

Vì vậy, cặp anh em mới thành lập liền ngoéo tay xác định lời hứa đầu tiên của cả hai.

Đúng... là một ước hẹn đáng sợ.

Tương lai hai đứa bây nhất định sẽ hối hận cho coi!

8. Chương 8: Phiền Nao Của Thiếu Niên Mục Căn

Mười ba năm bay qua vèo vèo vèo ()

..... ()

()

..... ()

..... Quác quác quác.....

Sau khi đóng chắc linh kiện cuối cùng, Mục Căn nhìn kỹ thành phẩm vừa gia công xong: Đây là một cái chân máy, nhưng chỉ bề ngoài là chân thôi, chẳng có tí kim loại sáng bóng nào, vật liệu thoát nhìn rất quái gở. Nếu quan sát cẩn thận bột phần bị Mục Căn mài ra rơi xung quanh, sẽ phát hiện chân máy kỳ thực được tạo thành từ xương, thậm chí vài phần lẻ trong đó còn gọt từ gỗ.

“Sigma, em tới thử xem nào!” Mục Căn nỗ lực vươn tay cầm chân máy trên đất lên. Đôi chân kia khổng lồ như vậy, đáng người Mục Căn quá nhỏ bé so với nó, nếu có người chứng kiến cảnh này, nhất định sẽ hoài nghi liệu Mục Căn có bê nổi hay không.

Song, một đám người máy bên cạnh Mục Căn hoàn toàn không có ý giúp đỡ, chỉ tiếp tục làm việc của mình, mặc kệ hai anh em lặn qua lặn lại.

Đã sớm thoát khỏi hình hài ba khúc, Mục Căn hiện tại là một thanh niên dáng vóc chín khúc khỏe đẹp. Theo động tác tay, từng múi cơ trên người cậu căng ra, vòng eo mạnh mẽ rắn chắc khom thành hình cung, sau đó bật lại cực nhanh và mạnh. Khom lưng rồi bật dậy, động tác phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn, Mục Căn chẳng tốn bao nhiêu sức đã nâng đôi chân máy lên, dễ dàng ném đi.

Nhưng vừa ném đi, Mục Căn liền hối hận, cậu nhìn thấy Sigma từ xa. Hai cánh tay máy đang cầm chắc mấy quả trứng, có vẻ không rảnh đón chân máy mình ném qua.

Quả nhiên —

“Hả?” Bất gặp đôi chân máy đang cấp tốc đập về phía mình, Sigma ngẩn người, nhìn nhìn mấy quả trứng mỏng manh trên tay, quyết định hạ thấp thân mình, dùng cơ thể bảo vệ trứng.

Cùng với tiếng nện inh tai, Sigma bị chân máy to đùng đập trúng. Giữa làn khói mù mịt, giọng Sigma bình tĩnh truyền đến từ đằng sau.

“Nhận được rồi.”

“...” Mục Căn.

Nhận được mới lạ, bị đập phải thì có?

Trong lòng nghĩ vậy, Mục Căn nhanh chóng chạy qua, di dời hàng loạt chướng ngại vật, lộ ra Sigma ở dưới cùng.

Trước tiên chuyển trứng trong ngực cho Mục Căn, xác định trứng được đặt ở nơi an toàn rồi, Sigma mới vươn hai tay máy về hướng Mục Căn. Hai người một lôi một kéo, Sigma thuận lợi cố định tay trên cánh tay Mục Căn, mặt cậu bê mình lên.

Em trai nhà mình... chắc chắn là thằng em nặng nhất thế giới...

Mục Căn vừa hì hục bê Sigma ra ngoài, vừa nghĩ thầm với khuôn mặt đỏ gay.

“... Bởi mới nói, chân quá dài và mông quá to với người máy là trăm hại mà không lợi, nhất là mông to quá cỡ, phiền muốn chết.” Nhìn hai anh em nhếch nhác, Pi đứng bên cạnh tiếp tục phóng dao găm vun vút.

“Phương hướng thiết kế người máy chính xác phải suy xét đến loại hình và ngành nghề của người máy. Ví dụ như, người máy trinh sát giống ta phải hy sinh phần lớn chức năng phòng ngự, đặt nhẹ nhàng linh hoạt lên trên hết, sử dụng thiết kế hình giọt nước, kết hợp cùng lớp phủ che chắn tín hiệu, nhằm hoàn thành nhiệm vụ với hiệu suất cao nhất.”

Mười ba năm qua đi, dưới sự cố gắng của hai anh em, dù Sigma chưa thể nói là có được chân dài nhất và mông bự nhất (← chân với mông của Epsilon đều to hơn, tỷ lệ toàn thân ở nơi nao), song hẳn quả thực có lắm chân và mông nhất. Từ cái mông bằng gỗ thô sơ đầu tiên mà Mục Căn chế cho hắn, đến cái mông bằng xương được mài giũa hoàn mỹ bây giờ, nay Sigma đã có thể một ngày đổi một mông, chẳng lo trùng lặp ()

“Mông to rất tốt. May mà mông tôi đủ to, nó giúp tôi chặn toàn bộ công kích tại thời khắc cuối cùng.” Dù đã an toàn cũng không lơ lỏng, cả người Sigma treo trên người anh hai, trốn đằng sau anh hai mà phản bác.

Nói xong, hắn lại rụt hết người ra sau lưng Mục Căn.

“Ừm... anh cũng thấy mông to đẹp mắt... Trong sách nói, mông to mắn đẻ...” Mục Căn đỏ mặt, yếu ớt hát đệm.

Vì thế, tất cả người máy héo lời luôn.

Cặp đôi nhân loại và người máy mê chân dài mông to ← người máy đứng đầu Alpha bắt đầu lo lắng cho khiêu thẩm mỹ của hai anh em.

Trải qua mười ba năm xây dựng, hành tinh này đã xuất hiện chút sức sống. Diện tích xanh không đáng kể trên hành tinh tuy không lớn, nhưng đủ cung cấp cho nhu cầu rau quả của Mục Căn, nhóm Alpha còn bắt khá nhiều long thú một sừng về nuôi, giúp Mục Căn luôn có trứng mới để ăn.

Đối với Mục Căn mà nói, cuộc sống dễ chịu hơn nhiều so với mười ba năm trước.

Buổi sáng tìm kiếm thức ăn và vật liệu mới cùng Sigma, buổi chiều học tập kiến thức cần thiết với các bác, buổi tối còn có thể chơi game trên màn hình của các bác, mỗi ngày đều vô cùng phong phú.

Tuy nhiên, thi thoảng Mục Căn sẽ trần trở một vấn đề: Có khi nào mình là con người duy nhất còn sót lại trên thế giới không?

Theo như trong sách, 0 -10 tuổi là giai đoạn trẻ em, 10 – 18 tuổi là giai đoạn thiếu niên, tiếp đó là thanh niên, trung niên, lão niên...

Đời người trôi qua quá nhanh, phải chăng mình chẳng mấy chốc sẽ già đi?

Đợi lúc mình già rồi chết, ba ba, các bác và Sigma đều còn trẻ, khi ấy bọn họ nên làm gì bây giờ?

Đây chính là phiền não của cậu trai trẻ Mục Căn.

Cậu nào biết rằng, cùng lúc đó, gia đình người máy của cậu cũng đang phiền não chẳng kém gì cậu.

Chân dài mông to =))))))

9. Chương 9: Chuẩn Bị Trước Khi Khởi Hành

Trong lúc hai anh em làm chính sự bên ngoài, Alpha triệu tập các người máy mở cuộc họp.

Nhóm người máy không có kinh nghiệm nuôi dạy nhân loại, trong quá trình Mục Căn trưởng thành, bọn họ thường xuyên mở hội nghị như này. Mọi người sẽ tiến hành thảo luận dựa trên những vấn đề phát sinh trong giai đoạn Mục Căn lớn lên, tìm kiếm kinh nghiệm trong chính ổ cứng của mình, cùng nhau tiến bộ, chung tay đề cao.

Mục tiêu của họ là bồi dưỡng tiểu Mục Căn thành thiếu niên tốt phát triển toàn diện về “đức, trí, thể, mỹ, lao”. Còn tại sao đặt ra mục tiêu này, Alpha tỏ vẻ đây là điều hẩn tổng kết từ quyển sách quý giá của Mục Căn.

Sau khi nhận Mục Căn làm chủ nhân, giúp chủ nhân khỏe mạnh vui vẻ lớn lên chính là nhiệm vụ duy nhất của nhóm người máy tại thời điểm hiện thời. Trong “não” không chứa bất kỳ tư liệu nào đáng đến giáo dục con người, bọn họ đành thu hoạch thông tin liên quan từ tư liệu hiện có. Cũng may mọi người trên hành tinh này đến đây với mục đích di dân nên mang theo rất nhiều loại sách phong phú, có đủ tài liệu giảng dạy phiên bản nhân loại từ mầm non đến tiến sĩ, mấy người máy dùng một tiếng để nạp hết tư liệu vào “não” mình, ai nấy đều có nhiệm vụ riêng.

Tuy rằng Mục Căn hơi “ngốc” một chút, khả năng tiếp thu không tốt lắm, nhưng nhóm người máy rất kiên nhẫn và tỉ mỉ với cậu, bọn họ dành trọn mười ba năm để truyền thụ toàn bộ giáo trình từ mầm non đến tiến sĩ vào đầu Mục Căn.

Lúc này, trên tay các người máy đang cầm bài thi Mục Căn nộp lên hôm qua, đưa ra phán quyết cuối cùng với thành tích của cậu.

Nhóm người máy nhập gia tùy tục hết sức thành công! Họ thể mà mô phỏng cả chế độ thi cử của người Trái Đất!

Ngẫm lại mà nói, đã chạy đến hành tinh khác và trở thành nhân loại duy nhất trên hành tinh ấy, vậy mà còn phải làm bài thi, tiểu Mục Căn cũng thiệt bị thương .

“Nếu lần thi này đạt chuẩn, Mục Căn có thể tốt nghiệp.” Eta cầm một bài thi, màn hình tối hiện lên một cuộn sóng lớn. Thành tích môn Toán của Mục Căn thực tình không khả quan lắm, thân là thầy dạy Toán của cậu, Eta bị tra tấn rõ thảm.

“Đúng vậy.” Màn hình tối của Beta chợt lóe một gợn sóng nhỏ, đối với dao động cảm xúc không lớn của Beta mà nói, đây là biểu hiện hẩn đang kích động.

Đầu đối đầu trao đổi bài thi của thiếu niên Mục Căn xong, mấy người máy thông qua sáu phán quyết quan trọng, cuối cùng kết luận thành tích của Mục Căn.

“Tôi tuyên bố, Mục Căn rốt cuộc có thể tốt nghiệp mầm non.” Chủ gia đình kiêm Hiệu trưởng Alpha tổng kết.

Bốp bốp bốp, các người máy vỗ tay chúc mừng.

Trong quá trình giáo dục Mục Căn, bọn họ cũng học tập không ít thường thức của nhân loại, thời điểm xúc động nên vỗ tay, họ học được điều này trên sách của người Địa Cầu.

Gượng đã —

Alpha bảo tốt nghiệp mầm non á? Trước đó không phải nói Mục Căn đã học hết chương trình từ mầm non đến tiến sĩ rồi hả? Sao giờ lại thành tốt nghiệp mầm non?! Alpha, trình tự của anh có vấn đề đúng không!!!

Phụ huynh học sinh – người máy A đưa ra dị nghị trước đánh giá của Hiệu trưởng.

“Căn cứ vào kết quả xâm nhập máy chủ của Bộ giáo dục để quốc suốt mấy ngày nay của tôi, chương trình tiến sĩ của dân Trái Đất chỉ tương đương trình độ mầm non của Bộ giáo dục để quốc.” Pi trả lời thay Alpha: “Hơn nữa, với thành tích thi cử của Mục Căn, khả năng lên lớp bằng không.”

Tóm lại, thằng con tốt nghiệp rồi, nhưng dốt quá nên không lên lớp nổi.

Đây cũng chính là vấn đề xoắn não nhất bây giờ của các phụ huynh người máy ==/

Thằng nhỏ nhà mình đã cố lắm rồi, ấy mà thành tích kém vẫn hoàn kém. Dựa theo ghi chú trên giáo trình của phụ huynh Địa Cầu, giờ là thời điểm nhóm người lớn chứng tỏ bản lĩnh ()

Tỷ như, kiểm tra năng khiếu nghệ thuật nè ~ chứng nhận vận động viên nè ~ hay dứt tiền cho lãnh đạo nào đó

~Trên đây là những phương pháp mà phụ huynh Trái Đất bình thường sẽ nghĩ tới, ngặt nỗi nhóm phụ huynh trước mắt là một đám người máy thiếu thường thức, vì thế, cách họ nghĩ ra là:

“Căn cứ vào tư liệu thu được sau khi xâm nhập máy chủ của Bộ giáo dục để quốc, thí sinh của hành tinh xa xôi có cơ hội được cử đi học.” Pi lập tức chia sẻ thành quả hack Bộ Giáo dục cho các đồng bạn đang lo sốt vó.

Do vậy, màn hình tối của tất cả người máy đồng thời sáng lên: Đây rồi.

“Mục Căn là nhân loại duy nhất trên tinh cầu này, rất phù hợp với quy định.” Beta hạ kết luận một cách vô cùng khí phách.

“Nhưng hành tinh này nằm tại chòm sao Lãng Hoàng Đế Biển Chết, hiện chưa được tinh hệ nào phát hiện...”

“Đó là nhiệm vụ của cậu, hãy nghĩ cách thâm nhập Bộ Tài nguyên và Đất đai của đế quốc, rồi nhập tư liệu về hành tinh này vào đó.”

“Đã biết.”

“Phần chủ nhân hành tinh ghi là Mục Căn.”

“Đã biết.”

Nhóm người máy đứng quây tròn quanh Pi, ôm nguyện vọng mãnh liệt “kiểu gì cũng phải chạy cho con vào trường điểm”, bọn họ hết hack Bộ Giáo dục, lại hack Bộ Tài nguyên và Đất đai, hoàn toàn chẳng hay thế giới ngoài kia đã loạn thành cái bộ gì vì mình. Họ chỉ chớp nháy màn hình tối, cẩn thận ghi tên Mục Căn vào một góc hẻo lánh.

“Sửa xong rồi.” Sau khi xóa sạch dấu vết đột nhập cuối cùng, Pi ngắt kết nối với internet bên ngoài, “Não bộ của tôi bị lây virus đối phương thả ra, cần nghỉ ngơi chỉnh đốn một thời gian.”

Hoàn thành xong sứ mệnh, màn hình tối của Pi rơi vào trạng thái nhiễu sóng. Hân báo với đồng bạn một tiếng, rồi chuẩn bị tắt máy.

“Cậu nghỉ ngơi đi, việc tiếp theo giao cho chúng tôi.”

Chúng tôi sẽ giúp Mục Căn đến nơi thằng bé cần đến.

Pi truyền lòng tin không lời cho các người máy, đoạn im lặng tắt máy, mấy người máy còn lại bắt đầu sắp xếp lần cuối cho chuyến đi của Mục Căn.

Dù chính nhóm Alpha cũng không phát hiện, song họ đang ngày càng giống con người, nhằm mang đến những điều tốt nhất cho đứa con yêu quý, họ sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì.

10. Chương 10: Các Phụ Huynh Tiếp Tục Sầu Lo

Nhằm mang đến những điều tốt nhất cho đứa con yêu quý, họ sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì.

Kể cả chuyện hack hệ thống nhà người ta, hại cả tinh hệ gà bay chó sủa.

Nhóm người máy tất nhiên sẽ không để Mục Căn biết những nhọc nhằn (?) ấy.

Khi Mục Căn và Sigma một trước một sau khiêng một con long thú một sừng trở về, họ chỉ hời hợt trả bài thi đã chấm xong cho Mục Căn, bảo với cậu rằng: “Cục cưng yêu quý (← xưng hô này cũng học từ giáo trình, phải luôn để con biết ba mẹ yêu thương con nhường nào orz), chúc mừng con tốt nghiệp.”

Sau đó là tiếng vỗ tay “bốp bốp bốp” của tập thể.

Mục Căn quăng nguyên con long thú một sừng ra sau, run rẩy tiếp nhận xấp bài thi dày cộm, nhìn chữ “thông qua” bắt mắt trên đó, lật bài thi xác nhận một lần, đoạn hưng phấn tung hết lên trời:

“Vạn tuế ~ rốt cuộc không cần dự thi nữa rồi!!!”

Tuy cậu từ nhỏ đã là bé ngoan, cũng chẳng ghét học tập, nhưng vừa nghĩ đến những ngày không có bài tập và thi cử, dù là bé ngoan cũng có chút kích động nho nhỏ nha

~“Thưa ba! Thưa bác! Từ giờ con sẽ chăm chỉ làm việc, cố gắng khai phá nhiên liệu mới để mọi người ngày nào cũng được ăn no!”

Trong sách nói, tốt nghiệp là sự khởi đầu cho trách nhiệm gánh vác xã hội của một người, nay cậu đã tốt nghiệp, nghĩa là cậu có thể gồng gánh trách nhiệm nuôi gia đình của một đấng nam nhi rồi.

Dẫu không biết sẽ bầu bạn bên ba và các bác bao lâu, nhưng Mục Căn hy vọng mình có thể đền đáp công ơn của họ nhanh một chút.

Không khí cực kỳ không tốt, ngày ngày bao trùm trong sương mù dày đặc, bài thi bay đầy trời lẫn vào sương khói, cuối cùng lặn mất tăm như thời niên thiếu sắp tan biến của Mục Căn...

Mục Căn cảm thán.

Cảm thán hơi sớm rồi nhóc =.=

“Đây là thư báo trúng tuyển, con phải đến trường mới báo danh trong vòng mười ngày kế tiếp.” Alpha không chút lưu tình chặt đứt ảo tưởng bay bổng của thiếu niên Mục Căn.

“o !!!” Mục Căn tức khắc ngậy đại!

Cát bụi phát qua, bài thi mới rồi còn ẩn trong sương mù bị gió thổi đến, ụp chặt lên mặt Mục Căn.

()

Thiếu niên à, cậu còn trẻ lắm, còn rất nhiều thứ cần học, nuôi gia đình gì đó không phải phận sự của bạn nhỏ mới tốt nghiệp mầm non như cậu, chí ít cũng tốt nghiệp cấp hai rồi hẵng tính nha.

Xoa đầu.

Sigma cũng nhận lại bài thi của mình, với tư cách em trai Mục Căn, Sigma cũng tiếp thu mười ba năm giáo dục đầy tàn nhẫn. Mỗi lần Mục Căn dự thi, hẳn chính là nhóc ranh đồng bệnh tương liên ngồi sau Mục Căn.

“Mỹ thuật và Ngữ văn nộp giấy trắng! Không đạt.” Thầy nghệ thuật Beta lạnh lùng tuyên bố.

Tiếp tục giữ nguyên tư thế hai tay giờ long thú một sừng lên cao, màn hình tối của Sigma hiện lên đường cuộn sóng kháng nghị.

“Sigma đều làm bài thi rất nghiêm túc.”

“Bài thi Mỹ thuật và Ngữ Văn giống bài thi của thí sinh Mục Căn đến 100%, xác định là sao chép, chiếu theo bản thứ bảy về quy chế thi của trường, sao chép đồng nghĩa với giấy trắng.” Đi cùng với quy chế thi tương ứng truyền vào “não” Sigma, Beta vô tình ném bài thi vô mặt Sigma.

Vì vậy, Sigma bèn khiêng long thú một sừng lùi ra sau lưng Mục Căn, nom đáng thương vô cùng.

“Aiz, sao em ngốc thế, đã bảo lúc chép phải thay đổi quan điểm đi mà?” Mục Căn xót xa sờ sờ màn hình tối ảm đạm của em trai, chọc chọc đầu hẳn.

“Kít –” Sigma lắc lắc đầu, lẩm bẩm một tiếng cứng nhắc.

Là người máy, bọn họ trời sinh không am hiểu các môn phát minh sáng tạo, Sigma có thể hoàn thành các môn khác cực kỳ hoàn mỹ, nhưng mấy môn đòi hỏi sáng tạo như Mỹ thuật với Ngữ văn thì hẳn bó tay, thi không đạt sẽ bị đánh mông (← cũng học được từ ảnh tư liệu của người Địa Cầu ^^).

Do thế, Sigma tự tiến hóa thêm kỹ năng thiên phú là “gian lận”.

Khổ nỗi thầy giám thị quá nghiêm, số lượng thí sinh quá ít, hầu như lần nào Sigma cũng bị tóm orz.

Lần nào cũng bị bắt nhưng vẫn kiên trì gian lận, Sigma kể cũng liều.

Thời điểm Sigma sút đầu mề trán trước kỳ thi, Mục Căn cũng bị sắp lịch học kín mít.

“Cục cưng, con quá ngốc, chắc chắn không theo kịp tiến độ của học sinh bên ngoài đâu, đây là bài thi xếp lớp Pi tìm cho con, trước tiên làm thử đi, cố gắng chen vào lớp trọng điểm.” Trong lúc Mục Căn làm bài thi, người máy A đứng một bên lo trước lo sau. Tại thời khắc trọng đại của thí sinh, phụ huynh người máy hay phụ huynh nhân loại đều giống nhau cả thôi.

Cơ mà... đây là bài thi trường quân đội nhà người ta dành cho kỳ thi xếp lớp... sao giờ mấy người dám lấy cho con mình làm? Phụ huynh mấy người lại giả trò tẻ lậu gì rồi đúng không?

“Ba ba, con sẽ cố gắng.” Hoàn toàn ngó lơ những chuyện khó lường mà ba nói, thiếu niên Mục Căn siết chặt nắm tay, tiếp tục khắc khổ vùi đầu ngâm cứu bài thi.

Bởi ta nói, loại hành vi gian lận này cũng chẳng trách được Sigma... Rành rành là thượng bất chính hạ tắc loạn mà orz.

Trong lòng nhóm phụ huynh, trẻ con đang tuổi ăn học chỉ cần học hành chăm ngoan là được, mọi việc bên ngoài không cần mấy đứa suy xét, cứ để người lớn lo.

Cắt cử A giám sát tụi nhỏ học tập, các người máy khác tụ lại một chỗ.

“Tiếp theo chúng ta cần nghiên cứu xem làm thế nào đưa chúng đi.”

Đã lấy được giấy báo trúng tuyển, nội dung thi xếp lớp cũng tới tay, cánh cổng ngôi trường danh tiếng nhất đế quốc đã rộng mở trước mặt Mục Căn, việc quan trọng kế tiếp là đưa bọn nhỏ đi học bằng cách nào.

Công nghệ trên hành tinh này rất lạc hậu, hàm lượng khoáng sản kim loại quá ít, số vật liệu họ tinh luyện suốt mười ba năm nay còn khướt mới đủ chế tạo một chiếc phi thuyền cần thiết.

11. Chương 11: Quyết Định Của Alpha

“Cho hỏi, tại sao phải chế tạo lại phi thuyền?” Người máy A rụt rè mở miệng, dù tuổi hắc lớn nhất ở đây, dù mọi người đã sống cùng nhau nhiều năm, nhưng do chương trình thiết lập, hắc vẫn là người máy hiền lành cẩn thận như trước: “Chẳng lẽ chúng ta không thể đi cùng Mục Căn sao?”

Màn hình tối của năm người máy còn lại nhất tề lia về phía A.

“Chúng tôi là tội phạm truy nã, đặt chân lên lãnh thổ nhân loại sẽ rước phiền toái cho Mục Căn.” Một lần nữa bị tiêu hủy chỉ là thứ yếu, chủ yếu là họ không muốn Mục Căn gặp ảnh hưởng không tốt vì mình.

Người máy nuôi cậu lớn lên là tội phạm truy nã, đây là điều mà dù thế nào họ cũng không muốn Mục Căn biết.

Rất nhiều trang thiết bị sản xuất sót lại trên căn cứ lần lượt báo hỏng, không có mỏ kim loại mới. Mấy năm nay, nhằm cung cấp điều kiện sinh hoạt tốt hơn cho Mục Căn – nhân loại duy nhất trên hành tinh, chẳng biết bao nhiêu bộ phận có thể tháo dỡ trên người Epsilon đã bị tháo xuống làm thành công cụ khác.

Một trong những nguyên nhân khiến họ thà làm tội phạm truy nã cũng muốn đào vong chính là không hy vọng thân thể bị tháo rời để chế tạo công cụ khác, thế mà nay lại cam tâm tình nguyện làm vậy.

Thời điểm nhóm người máy làm việc này, Mục Căn còn nhỏ, lần đầu phát hiện Epsilon biến nhỏ, bé con còn sợ hết hồn.

“Bác Epsilon, bụng to của bác dễ nhìn lắm mà, không cần giảm béo đâu ~”

Mỗi khi bé con lo lắng khuyên nhủ Epsilon, Epsilon chỉ cười hàm hậu, rồi đặt Mục Căn vào bụng mình, cùng cậu chơi đùa để cậu quên mất việc này.

Nhưng Epsilon vẫn chậm rãi gầy đi, chứa lại mỗi cái bụng to, giờ hẳn là người máy cao lớn thân hình trung bình.

“Cơ thể Epsilon chỉ tạo được một phi thuyền loại nhỏ, những bộ phận còn thiếu để tôi bổ túc.” Alpha không lãng phí quá nhiều thời gian đã ra quyết định: Là người máy cận chiến công thủ kiên cố, hình thể Alpha lớn nhất sau Epsilon.

“Dù dùng hết vật liệu của Alpha cũng chưa chắc đủ, còn lại để tôi.” Eta đứng dậy theo.

“Pi thứ tư, tôi thứ năm.” Beta luôn trầm mặc cũng chẳng nói gì khác, chỉ chiếm vị trí cho mình.

Thứ tự trước sau hoàn toàn căn cứ vào tính chất đặc thù của vật liệu và loại hình, cách sắp xếp vô cùng lý tính.

“À này... thân hình của tôi rất lớn, bình thường không sử dụng nhiều, có thể cống hiến toàn bộ.” Sau khi mấy người máy mạnh mẽ giành chỗ xong, người máy A đứng một bên rút cuộc cũng có cơ hội chen mồm, nhưng vừa đề nghị đã bị phủ nhận ngay tắp lự.

“Vật liệu thân máy của cậu quá kém, không thể dùng làm phi thuyền.” Màn hình tối của Alpha lạnh lùng nhao lên: “Người máy A, giờ này cậu đáng lẽ phải giám sát Mục Căn và Sigma học tập cơ mà, nói cho tôi biết, tại sao cậu xuất hiện ở đây?”

Người máy A lập tức lấy tấm thẻ năng lượng bên cạnh.

“Sigma bảo bị thiếu năng lượng, cần bổ sung.” Mắt điện tử nhìn chằm chằm Alpha, A nghiêm túc trình báo.

“Thân máy của Sigma là kim loại kiểu mới, có thể hấp thu năng lượng bên ngoài để cung cấp cho bản thân sử dụng, bất cứ ai trong chúng ta cũng có khả năng gặp phải vấn đề thiếu năng lượng, nhưng cậu ta thì không.” Màn hình của Alpha hiện lên một đường sáng đỏ thẳng tắp lạnh như băng: “Vấn đề này đã nói với cậu 3561 lần rồi, sao cứ luôn bị cậu ta dụ đi với cùng một lý do vậy?”

“Mau quay về chấp hành nhiệm vụ, Sigma nhất định sẽ lại gian lận!”

Alpha ra lệnh một tiếng, người máy A tức tốc rời đi bằng tốc độ nhanh nhất, dù đi cũng không quên cầm theo thẻ năng lượng.

Dẫu lại bị Alpha mắng, hẳn vẫn không từ bỏ ý niệm mang thẻ năng lượng cho Sigma.

“Người máy đời đầu cứ vô nguyên tắc thế đấy.” Alpha lạnh lùng dõi theo bóng lưng A một lúc lâu mới xoay người lại: “Trình tự bổ sung hãy dựa theo thứ tự chúng ta bàn bạc ban nãy. Còn giờ, Epsilon cậu có thể biến thành phi thuyền.”

Được rồi, xét về mặt chiều con đến vứt bỏ nguyên tắc, Alpha, các anh kỳ thực cũng chẳng tốt đẹp hơn bao nhiêu đâu

~Người Trái Đất cổ đại đập nôi bán sắt cho con đi học, nay các phụ huynh người máy chấp nhận phá bỏ chính mình để đưa con đi học.

Mục Căn và Sigma phải đến trường, phi thuyền phải có đủ chỗ sinh hoạt cho chúng; thân phận A không vấn đề gì, hẳn phải đi theo chăm sóc Mục Căn, thế nên trên phi thuyền cũng nên có chỗ cho hắn; trong quá trình phi hành, Mục Căn cần thức ăn nước uống nên cũng phải có không gian sắp đặt thích hợp; suy xét đến khoản học phí cần nộp, bọn họ còn phải chuyển một phần trứng long thú một sừng lên phi thuyền, tốt nhất mang theo một đôi long thú con... Dẫu đã tính toán tỉ mỉ không gian, phi thuyền họ cần vẫn chẳng nhỏ chút nào.

Cả thân thể Epsilon bị xài hết, chẳng mấy chốc, thân thể Alpha cũng đắp lên, kế tiếp Eta đến lượt phá chính mình. Sau khi dỡ Pi đang ngủ say làm đỉnh phi thuyền, cuối cùng Beta dùng thân mình lấp các lỗ hổng.

“Hoàn thành.” Nhìn phi thuyền cấu thành từ kim loại đủ màu sắc, Alpha nhẹ giọng nói, có chút cố sức xoay màn hình tối và nhìn sang đồng bạn bên người.

Năm người máy cao thấp mập ốm bất đồng xưa kia giờ chỉ còn lại não trung tâm.

Nói cách khác, bọn họ hiện tại là năm cái đầu trọc lớn.

12. Chương 12: Mục Cẩn

Trên hành tinh này, Mục Cẩn là tên loài thực vật duy nhất ăn được ở đây.

Cây cỏ xấu xí, vừa ốm vừa ngắn, còn héo úa vàng vọt. Loại thực vật này là năm xưa dân di cư Trái Đất vô tình mang đến, nếu lẫn trong những thực vật khác, cơ hồ chẳng ai ngó ngang tới nó.

Thời đó, loại cỏ vàng này đến cái tên cũng không có.

Nhưng chính thực vật vô danh ấy lại thành cọng cỏ cứu mạng tất cả người Trái Đất trên hành tinh!

Mấy trăm năm trước, chòm sao đáng sợ nổ tung khiến cả tinh hệ lâm vào hắc ám dài đằng đặc, thời điểm những nhân loại may mắn còn sống bò ra khỏi căn cứ, ai nấy đều sợ ngây người.

Hành tinh bọn họ tìm được lúc trước, cho rằng có thể thay thế Trái Đất trở thành chốn dừng chân thứ hai của nhân loại, đã hoàn toàn thay đổi. Vụ nổ chòm sao sinh ra số lượng lớn bụi sao bao phủ cả bầu khí quyển, không còn ánh sáng rọi xuống mặt đất, không khí trở nên vẫn đục dị thường, nước trên bề mặt cũng không thể uống nữa, màu xanh um tùm tùm tốt biến mất hoàn toàn.

Rất nhiều thực vật chuyển từ Trái Đất bắt đầu chết đi, theo chân sự tuyệt chủng của thực vật, hàng loạt động vật ăn cỏ cũng nhanh chóng tử vong, dẫn đến thú ăn thịt dùng động vật ăn cỏ làm thức ăn cũng giảm bớt.

Trong thời kỳ u ám dài lâu này, nhân loại phải đối mặt với những khó khăn đáng sợ.

Mãi tới một ngày, có người phát hiện “Mục Cẩn”.

Tại hoàn cảnh thiếu ánh sáng, thiếu cả nước, loài cỏ vàng ngay cả tên cũng không có lại lặng lẽ nảy mầm. Lúc đào xuống rễ cỏ vàng, tất cả mọi người đều kinh hãi: Khác một trời một vực với lá cây thấp bé trên mặt đất! Cỏ vàng sở hữu bộ rễ vô cùng cường tráng và dài mảnh, bộ rễ thật dài quấn bện vào nhau, cùng gìm thật sâu xuống đất, thu lấy từng giọt từng giọt nước xung quanh vào rễ chính của mình, cuối cùng hình thành một bộ rễ to lớn, khỏe mạnh mà phong phú.

Một mét vuông rễ cỏ vàng sinh trưởng có thể cung cấp nước và thực vật cho hai người trưởng thành trong một ngày – thời điểm phát hiện việc này, những con người may mắn sống sót đồng thời sôi trào.

Bọn họ thận trọng đặt tên cho loài thực vật kiên cường ấy là “Cẩn”, phía trước lấy họ của người tìm ra nó, cuối cùng thống nhất gọi là “Mục Cẩn”.

Đối với người Địa Cầu đang kéo dài hơi tàn tại hành tinh lạ mà nói, “Cẩn” đại diện cho cố hương của họ, cũng tượng trưng cho sinh mệnh ngoan cường.

Có thể nói, tại thời kỳ mà hoàn cảnh sống khắc nghiệt nhất, hết thảy con người và động vật trên hành tinh đều sống nhờ vào “Mục Cẩn” nho nhỏ. Trong khoảng thời gian này, cái tên được hoan nghênh nhất chính là “Mục Cẩn”, nó biểu trưng cho một thời đại.

Hiện Mục Cẩn lại là di tộc cuối cùng của cả thời đại.

Cậu đã là nhân loại duy nhất trên hành tinh.

Sử dụng chương trình học cổ xưa, mười mấy năm chỉ có mỗi thịt long thú và “Mục Cẩn” để ăn, nhìn không tới bất kỳ hy vọng nào, bất kể ai nghe thấy cũng nghĩ đây là cuộc sống vô vọng, nhưng Mục Cẩn lại sống rất cố gắng.

Cậu được nhóm phụ huynh người máy nuôi dưỡng rất tốt.

Cũng như cái tên Mục Cẩn, dấu hiệu kiện sinh hoạt kém tới đâu, hy vọng sinh tồn xa vời đến mấy, cậu vẫn sống hết sức nghiêm túc, cần cù chăm chỉ gieo trồng cỏ Mục Cẩn, thậm chí còn nuôi mấy con long thú một sừng. Dưới tình huống hàng ngày chỉ có ngần ấy thứ để ăn, cậu liền nghĩ ra nhiều phương pháp chế biến số thức ăn hạn chế.

Ngoài ra, Mục Căn còn siêng năng tiếp thu những kiến thức người máy dạy mình, tuy vùng đất cần cỗi này không hề cần đến mấy tri thức ấy, nhưng trong lòng cậu đã kết nên một bộ rễ khỏe mạnh mà phong phú, chỉ cần cho cậu cơ hội, cậu sẽ nảy mầm, thậm chí nở hoa bất cứ lúc nào.

Giờ đây, Mục Căn phát hiện mình thế mà thực sự có một cơ hội.

Ba và các bác nói với cậu rằng: Bên ngoài thế giới này có một thế giới còn bao la bát ngát hơn! Thêm nữa, cánh cổng thế giới mới đã rộng mở trước mặt cậu —

“Sigma, đến thế giới mới anh nhất định sẽ tìm vật liệu tốt hơn để làm mông và đui cho em.” Sau khi viết nốt chữ cuối trên bài thi, Mục Căn cẩn thận nghiêng đầu qua, mắt sáng ngời trong suốt, nở nụ cười toe toét với Sigma bên cạnh.

Màn hình tối của Sigma cũng hiện lên ký hiệu mặt cười rạng rỡ giống vậy.

Áp ủ kỳ vọng vô hạn với cuộc sống mới, hai anh em nhanh chóng làm xong bài tập, tới hồi ra ngoài lần nữa, họ thoáng cái bị phi thuyền cao to làm lóa mắt.

“Ngầu quá trời!” Từ thuở sinh ra chưa từng gặp được phi thuyền chân chính, thiếu niên Mục Căn sợ đó người.

“Sigma... mông...” Sigma cũng ngây dại, nhìn miếng vá màu bạc cao nhất trên phi thuyền, hần lập tức đu cả người lên.

“Mục Căn, phi thuyền đã chuẩn bị tốt, năm phút sau đúng giờ cất cánh. A đã mang lên đầy đủ thức ăn nước uống cho con, đi kiểm tra xem còn quên gì không.” Bấy giờ Alpha chỉ còn lại não trung tâm, không có cánh tay mạnh mẽ để nhắc Sigma ra, hần đơn giản không thèm quan tâm. Thiếu niên chỉ đứng tới eo Alpha nay cao hơn hần rất nhiều, lần đầu tiên dùng góc độ này nhìn lên nhóc con mình nuôi lớn từ nhỏ, Alpha cứ thấy là lạ.

Cảm giác như mình sắp bị hỏng vậy, cực kỳ khó chịu.

Alpha nghĩ, hay lúc đỡ xuống mạnh tay quá nên chạm phải đường dẫn không nên chạm. Nhưng cũng chẳng sao, hần đã hoàn thành sứ mệnh quan trọng nhất rồi.

Chỉ cần có thể tiến chân Mục Căn, mấy người máy họ bị thế nào cũng được.

Nơi này tốt hơn “Trung tâm tái sinh và bảo trì người máy” (← nghĩa trang người máy) biết bao nhiêu, khỏi lo bị thương, bị cưỡng chế niêm phong, cũng không cần lo linh kiện của mình bị tháo gỡ lung tung để dùng cho mấy móc khác trong quá trình niêm phong. Bọn họ đã trải qua tháng ngày tuyệt vời nhất trên hành tinh này.

“Đầu tôi có rất nhiều ảnh chụp Mục Căn, chờ chúng đi rồi, miễn là còn năng lượng, tôi có thể phóng cho các anh xem lúc nào cũng được.” Trong đầu bóng truyền đến một đoạn tin tức, là Eta kể bên đang lên nói chuyện với hần.

“Chỗ tôi có video.” Beta tích chữ như vàng cũng “mở miệng”.

“Tôi lấy được mấy cái mông tiểu Mục Căn làm cho Sigma.” Lần này là Epsilon thoát nhìn có vẻ thành thật.

Sau đó mấy người máy một lần nữa vui vẻ trở lại.

Nhìn đi, tuy rằng họ không có thân thể và sức mạnh, nhưng họ vẫn còn rất nhiều thứ quý giá. Đối với họ, thứ quý giá nhất tồn tại trong đầu mình, chỉ cần không bị con người phá hủy, những thứ ấy sẽ bầu bạn bên họ đến giây phút cuối cùng.

Họ đã làm hết những việc có thể làm, đoạn đường phía trước sẽ do đồng bạn của họ sánh bước cùng Mục Căn. Sigma chưa khởi động máy đã bị họ mang theo, “não” hần không có tiền án gì, có thể đi đến mọi nơi. Mười ba năm qua, họ đã truyền tất cả tri thức của mình vào “não” Sigma, hai người Sigma và A chắc chắn sẽ chăm sóc Mục Căn chu đáo.

Alpha nhìn Mục Căn và Sigma vọt vào phi thuyền, tới lúc quay ra, trên mặt cậu khó giấu nụ cười vui sướng:

“Bác Alpha, đây là phi thuyền ngầu nhất con từng thấy!”

“Một phút ba mươi giây nữa phi thuyền sẽ cất cánh, mau lên thuyền đi.” Màn hình tối lóe lên ánh sáng lục diu dàng, giọng Alpha cứng nhắc trước sau như một: “Hãy đi kiểm tra hành lý lần cuối cùng.”

Năm màn hình tối dán chặt mắt lên bóng dáng thiếu niên trên phi thuyền, đây là lần cuối bọn họ được nhìn cậu.

Bọn họ thấy Mục Căn quả nhiên đi kiểm tra hành lý một vòng, đại khái chắc quên cái gì nên lúc phi thuyền sắp cất cánh, mấy người máy (đầu to) phát hiện Mục Căn nhảy ra khỏi phi thuyền.

Quên gì à? Nhóm người máy nghĩ.

“Đếm ngược thời gian phi thuyền cất cánh... Bốn mươi lăm giây... Bốn mươi bốn giây...” Ai dè cùng với tiếng đếm ngược của Alpha, Mục Căn thực sự chạy tới chỗ họ.

Phóng như tên bắn về phía nhóm người máy, Mục Căn quả quyết xách Eta lên.

“Con nhầm rồi, chúng ta không phải hành lý...” Eta nhìn không được phải nhắc nhở cậu.

“Hành lý thế nào được, mọi người là người thân quan trọng nhất của con nha!” Mục Căn nhặt hết mấy cái đầu lên rồi ôm vào lòng bằng tốc độ nhanh nhất, rồi dùng tốc độ nhanh hơn chạy về phía phi thuyền.

Bấy giờ nhóm người máy mới nghĩ: Hình như từ đầu đến cuối... bọn họ đâu hề nói với Mục Căn những lời này.

Bởi “tâm” không muốn chia cách, nên chẳng ai trong số họ nói ra lời ly biệt, họ cho rằng Mục Căn làm nhân loại hẳn sẽ hiểu được.

Song Mục Căn thế mà lại mang họ theo.

“Ta, chúng ta là tội phạm truy nã...” Lần này, Alpha luôn bình tĩnh ung dung cũng lấp bắp.

“Con biết mà! Sigma nói với con ngay từ đầu rồi, Sigma còn bảo: Cà chua với trứng gà lúc đầu Sigma mang tới là do mấy nhân loại truy đuổi mọi người tặng cho ~”

Sigma nhà mi, cái đồ đồng đội đầu heo ← năm đầu trượt lớn nhất thời đạt đến độ đồng cảm cao nhất.

“Mấy hôm nay con có xem pháp luật đế quốc, trong đó nói rằng: Người giám hộ của trẻ vị thành niên được pháp luật bảo vệ, trước khi con trưởng thành, mọi người sẽ không sao hết, vả lại còn lâu con mới trưởng thành, trước đó con nhất định sẽ nghĩ cách.” Ôm cả năm cái đầu vào lòng, Mục Căn chạy ba bước thành một bước, cấp tốc leo lên thang phi thuyền.

“Con sẽ bảo hộ cả nhà.”

Nhóm người máy nghe Mục Căn nói thế.

Bé con từng được họ ngày ngày che chở trong lòng, giờ họ lại được chính bé con năm ấy ôm vào ngực.

Thằng bé nói sẽ bảo hộ họ.

Quan hệ giữa người bảo vệ và người được bảo vệ nhoáng cái đổi chỗ, vòm ngực của thiếu niên Mục Căn tuyệt không rộng lớn, nhưng nằm bên trong lại an tâm vô cùng.

Alpha mặc mình bị Mục Căn ôm đi.

Giây phút này, hẳn không muốn làm bất cứ phân tích gì nữa. Lặng lặng nằm trong lòng Mục Căn là việc duy nhất hẳn muốn nghiêm túc trải nghiệm bây giờ.

Các đồng bạn cũng thế.

13. Chương 13: Khởi Hành

Trong nháy mắt Mục Căn nhảy vào, cửa phi thuyền cũng khép lại.

Mục Căn ôm chặt các bác vào lòng, nhảy ba bước thành một bước tới bàn điều khiển gần đó. Đồng thời, người máy A bên cạnh cũng ôm chần đệm của Mục Căn trải lên bàn điều khiển.

Tiếp theo, Mục Căn cẩn thận đặt năm cái đầu to lên đệm chăn mềm mại.

Phi thuyền vững vàng bay lên.

Phi thuyền do nhóm người máy dựng tâm lắp ráp có tính năng rất tốt, lúc cất cánh Mục Căn hoàn toàn không nhận ra, vẫn là Sigma nhắc nhở cậu.

“Mục Căn! Mục Căn!” Màn hình tối xoáy ra ba đường lượn sóng đỏ cảnh báo, Sigma nhảy đến bàn điều khiển, nhẹ nhàng kéo áo Mục Căn, nhắc cậu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đường nhìn vừa hạ xuống cửa sổ, Mục Căn lập tức mở to mắt!

Sắc vàng che trời lấp đất chiếm trọn mặt cửa sổ, theo phi thuyền ngày càng lên cao, trên màu vàng rớt cuộc xuất hiện màn đen hình cung, Mục Căn bấy giờ mới ý thức được màu vàng cậu mới trông thấy chính là cổ hương.

Đúng vậy, đối với Mục Căn sinh ra lớn lên tại đây, hành tinh này chính là quê nhà của cậu.

Hoàn toàn bất đồng với màu lam của Trái Đất từng thấy trên bản đồ, nhìn từ vũ trụ, hành tinh này bao phủ bởi sắc vàng hoang vu. Cũng là màu sắc mà mỗi sớm thức dậy Mục Căn đều nhìn thấy.

Khói bụi màu vàng mỏng manh như sa tanh thông thả lưu chuyển trên bề mặt hành tinh, thoát nhìn cực kỳ từ tốn, nhưng Mục Căn biết đó là cát bụi luôn tàn sát bờ bãi xung quanh nhà cậu hàng ngày.

Trên mặt đất, chúng là quái thú đáng sợ mà vận tốc có thể đạt tới 50m/s!

Sở dĩ ngày nào Mục Căn cũng phải nai lưng chăm chỉ gieo trồng cỏ Mục Căn là do thời tiết này ban tặng. Bão cát mạnh cỡ đó có thể biến ban ngày thành đêm tối trong một phút, nơi nó đi qua, chẳng một động vật và thực vật nào có khả năng sống sót, Mục Căn đành không ngừng gieo, gieo khắp nơi, thế mới bảo đảm chính mình có đủ cỏ Mục Căn để ăn.

Lốc xoáy khổng lồ, cát bụi cuồng bạo... Với Mục Căn mà nói, đó đều là những chuyện cực kỳ đáng sợ. Sức người quá yếu ớt, trước mặt thiên nhiên, Mục Căn nhiều lần chiến đấu thất bại, khiến cậu cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Nhưng hiện tại, khi quan sát từ vũ trụ, Mục Căn lại thấy hành tinh sao mà dịu ngoan.

Cô nàng thoát nhìn diêm dâm quá đổi.

Đúng vậy, trong đầu Mục Căn chỉ hiện lên tính từ này.

Phi thuyền tiếp tục bay vào vũ trụ, suốt quá trình, Mục Căn chỉ mãi nhìn hành tinh màu vàng càng lúc càng thu nhỏ dưới mí mắt. Thời điểm phi thuyền lên tới độ cao nhất định, cậu bỗng kinh ngạc reo lên: “Ba ơi, Sigma, bác ơi, mọi người nhìn kia! Màu xanh! Màu xanh thiệt đó!”

Mới rồi cách gần quá nên chưa nhìn ra, giờ phi thuyền của Mục Căn đã cách hành tinh cực kỳ xa, quan sát từ cự ly này mới giật mình phát hiện một điểm xanh hi hữu giữa mảng vàng đỏ!

Đối với Mục Căn trưởng thành trên hành tinh hoang vu, màu xanh quả là sắc màu hiếm lạ nhất trần đời. Trừ cỏ Mục Căn, trên hành tinh chẳng còn thực vật gì khác. Mà với tư cách thực vật duy nhất, màu vàng xanh của cỏ Mục Căn nom có vẻ không khá hơn cát bao nhiêu.

“Đó là Mục Căn.” Alpha nằm trên bàn điều khiển nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói: “Là cỏ Mục Căn con liên tục gieo xuống mấy năm nay.”

“Một cây cỏ Mục Căn thoát nhìn màu vàng, 100 mét vuông cỏ Mục Căn thoát nhìn vẫn là màu vàng xanh, song càng nhiều cỏ Mục Căn tụ tập một chỗ, đứng nhìn từ xa sẽ thấy chúng có màu xanh.”

Alpha nói xong đoạn đầu liền im lặng, Eta tiếp lời hần, chu đáo bổ sung thêm một đoạn. Giọng Eta vẫn cứng nhắc như vậy, ngữ điệu không hề lên xuống, nghe vào tai rất vô vị.

Nhưng theo lời giải thích của hần, từng điểm xanh biếc trước mắt Mục Căn như dần phóng đại, sắc xanh vô biên vô hạn ánh vào mắt cậu, cậu thấy được cỏ Mục Căn nổi thành mảng trên mặt đất. Đường đầu với

bão cát ác liệt, những ngọn cây nhỏ xíu mọc sát đất kia chẳng hề nổi giận mà vẫn cắm rễ thật sâu xuống đất cát, chúng cố gắng vươn mình sinh trưởng, không ngại tách mở chồi vàng non nót trước mặt trời cao —

Mấy chồi cây ấy quá nhỏ, nên Mục Căn ngày ngày sống dựa vào chúng vẫn luôn xem nhẹ. Mãi đến giờ phút này, khi đứng giữa vũ trụ – một vị trí cao chót vót, bão cát khủng bố từng khiến Mục Căn e dè sợ hãi trở thành một thứ mờ nhạt nhẹ bẫng như sương mù, cùng lúc đó, cỗ Mục Căn mà bình thường Mục Căn không quan tâm lại chiếm cứ mắt cậu bằng sắc màu rực rỡ hơn.

Lúc này, Mục Căn chợt nhớ tới hai câu nói chẳng biết đọc trong quyển sách nào.

“Khi bạn đứng đủ cao đủ xa, bạn sẽ phát hiện những phiền não từng hành hạ bạn mãnh liệt, khiến bạn đau khổ tột cùng, thực chất chẳng đáng nhắc tới.”

“Nhỏ bé và to lớn, vĩnh viễn đừng dễ dàng đưa ra phán xét.”

Cậu nghĩ, hôm nay mình rốt cuộc cũng hiểu hàm nghĩa những lời đó.

Thiếu niên, với thân hình còn chưa trở mã hoàn toàn, ngơ ngác vươn tay ra cửa sổ.

Bàn tay cậu khỏe mạnh rắn chắc, không lớn lắm, nhưng dường như chính bàn tay ấy lại có thể nắm trọn hành tinh ngoài khung cửa.

Bàn tay thiếu niên nắm chặt giữa hư không một lát, cuối cùng đập lên cửa sổ bóng loáng lạnh băng. Hai tay Mục Căn chống trên cửa, rồi đột ngột quay sang bên cạnh, nở nụ cười ngây ngô với người máy cũng đang trông ra vũ trụ giống mình.

14. Chương 14: Tiết Dạy Của Beta

Cả gia đình cũng chen chúc trước bàn điều khiển, đôi mắt nhìn theo hành tinh màu vàng càng lúc càng xa, phi thuyền nhất thời lặng ngắt như tờ.

Có chút thương cảm, có chút hưng phấn, nhưng chủ yếu vẫn là cảm giác thỏa mãn khi cả nhà quây quần bên nhau, một cảm giác tràn đầy đang cuộn tròn mềm mại trong ngực.

Tuy giờ mình không có ngực – Alpha & Eta & Beta & Epsilon đồng thời nghĩ vậy.

Mấy người máy đầu kẻ đầu... không chút dấu vết nhích lại gần, nỗ lực dán sát Mục Căn hơn, ***g ngực nhỏ của Mục Căn rất nóng, dù họ chẳng cảm nhận được chút độ ẩm nào, nhưng cũng không ảnh hưởng đến nguyện vọng muốn tới gần Mục Căn hơn nữa.

Trong một thoáng ấy, nhóm người máy nào biết rằng họ đã mơ hồ hiểu được ý nghĩa của cái từ “lãng mạn” do nhân loại tạo ra kia.

Ngoại trừ một vị.

“Giờ Sigma cao hơn mọi người rồi nè!” Nửa người Sigma đu trên lưng Mục Căn, dùng âm thanh máy móc phát ra tiếng “cười”.

Sigma nhảy vọt khỏi đầu Mục Căn, rớt cái bẹp xuống trước mấy màn hình tối, so với nhóm Alpha chỉ còn mỗi đầu, Sigma có đủ nửa thân trên có vẻ cao lớn dị thường.

Màn hình tối lóe lên, Sigma lại mở không gian bí mật trên bụng, lục lọi kho đồ của mình, đoạn lấy ra năm đôi chân và... móng.

“Đây là móng với đuôi to nhất mà Sigma có, cho mọi người mượn đó.”

Ổ cứng lấp bốp bốp bốp, chính là tiếng lòng xót xa của Sigma.

“Móng và đuôi cho Alpha, Beta, Pi, Eta mượn có thể trả lại sau hai mươi bốn giờ hạ cánh, còn Epsilon phải trả trong vòng một giờ, hạn mức tín dụng của anh không đủ.”

Sigma còn nghiêm túc thông báo thời gian trả lại với các người máy.

“Cám ơn, giờ trả luôn đây.” Lăng lạng nhìn thoáng qua Sigma đang nén đau cho mượn, tới hồi nhìn thấy cái... móng máy (?) bị chẳng, Alpha dứt khoát cự tuyệt.

Những người máy khác cũng rối rít tỏ vẻ không cần, vì thế Sigma mừng húm cất móng với đuôi đi.

“Hay mọi người thấy chưa đủ to đủ dài? Không sao đâu, đợi hạ cánh con sẽ làm cho mọi người mấy cái to hơn ~” Thiếu niên Mục Căn vỗ vỗ ngực, thề thốt rất chi hào phóng.

“...” Vì vậy, màn hình tối của nhóm người máy đồng loạt lóe sáng: Cách dạy con của mình hình như có chỗ nào lệch lạc thì phải...

“Thôi khỏi, sau khi tới nơi, chúng ta sẽ tháo gỡ bộ phận dùng được từ phi thuyền, rồi tái tạo thành cơ thể mới.” Alpha quyết đoán từ chối Mục Căn.

Mục Căn cứ ngỡ mình rốt cuộc có thể làm gì đó cho người lớn, thành ra chưa muốn bỏ cuộc, lúc cậu tính diễn thuyết tiếp, giọng nói lãnh đạm của Beta truyền đến từ góc khuất đằng sau:

“Cho dù lấy được giấy báo nhập học cũng không được chủ quan, tiếp theo chúng ta bắt đầu chuẩn bị bài cho sách giáo khoa mới.”

Sigma và Mục Căn hết nói nổi, hai anh em cùng gục đầu xuống.

Không thân thể cũng chẳng sao, toàn bộ giáo trình đã được các thầy giáo nhập vào “não”, nhóm người máy không cần giáo trình cũng có thể hợp tác giảng bài.

“Phi thuyền hiện giờ dựa theo tuyến đường hàng không ghi chép trước đó, hành tinh chúng ta vừa rời đi nằm trong vành đai thiên thạch nổi tiếng, là một lăng mộ Hoàng đế, thế nên còn được xưng là Lăng Hoàng Đế Biển Chết...”

Chẳng có giáo trình nào thích hợp hơn những thứ ngoài cửa sổ, Beta bắt đầu giảng cho Mục Căn và Sigma về vị trí hiện tại của họ.

“... Louis Alle Rhodes Coolum là người chấm dứt cuộc hỗn chiến tinh hệ, trong thời gian ông trị vì không xuất hiện đế quốc thứ hai, nên mọi người thống nhất tôn ông là vua đế quốc...”

“...Trị vì vốn vẹn ba mươi hai năm, lúc xe vua đi qua hệ ngân hà, đúng lúc gặp phải vụ nổ chòm sao vạn năm khó thấy, vua cũng qua đời.”

Đời người dài đằng đẵng viết lại chỉ là vài trang ngắn ngủi trên sách sử.

Cho dù ông là một trong những vị vua vĩ đại nhất lịch sử, thì cũng chỉ lưu lại mấy trang này để đời sau bình luận.

Mục Căn chăm chú nghe giảng, cậu cũng chẳng hứng thú với ông vua ấy, nhưng nơi ông tử vong lại hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của cậu.

“Hệ ngân hà? Là hệ ngân hà có Trái Đất sao?” Gần đây các bác mới cho cậu xem lịch sử liên quan đến tinh hệ, không có sách giáo khoa, bọn họ liền chép hết nội dung sách vào não Sigma. Lúc cần đọc, Sigma sẽ phụ trách chiếu cho Mục Căn xem bằng màn hình tối. Mấy ngày nay, nếu bạn bắt gặp cảnh hai anh em đang nhìn nhau đăm đăm thì chớ xấu hổ, hai đứa chỉ đang đọc sách học tập thôi mà!

“Đúng thế.” Beta cho Mục Căn đáp án khẳng định, hần dùng chất giọng luôn luôn bình tĩnh và lạnh lùng nói tiếp:

“Trái Đất cũng bị vụ nổ kia ảnh hưởng, đến nay vẫn chưa ai có thể xâm nhập sâu vào vành đai thiên thạch, thành ra cũng không rõ tình trạng hiện nay của Trái Đất. Song theo phân tích của nhà khoa học, khả năng 99.9% là Trái Đất không còn tồn tại.”

Bình luận hết sức khách quan, Mục Căn biết hẳn nói đúng, bởi sách giáo khoa cũng bảo vậy. Là một trong những hành tinh vô cùng lạc hậu tại một góc tinh hệ xa xăm giữa vũ trụ, Địa Cầu vốn không có tư cách hiện diện trong sách dạy của trường để quốc.

Bởi Hoàng đế cuối cùng chết tại đó, nó mới giành được một góc nhỏ xíu trong bộ sách bán chạy nhất vũ trụ. Sóng xung khổng lồ đâu chỉ lan tới một tinh hệ, Trái Đất khó mà may mắn nổi.

*khu vực chuyển động của áp suất không khí rất lớn gây ra do vụ nổ hoặc chuyển động siêu âm của vật thể

Trong mắt những người khác thuộc vũ trụ, Trái Đất chỉ là một hành tinh dựa hơi vĩ nhân để nổi danh, nhưng với Mục Căn, Trái Đất lại là quê nhà trong truyền thuyết. Phi thuyền cất cánh từ Trái Đất mang theo hy vọng sinh sôi nảy nở, cuối cùng đặt chân xuống hành tinh xa lạ, từng thế hệ trôi qua, ước nguyện quay về cố hương di truyền theo máu mủ.

Chẳng sợ không thể quay về, chỉ sợ không nơi để về.

Đây mới là việc khổ sở nhất thế gian.

“Nhưng cũng không loại trừ khả năng Trái Đất vẫn may mắn tồn tại, như hành tinh chúng ta rời đi kia cũng là hành tinh may mắn thoát khỏi thảm họa. Dù đoán chừng không còn hành tinh nào thoát được, song biết đâu chừng trong tinh hệ vẫn có người may mắn.”

Thấy Mục Căn chán nản, Epsilon bắt đầu nghĩ cách an ủi cậu, giờ hẳn chẳng còn bụng bự, không cách nào đặt Mục Căn vào bụng, chỉ có thể dùng ngôn ngữ trấn an cậu. Epsilon xưa nay luôn trầm mặc ít lời lần đầu tiên nói một câu dài như vậy.

“Khả năng xấu nhất là hết thủy quay về hư vô như chưa từng xuất hiện, Trái Đất một lần nữa trở lại trạng thái nguyên thủy, làm lại từ đầu.”

“Sau khi tốt nghiệp, con có thể tìm cách về xem thử.” Cuối cùng, Epsilon chốt một câu.

Thế là Mục Căn phần chần trở lại.

“Dạ, quyết định vậy đi, chờ con trưởng thành, tốt nghiệp, sẽ nghĩ biện pháp về Trái Đất xem thử!” Mục Căn lớn tiếng nói, lý tưởng âm ỉ trong lòng tăng thêm một vạch.

Cảm thấy góc áo bị kéo nhẹ, Mục Căn vừa cúi đầu liền bắt gặp màn hình tối loang loáng của Sigma.

Mục Căn lập tức mỉm cười trước ám chỉ rõ ràng của Sigma.

“Đương nhiên, sẽ không quên lời hứa với Sigma đâu!”

“Vậy chúng ta học tiếp thôi.” Thấy Mục Căn đã phục hồi tinh thần, giọng nói cứng nhắc lãnh đạm của Beta lại vang lên ^_^

Vật vờ từ tối giờ với cái tên ông vua mà không xong, cuối cùng chém đại ==

15. Chương 15: Tài Năng Không Ai Biết

Giảng xong Lịch sử thì đến Địa lý, vành đai thiên thạch Lăng Hoàng Đế Biển Chết mà bọn họ sắp tới là trọng điểm giảng dạy của Beta, một tiết Địa lý kéo dài đủ bốn mươi phút, thấy Mục Căn bắt đầu mất tập trung, Beta bấy giờ mới tuyên bố tan học.

Mục Căn và Sigma lập tức hoan hô chạy đi.

Mặc kệ hai nhóc tò mò thoát ẩu thoát hiện trong phi thuyền, nhóm người lớn không cảm chúng hoạt động ← được rồi, nay chỉ còn mỗi năm cái đầu to, một đầu trong đó lại đang ngủ, họ muốn cảm tội nhỏ chạy nhảy cũng chẳng nổi orz.

Nhưng thân phi thuyền không lớn lắm, bên trong lại nhét nhiều đồ, bọn nhỏ cũng chả có nhiều không gian chơi đùa. Nhằm bảo đảm Mục Căn không bị đói trong quá trình di chuyển, ba và các bác đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn cho cậu, ngoài mấy chục trứng long thú một sừng, còn mang theo khá khá rế Mục Căn, đồng thời hai con long thú một sừng nhỏ cũng bị họ bắt đi. Để có nguồn thực phẩm cố định, Mục Căn chẳng những gieo trồng cỏ Mục Căn trên hoang tinh, mà còn nuôi mấy con long thú một sừng.

Thân là long thú một sừng cường tráng sống khỏe trên cả hoang tinh, chúng nó cực kỳ dễ nuôi, thiếu thức ăn thì ăn đất cát cũng sống được, không chỉ có thể sống, còn lớn rất mau, trưởng thành nhanh, tiết kiệm lương thực, đẻ nhiều trứng. Xét về súc vật, long thú một sừng quả là lựa chọn tối ưu.

Mục Căn và Sigma cùng cho long thú một sừng ăn, rồi dọn dẹp phân của chúng, đây là công việc hàng ngày của họ, hai anh em thuần thực làm xong thì chả còn gì làm, thế là lại chen đến trước bàn điều khiển. Hai người gạt cửa sổ, cố gắng nhòm ra ngoài.

Tiếc rằng ngoài cửa sổ đen thăm thẳm, ngọn đèn trong phi thuyền là nguồn sáng duy nhất trước mắt Mục Căn.

Nếu xem vũ trụ tối như mực thành đáy biển u ám, thoát nhìn phi thuyền của mình... giống như...

Trong đầu Mục Căn xuất hiện hình ảnh cá ông cụ nhìn thấy trong sách ảnh.

*cá ông cụ (xấu tàn canh =]])

Sau cùng, Mục Căn quyết định trở lại bên ba và các bác.

Nhìn thiếu niên chống cằm ngồi trước bàn điều khiển, Alpha chợt thấy lo lo.

Kết quả nghiên cứu từ lâu cho thấy rằng con người rất dễ bị chứng cô độc xâm nhập giữa không gian phong kín của vũ trụ, cuối cùng đâm ra kén ăn, chán đời, trường hợp nghiêm trọng cần tìm bác sĩ tâm lý điều trị lâu dài.

Thế nên, phi thuyền vũ trụ hiện nay lắp đặt rất nhiều phương thức giải trí, đương nhiên phi thuyền quân dụng không có, vì đa số người lái phi thuyền quân dụng đều là quân nhân hoặc người máy, người trước đã được phụ đạo tâm lý, người sau thì hoàn toàn không cần bận khoăn.

Mục Căn là nhân loại đầu tiên nhóm người máy nuôi dạy, dưới tình huống thiếu tư liệu liên quan, họ chỉ còn cách tự mò mẫm. Từ chu cấp ăn, mặc, ở, đi lại, đến giáo dục thời kỳ trưởng thành, từ nghiên cứu tâm lý học, đến phương pháp chơi đùa cùng trẻ, các người máy đều hết sức nỗ lực.

Đã tới lúc tìm ít chuyện cho Mục Căn để đánh lạc hướng chú ý của cậu.

“Muốn học cách lái phi thuyền không?” Alpha chủ động mở miệng.

“Dạ? Được sao?” Quả nhiên, khi quay sang lần nữa, trên mặt Mục Căn đã ngập tràn hứng thú.

“Nhưng bác Alpha ơi, hồi trước bác bảo phi thuyền tự động lái theo lộ tuyến và tốc độ định sẵn mà?” Song Mục Căn nào phải người dễ bị u mê đầu óc, cậu không muốn vì mình mà phá hỏng kế hoạch đã định tốt của người khác.

“Đúng vậy, lúc con điều khiển, ta sẽ tạm thời hủy lệnh tự động lái.” Trả lời cậu vẫn là Alpha: “Phi thuyền này là chính bản thân Epsilon, Epsilon là não cấp một của phi thuyền, cậu ta sẽ giúp đỡ con suốt hành trình.”

Cùng với giọng nói máy móc của Alpha, một cái ghế dựa chậm rãi dâng lên trước mặt Mục Căn.

Đó là cái ghế mà Mục Căn vô cùng quen thuộc.

Từ nhỏ đến lớn, mấy bác khác chỉ xách cậu đi học bài, chỉ có bác Epsilon mới lén dẫn cậu đi chơi game.

Người thích mang Mục Căn đi chơi nhất kỳ thực là bác Epsilon, mỗi khi bác Epsilon đặt cậu vào bụng bác chơi, bác luôn biến ra một cái ghế giống nhau và để cậu ngồi lên, rồi cho cậu đeo một cái bịt mắt, sau đó là chơi game

~Hiển nhiên, việc này đều lén làm sau lưng mấy bác còn lại, bác Alpha sợ cậu bị cận nên cấm tiết cậu chơi game. Nhưng bản tính trẻ thơ ưa quậy, cuộc sống trên hoang tinh thực sự rất nhàm chán, lúc tiểu Mục Căn mới biết đến mấy chơi game qua sách, đại khái thấy ánh mắt thèm thuồng của cậu quá đáng thương, bác Epsilon liền âm thầm nhét cậu vào bụng, biến ra một cái ghế, rồi lần đầu tiên trong đời, Mục Căn được chơi trò chơi điện tử trong truyền thuyết!

Ghế dựa của bác Epsilon = chơi game!

Điều này gần như đã thành đẳng thức trong đầu Mục Căn.

Do vậy, khi ghế dựa chậm chậm dâng lên từ dưới sàn, trước mắt Mục Căn tức khắc hiện ra thân hình cao lớn của Epsilon. Quen thuộc ngồi vào ghế, đi kèm với tiếng giải thích lạnh băng của Alpha, cậu cũng tìm được thiết bị kết nối ở chốn cũ bên cạnh ghế để đeo lên.

Đầu tiên trước mắt tối đen, Mục Căn rất rành quá trình này, cậu biết cảnh tượng trò chơi đang tái hiện.

Cậu nhắm hai mắt.

“Đòn kéo màu đỏ hướng 10 giờ bên trái là chốt khống chế tốc độ, nút màu tím hướng 12 giờ là nút điều chỉnh lực hút, đòn kéo hướng 2 giờ bên phải là chốt khống chế phương hướng...” Âm thanh máy móc đôn hậu của Epsilon vang lên trong tai Mục Căn, hẳn thay Alpha giải thích cặn kẽ công dụng của từng nút bấm trên bàn điều khiển.

Mục Căn quen thuộc với cả quá trình này, ngày trước bác Epsilon cũng giảng giải tất cả thao tác cho cậu biết, chỉ cần nhớ kỹ toàn bộ, kế tiếp chơi game sẽ thuận tay ngay từ đầu!

Ấy là những điều Mục Căn biết.

Song cậu lại không biết rằng: Do quá trình đó quá vô vị và phức tạp, nên những người chơi khác căn bản sẽ không nghe trọn từ đầu đến đuôi.

Đại bộ phận người chơi chọn học tập từ thực tiễn, trực tiếp tiến vào trò chơi, sau khi “toi đời” mấy chục lần, thao tác cơ bản cũng nắm được bảy tám phần.

Người khác có thể lãng phí, Mục Căn thì không. Vì để cậu được chơi game một tiếng, bác Epsilon phải phơi nắng rất lâu để bổ sung năng lượng, năng lượng trên hành tinh cực ít ỏi, các bác lại sẵn lòng hao tổn năng lượng quý giá để mình học tập và chơi game, thành ra Mục Căn hết sức quý trọng mỗi cơ hội có được.

Vì thế, Mục Căn làm việc gì cũng cố gắng hết sức, sinh hoạt tại hành tinh hoang vu thiếu thốn tài nguyên cực độ, cậu đã quen tận dụng triệt để các loại tài nguyên bản thân nhận được. Tỷ như, Mục Căn biết giấy viết sẽ hư, cậu liền tranh thủ đọc một lần cho thuộc, về sau muốn xem chỉ cần lục trong đầu là xong. Khi thói quen biến thành bản năng, Mục Căn đã trở thành một cái máy từ lúc nào chẳng hay.

Một cái máy vô cùng chính xác.

Mục Căn chưa từng gặp nhân loại khác, người máy lại cho việc này là đương nhiên nên chẳng lấy làm kinh ngạc, cậu đâu hề biết mình nắm giữ tài năng kinh người cỡ nào.

Vạn dặm mới tìm được một, tài năng hiếm thấy có thể được mọi người ca tụng là thiên tài!

Bởi vậy, dù lần này những phím ấn Epsilon dạy cậu phức tạp hơn xưa gấp mười, cậu vẫn nhớ hết. Sắp xếp công năng của các phím ấn lại một lần, xác định mình đã nắm vững, Mục Căn mới mở bừng mắt!

Trước “mắt” không còn bóng tối nữa, đối diện Mục Căn lúc này là cảnh tượng ba trăm sáu mươi độ vô góc chết bên ngoài phi thuyền —

16. Chương 16: Nóng Lòng Muốn Thử

Ngay khoảnh khắc mở mắt, Mục Căn choáng mất mấy giây.

Thiết bị kết nối cậu đang đeo thông với hệ thống của Epsilon, do Epsilon mở toàn bộ quyền hạn của radar trinh sát, nên tất cả hình ảnh Mục Căn “nhìn thấy” thực chất là tình hình trong “mắt” Epsilon.

Đây là lần đầu Mục Căn có cơ hội ngắm nhìn thế giới như vậy: Cứ như toàn thân cậu đều có mắt, từng cảnh tượng lọt vào mắt đều hồi đáp rõ ràng đến não, số lượng hình ảnh tiếp thu đồng thời quá đối kinh người, vượt xa trình độ phản ứng của nhân loại bình thường, thành ra Mục Căn mới thất thần trong một thoáng.

Nhưng cậu phản ứng lại rất nhanh.

Đã chuẩn bị tâm lý nên khi mở mắt lần nữa, cậu rốt cuộc thấy rõ quang cảnh chung quanh, vừa thấy lại chóng mặt một chút.

Nếu nói lần choáng đầu tiên của Mục Căn là choáng váng sinh lý tạo thành do tin tức quá tải, vậy cơn choáng giờ phút này là choáng váng tâm lý sinh ra do rung động: Xung quanh toàn thiên thạch! Dày đặc thiên thạch!

Cũng bởi cùng chung tầm nhìn, Mục Căn cảm giác mình hiện tại chính là thân phi thuyền, trước khi lên, Mục Căn đã thấy phi thuyền của mình rất lớn, nhưng so với thiên thạch xung quanh, nó có vẻ khá nhỏ xinh.

Những thiên thạch to thoát nhìn như một hành tinh, mấy viên nhỏ tựa hồ lớn không bằng nắm tay, vô số thiên thạch lơ lửng quanh phi thuyền, có tĩnh có động, thỉnh thoảng có vài thiên thạch va vào nhau, chúng lẳng lẳng nổ tung, lẳng lẳng bốc khói, rồi tan biến.

Nóc thuyền là vậy, đuôi thuyền cũng thế, với góc nhìn ba trăm sáu mươi độ, tầm mắt Mục Căn chạm đến mọi nơi có thiên thạch. Số lượng nhiều quá thể, Mục Căn luôn tự xưng không bị chứng sợ hãi đám đông, thoáng cái cũng thấy da đầu tê rần.

Chẳng lẽ trong thời gian cậu và Sigma ra ngoài cho long thú một sừng ăn, và dọn phân cho tụi nó, bọn họ đã chạy vào trận địa thiên thạch đáng sợ này rồi?

“Đúng thế, chúng ta đã xâm nhập vành đai Lăng Hoàng Đế Biển Chết từ một tiếng bốn mươi phút ba giây trước.” Âm thanh nhỏ mấy cũng dừng hòng thoát khỏi “tai” Epsilon, hắc đúng lúc bắt được vấn đề Mục Căn lẩm bẩm, bèn đưa ra đáp án chuẩn xác.

Mục Căn bị đáp án làm sốc nặng!

Cậu hoàn toàn không tưởng tượng được dưới tình huống như vậy, Epsilon di chuyển bằng cách nào! Giữa khu vực chướng ngại vật dày đặc, Epsilon vẫn tiến về trước, còn mình thì sao?

Ngón tay đặt trên bàn điều khiển của Mục Căn bắt đầu do dự. Ngay lúc này, giọng nói hiền hậu của Epsilon lại vang trong đầu cậu:

“Ta là người máy vận tải quân sự chiến lược, phụ trách vận chuyển cấp tốc vật tư quân đội bố trí đến căn cứ quân sự chủ chốt hoặc chuyển thẳng tới căn cứ tiền phương, khi cần thiết cũng chấp hành nhiệm vụ nhảy dù.

Tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ của ta là 97.2%, tỷ lệ quay về điểm xuất phát tu sửa theo thông lệ chỉ có 0.4%. Thời điểm chế tạo ta, bên thiết kế chú trọng đến phương án có độ tin cậy và tính bảo vệ cao, nên thân máy của ta rắn chắc cực kỳ.

Vì vậy yên tâm đi, ta sẽ không bị đụng hổng đâu.”

Có lẽ cảm thấy nói suông chưa đủ, Epsilon nghĩ một lát, quyết định nêu ví dụ, con người tương đối dễ tin nếu có sự thật chứng minh.

“Nhớ lần đầu con đi bắt long thú một sừng không? Lúc ấy con đâu biết sợ, sau đó quả thực bắt được một con còn gì.”

Đó là lần đầu tiên Mục Căn tự sẵn thức ăn thành công, cũng chính ngày ấy, một đám người máy học xong võ tay, họ vây quanh thiếu niên thấp bé và con mèo to gấp mấy lần cậu, rồi vỗ tay chúc mừng cậu một cách cứng nhắc và trúc trắc. Tiếp theo, thiếu niên bé nhỏ liền nở nụ cười ngượng ngùng.

“Khi đó có cả bác Epsilon với bác Beta đứng cạnh nên con mới không sợ.” Mục Căn ngẩn ngơ hồi tưởng sự kiện hôm ấy, đáp.

“Giờ ta với Beta cũng ở cạnh con, thế nên đừng sợ.”

Giọng Epsilon cũng đáng tin như chính dáng người hắc vậy, nghe giọng hắc, kỳ lạ thay Mục Căn không còn thấy lúng túng nữa.

Đúng vậy, không cần phải sợ.

Ba với các bác đều đang ở bên mình, có sao phải sợ chứ.

Hơn nữa, đồng ý dạy mình học lái ở một nơi thế này, chứng tỏ các bác cũng rất tin tưởng mình đúng không?

Mình muốn các bác càng tin tưởng mình hơn nữa.

Nghĩ thông suốt rồi, Mục Căn liền bình tĩnh lại. Cậu vốn chẳng phải người thích xoắn xuýt, dao động trong phút chốc cũng bởi lo lắng hành động của mình sẽ ảnh hưởng đến an toàn của gia đình mà thôi. Nay nhận được tín nhiệm và cổ vũ của người nhà, cậu cảm thấy người lớn tin tưởng mình rồi.

~()/

~Kỳ thực, cậu suy nghĩ nhiều quá.

Epsilon bảo thân máy của hắn đặc biệt rắn chắc, không sợ đụng là nói thật.

Nhóm người máy đã sớm dò xét rõ ràng mật độ thiên thạch ở khúc này, dù bị thiên thạch đụng cũng sẽ không tạo thành hư hại chí mạng với Epsilon, nên Alpha mới đề xuất cho Mục Căn lái thử.

Chả dính líu tí ti nào với tín nhiệm hết, các phụ huynh người máy chỉ đơn thuần là quen thói chiều con.

Dẫu mình bị đụng hư cũng chiều chuộng chẳng tiếc gì.

“Kế tiếp, ta sẽ nói chi tiết về vấn đề quan trọng nhất khi di chuyển ở đoạn này.” Thấy nhịp tim của Mục Căn trở lại bình thường, Epsilon thông thả bắt đầu chương trình học chính thức.

Bước lên phi thuyền là người quý giá nhất của họ, nhóm người máy tuyệt đối không lấy tính mạng cậu ra mạo hiểm, lộ tuyến tự lái hôm nay đã được họ suy tính kỹ lưỡng. Trong mười ba năm qua, mười mấy radar trinh sát một mực điều tra hướng đi của thiên thạch ngoài tầng khí quyển cả ngày lẫn đêm. Họ đã ghi chép tỉ mỉ về lực hút và tốc độ của đám thiên thạch từ lâu, những ghi chép ấy cộng thêm tư liệu thu thập được khi ở trong khu vực thiên thạch giúp nhóm người máy nắm được số liệu chi tiết chưa từng có. Sau khi tính toán thật kỹ, một con đường rời khỏi Lăng Hoàng Đế Biển Chết cũng hình thành trong “não” họ.

17. Chương 17: Yêu Thương Là Đặt Con Vào Bụng

“Ta là người máy loại hình vận chuyển, phương pháp điều khiển cũng không phức tạp, cực giống trò chơi Super Kart, Mục Căn chơi Super Kart rất giỏi, nhất định có thể điều khiển được ta ngay lập tức.”

*Super Kart: game đua xe

Lời kế tiếp của Epsilon càng khiến Mục Căn an lòng: Từ nhỏ đến giờ, Super Kart là trò chơi Mục Căn mê nhất! Cậu gần như chơi trò này mà lớn lên, mỗi khi cậu qua một cửa, bác Epsilon sẽ nâng thao tác lên một cấp, tới nay cậu đã qua được chín cửa!

Ôm ý nghĩ vào trước làm chủ trong đầu, lúc Mục Căn cúi đầu quan sát bàn điều khiển lần nữa liền phát hiện: Hiện tại các phím ấn trên bàn điều khiển phân bố rất giống bảng điều khiển của Super Kart nha ~ chỉ thay đổi vị trí, màu sắc và nhiều thêm vài phím mà thôi.

Nếu thao tác tương tự như trò Super Kart, phi thuyền này... phải chăng mình cũng lái được ().

Lòng tin của Mục Căn càng thêm vững chắc.

Vì thế —

Epsilon thật thà một lần nữa che mắt Alpha và đám đồng bạn thành công.

Hắn đã giấu tiệt mấy câu vừa nói đi (-).

So với mấy lời giới thiệu qua loa nói cho Mục Căn thì có chút bất đồng: Epsilon đúng là người máy vận chuyển, nhưng hắn không phải người máy vận chuyển bình thường, Epsilon là người máy vận chuyển chiến lược siêu cấp đại diện cho nền khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất. Đúng rồi, đằng trước phải thêm hai chữ “quân dụng” nữa.

Thành phố cơ giới – nơi hội tụ khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất vũ trụ – liên thủ cùng siêu tài phiệt Tô Mai Khắc, hao tổn ba mươi tỷ farad tệ và khoảng thời gian mười lăm năm, trải qua vô số lần thất bại, cuối cùng mới cho ra đời một người máy như vậy.

Do chi phí đắt đỏ, trang bị này đã định trước không thể sản xuất đại trà, hẳn được xếp thẳng vào series người máy chữ cái, và được đặt tên ngay trong năm ấy — Epsilon.

Trong trạng thái sung sức, hành trình dài nhất của Epsilon đạt đến 9 vạn năm ánh sáng, trọng tải lý thuyết là 980 tấn (nhiên liệu trong khoang thuyền chiếm hơn nửa sức nặng), bề rộng khoang chứa hàng tương đương hai chiến hạm vận tải “Người Tuần Tra” đặt song song (một loại chiến hạm vận tải rất lớn đang được sử dụng rộng rãi), hoặc ba chiến hạm vũ trang “Robocop”. Trước mắt, Epsilon là người máy vận chuyển ưu tú nhất được biết đến.

*chiến hạm vận tải & chiến hạm vũ trang:

Mà nay, nhằm bảo vệ Mục Căn an toàn hơn nữa, Epsilon đã làm dày khoang thuyền, dùng thêm nhiều kim loại cho vách phòng hộ, cái bụng vốn to bằng hai chiến hạm vận tải “Người Tuần Tra” giờ chỉ chứa được chút ít đồ đạc.

Lúc này, cái bụng bị dày nặng đang chứa các đồng bạn của hắn (thân thể đám Alpha cũng nặng lắm) và Mục Căn, còn lại toàn là hành lý chuẩn bị cho tiểu Mục Căn: sách giấy mà Mục Căn quý như của báu, phiếu điểm (!) từ bé của Mục Căn, đồ chơi nhỏ trong phòng Mục Căn...

Ngoại trừ thức ăn nước uống, nhóm phụ huynh người máy còn mang theo mấy thứ mà họ cho là quan trọng, những thứ này nhét đầy ứ “cái bụng siêu chứa” của Epsilon.

Người ngoài nhìn vô nhất định sẽ chữi một câu “lãng phí”, nhưng các người máy lại hoàn toàn không nghĩ vậy. Đặc biệt là Epsilon, hắn cực kỳ vui sướng khi có thể làm gì đó cho Mục Căn.

Ngay từ lần đầu đặt thẳng bé vào bụng, Epsilon đã thích làm việc này. Đương nhiên, khi ấy hắn chẳng biết cái gì gọi là “thích”. Hắn chỉ cảm thấy làm thế, rồi ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ của đứa trẻ kia thì vô cùng...

Vô cùng muốn đặt thẳng bé vào bụng.

Thứ cho Epsilon chỉ là người máy, không cách nào biểu đạt quá nhiều tình cảm thuộc về nhân loại.

Rõ ràng Alpha đã hạ lệnh cấm Mục Căn chơi game, song Epsilon vẫn lén lút làm trái luật. Thân là chiến hạm vận tải xuất sắc nhất, nhằm tránh né phản trình sát và đề phòng địch tập kích, trên người Epsilon trang bị hệ thống radar trình sát và hệ thống che đậy vật lý mạnh nhất. Những thứ ấy vốn để đối phó kẻ địch, nhưng sau khi Epsilon tham gia nuôi nấng Mục Căn, chúng triệt để biến thành thủ đoạn đối phó đám Alpha.

Nhét Mục Căn vào bụng → mở hệ thống che chắn → đồng thời mở radar trình sát → tiếp theo có thể vụng trộm chơi game thỏa thích cùng Mục Căn rồi ().

Epsilon có khả năng tự di chuyển, bất cứ đồng bạn nào cũng có thể điều khiển hắn, nhưng trong lòng Epsilon vẫn hy vọng trong tương lai Mục Căn sẽ là người lái mình.

Dùng hình thức mô phỏng phác họa cảnh tượng Mục Căn lái mình ra vũ trụ chấp hành nhiệm vụ, cảm giác... cảm giác...

Cảm giác rất muốn nhét Mục Căn vào bụng nha! ()

Do vậy, trò chơi Super Kart ra lò từ đó.

Trò chơi vẫn là trò chơi ấy, song trừ cái tên giống nhau, mấy chỗ khác đều bị Epsilon bóp méo, từ từ cải biến hệ thống điều khiển của mình. Tuy rằng để che lấp một ít điều chỉnh, nhưng Epsilon kỳ thực đã bắt đầu lén dạy Mục Căn “lái xe” từ rất lâu.

Hình ảnh từng ảo tưởng vô số lần rốt cuộc xuất hiện, Epsilon có chút kích động, nhưng Mục Căn lại đang ở trong bụng hắn, hắn hết cách bày tỏ nỗi niềm kích động của mình. Thế là Epsilon đành lén lén chớp đèn tín hiệu ngoài phi thuyền một lần (← tất nhiên cái trò phí phạm năng lượng này cũng phải giấu đám Alpha rồi mới dám tiến hành).

Không bất ngờ với việc Mục Căn có thể điều khiển mình, Epsilon muốn phổ cập cho cậu chuyện càng quan trọng hơn:

“Trong vũ trụ có hai loại năng lượng, một là động năng, hai là lực hấp dẫn.

*động năng: năng lượng của khối lượng đang chuyển động. Động năng của một vật là năng lượng mà nó có do chuyển động của nó

Như sách giáo khoa có nói, chỉ khi tốc độ đạt tới tốc độ vũ trụ cấp một, mới có thể thoát khỏi lực hút của Trái Đất để ra ngoài không gian, nếu đạt tới tốc độ vũ trụ cấp hai thì có thể thoát ly lực hút của hệ mặt trời... Mỗi tốc độ khác nhau thoát khỏi lực hút bất đồng.

Chương ngại lớn nhất của Lăng vua Biển Chết là những thiên thạch này, giữa chúng có trường trọng lực rất phức tạp. Nếu tốc độ không đủ, chúng ta sẽ bị thiên thạch hút và dẫn đến va chạm, tốc độ quá nhanh thì có khả năng thoát ly lực hút quá nhanh, rồi bị trường trọng lực bên cạnh bài xích.

Thế nên, điểm mấu chốt khi di chuyển tại Lăng Hoàng Đế Biển Chết là lựa chọn cân bằng lực hút và tốc độ.”

Epsilon nói chuyện không nhanh không chậm, vừa nói, vừa trực tiếp mô phỏng trường trọng lực của thiên thạch và tốc độ tương ứng với từng trường trọng lực trong đầu Mục Căn thông qua hệ thống hình ảnh của thiết bị kết nối.

Với mỗi trường trọng lực khác nhau, chỉ cần đạt tới tốc độ tương ứng là có thể thành thạo, thành ra Mục Căn cứ nắm vững mấy điều này là lái được phi thuyền — nhóm người máy chẳng thấy sai chỗ nào sất.

Tuy nhiên, họ xem nhẹ việc trọng yếu nhất — Mục Căn đâu phải người máy, cậu là con người.

Có thể nhớ kỹ số liệu là một chuyện, phản ứng nhanh hay không lại là chuyện khác!

Nhưng, là những người máy làm việc không phân biệt lớn nhỏ, họ hiển nhiên đã lên kế hoạch dự bị, ngộ ngộ Mục Căn lái thất bại, Epsilon sẽ thay thế ngay lập tức!

Có điều, Epsilon hiểu năng lực điều khiển của Mục Căn nhất, hẳn đoán Mục Căn có thể tự lái ít nhất mười phút.

Mười phút sau, bọn họ cũng vừa lúc vượt qua trường trọng lực của thiên thạch trước mặt. Thời điểm sắp xâm nhập trường trọng lực kế tiếp, tỷ lệ Mục Căn điều chỉnh tốt tốc độ để bay vào trường trọng lực tiếp theo là 50%.

“Tiếp theo ta sẽ giải trừ khống chế khỏi hệ thống điều khiển, con có thể tự mình thao tác.”

Cứ vậy, dưới sự cổ vũ “đầy yêu thương” của các bác, Mục Căn tràn đầy tự tin rút cuộc bắt đầu tự điều khiển.

18. Chương 18: Thời Khắc Đếm Ngược

...3...2...1! Giải trừ khống chế.”

Mục Căn nghe bác Epsilon đếm ngược ba giây cùng hai chữ “giải trừ”, cảm thấy trên người chợt nặng xuống. Những thiên thạch vốn đang lảng lạng lơ lửng chung quanh cậu như bưng tỉnh từ giấc ngủ sâu, và bắt đầu chuyển động!

Phi thuyền như ngựa hoang thoát cương lao về phía thiên thạch khổng lồ trước mặt!

Không xong rồi! Kỳ thật mấy thiên thạch ấy đều đang chuyển động cao tốc! Bất động ban nãy chỉ là ảo giác của cậu, thực tế là do tốc độ phi thuyền ngang hàng với chúng mà thôi! Nay không còn các bác kiểm soát, Mục Căn không thể đúng lúc bắt kịp tốc độ bay của thiên thạch, hậu quả là phi thuyền cậu lái biến thành cừ non lọt nhảm ỏ sới!

Thoạt nhìn từ xa, đại khái là phi thuyền Mục Căn điều khiển hóa thành thứ duy nhất đứng im giữa rừng thiên thạch.

Đám thiên thạch vốn yên lặng bắt đầu chuyển động với tốc độ khiến Mục Căn kinh hãi, mấy hòn trong đó còn đụng vào cậu! Mục Căn có thể cảm nhận được cả phi thuyền, cậu phát hiện phần đuôi lần lượt bị hai

thiên thạch va chạm, may mà hai thiên thạch ấy chưa đủ gây tổn thương với phi thuyền tạo thành từ cơ thể bác Epsilon. Nhưng chỉ thế cũng đủ dọa cậu rồi.

“Cảnh báo! Cảnh báo! Hãy lập tức tăng tốc độ bay lên 17.” Epsilon đúng lúc nhắc nhở cậu, Mục Căn làm theo lời bác, cấp tốc ấn lên nút tăng tốc, lúc tốc độ hiển thị trên màn hình đạt đến 17, phi thuyền cuối cùng cũng dừng lại. Khi cậu tưởng có thể thả lỏng một chút, phi thuyền bỗng nghiêng một cái, ngay sau đó liền bay qua phải một cách mất khống chế.

“Bên phải xuất hiện chướng ngại vật đồ sộ, hãy dựa theo gợi ý trên màn hình để lựa chọn tốc độ chính xác.” Lúc này đây, Epsilon không hề nhắc nhở cụ thể, thay vào đó, mấy chữ số không ngừng chớp tắt trên bàn điều khiển đột nhiên biến đổi, những con số màu đỏ nổi bật giữa đám số liệu thuần một sắc xanh trên màn hình đen, Mục Căn chú ý tới chúng ngay.

Lực hút của hành tinh nhỏ không đổi... Kiểm nghiệm khoảng cách đến trọng tâm thiên thể... Bán kính hình cầu của hành tinh tham khảo...

Như người khác bảo đảm mù tịt hết tám phần, nhưng Mục Căn từ nhỏ đã lớn lên giữa sự giáo dục và thi cử nghiêm khắc, cậu xem phát hiểu ngay mấy ký hiệu kể bên con số.

Người bước ra từ đề thi sách lược hải chiến đã chết lặng với chúng rồi, nếu huấn luyện nghiêm chỉnh, có khi vừa nhìn thấy bài thi đã tỉnh táo ấy chứ.

Cho đây làm hai bài thi để bình tĩnh chút coi ← thực ra đang nói đến kiểu người này nè.

Quả nhiên, Mục Căn chính là loại người trên.

Ngay khoảnh khắc bắt gặp mấy ký hiệu quen thuộc, Mục Căn tức khắc bình tĩnh lại. Phi thuyền tự mang hệ thống tính toán quy mô lớn, dĩ nhiên không cần cậu bắt tay giải toán, những con số tự động quy về mô hình hàm số, rồi lần lượt cho ra mấy kết quả. Trên thực tế, những con số này là tốc độ thể năng hấp dẫn tương ứng với bộ phận nửa bên phải trong bảng biểu mà Mục Căn được phổ cập trước đó.

*thể năng là năng lượng của một hệ có được do tương tác giữa các phần của hệ (ví dụ Trái Đất và vật) thông qua lực thể; còn thể năng hấp dẫn là thể năng trong trường hợp lực hấp dẫn là một lực bảo toàn

Việc Mục Căn cần làm là dùng tốc độ và phương hướng tìm được thoát khỏi thể năng hấp dẫn của hành tinh.

Giống như lái xe cổ bằng tay cần căn cứ vị trí để chọn tốc độ, nhưng nay Mục Căn đang điều khiển phi thuyền vũ trụ trên cung đường dài của vũ trụ, tình hình giao thông rắc rối hơn thời xe cổ trong lịch sử chẳng biết bao nhiêu lần. Càng khó nhằn hơn là, cậu phải dựa vào phán đoán của mình để tiến hành lái!

Tại thời đại trí thông minh siêu việt và người máy xuất hiện nhan nhản, phương tiện di chuyển dựa hoàn toàn vào sức người đã chẳng còn mấy cái. Hiện giờ, mọi phương tiện di chuyển đều lắp đặt trí tuệ nhân tạo, nó có thể tự phán đoán tình huống bay, hơn nữa tự lên kế hoạch đường bay, nên nhân loại về cơ bản chỉ biết ỷ lại vào trí tuệ nhân tạo.

Bọn họ lệ thuộc trí tuệ nhân tạo giúp mình tiến hành các phán đoán và phép toán phức tạp như thế, nên nếu bạn cho nhân loại hiện tại đi lái xe cổ, có lẽ đa số người đều không biết lái, họ đã đánh mất thiên phú phán đoán từng có được, mà đó lại là thứ quý giá nhất của con người.

Trăm năm trước từng phát sinh sự kiện lỗ đen đáng sợ đổ bộ, toàn bộ ba mươi tám phi thuyền đang bay gần đó biến mất, bọn họ bị cuốn vào lỗ đen, chẳng biết mất tích đến góc nào trong vũ trụ. Một năm sau, khi cơ quan chức năng khẳng định tất cả mọi người đã tử nạn, và chuẩn bị thông báo tin buồn, một phi thuyền trong số đó lại bay về.

Phi thuyền bị hư hại hết sức nghiêm trọng, trí não cũng bị tổn thương 80%, người lái thể mà tự mình điều khiển phi thuyền bay về!

Theo như người may mắn sống sót này nói, trí não của phi thuyền đã hư hỏng ngay từ đầu, thành ra hẳn không thể bắt kịp đội quân. Lúc những người khác tuân theo kế hoạch của trí não để đi tới, hẳn chỉ có thể tự lái thuyền. Hẳn dùng chính phán đoán của mình để tránh né hết thấy tai nạn, bởi ven đường không có

bất kỳ dấu hiệu sinh tồn nào của nhân loại, hắn chỉ dành nỗ lực tiết kiệm năng lượng, cứ vậy bay về trong thấp thỏm. Thời điểm hắn trở về, năng lượng trong phi thuyền ấy mà vẫn còn dư 2%!

Thoáng cái, lời kêu gọi thoát khỏi trí tuệ nhân tạo, khai phá tiềm lực của bản thân con người mỗi lúc một sôi nổi, đến nay mặc dù trường học bình thường chưa thực hiện cải cách phương diện này, nhưng toàn bộ trường quân đội đã lặng lẽ thêm nó vào thời khóa biểu huấn luyện.

Không thể nghi ngờ gì nữa, Mục Căn đã vô thức gia nhập quá trình huấn luyện rồi!

Trí não chỉ cung cấp cho cậu vị trí chướng ngại vật và thể năng hấp dẫn, công việc của cậu là chọn phương hướng cùng tốc độ — công việc có vẻ đơn giản, nhưng trong hoàn cảnh điều khiển vô cùng phức tạp như bây giờ thì lại trở nên khó khăn muôn trùng.

Mới đầu Mục Căn chỉ lựa chọn đối ứng một cách máy móc, phi thuyền bay lúc nhanh lúc chậm dưới sự điều khiển của cậu, nom vừa vụng về vừa tức cười giữa rừng thiên thạch. Đây là tư thế bay chưa từng xuất hiện trong ghi chép của Epsilon.

Song, tư thế nào đó trong số ấy dùng để chạy trốn khá tốt, biết đâu về sau có thể bố trí tư thế này vào chương trình ← Epsilon vậy mà lại suy xét nghiêm túc.

Đành rằng tướng bay xấu mù, nhưng tỷ lệ bị đập trúng của Mục Căn rất thấp, với lính mới lần đầu thực hành mà nói, biểu hiện của cậu khá tốt.

Alpha lặng lẽ chấm Mục Căn ba mươi điểm.

Chú thích: Tiêu chuẩn chấm điểm của Alpha dựa trên tay lái tại ngũ chuyên nghiệp từng điều khiển người máy siêu việt.

Biết sao được, mới tiếp xúc chưa đầy vài ba nhân loại, Alpha chỉ có thể tìm kiếm đối tượng tham chiếu trong kho dữ liệu thôi orz.

“Chỉ còn một giây nữa, trường trọng lực cực mạnh kế tiếp sắp đến, Epsilon hãy sẵn sàng thay thế.” Không khác Epsilon mấy, Alpha cũng đoán chiều dài hành trình đầu tiên của Mục Căn là mười phút.

Theo hắn, Mục Căn có thể di chuyển trong trường trọng lực nhỏ là giỏi lắm rồi, tiếp theo sẽ là trường trọng lực lớn, Alpha không nghĩ Mục Căn có khả năng phán đoán chuẩn xác kịp lúc.

Trong trường trọng lực kép tiếp, vì tác dụng của thể năng, tốc độ chuyển động của thiên thạch nhanh hơn bây giờ hai mươi lần!

Nói thiệt, chả hiểu động năng với thể năng là quái gì #team_ngu_vật_lý

19. Chương 19: Té Ra Anh Cũng Vậy”

Bảy lực hút từ các phương hướng khác nhau cùng lôi kéo phi thuyền của Mục Căn!

Sau một giây cầm cự, đầu phi thuyền từ từ lệch sang phải, độ lệch cơ hồ nhìn không ra, rồi cả phi thuyền bắt đầu lao vút về bên phải!

Hướng đó thoát nhìn không hề có chướng ngại vật, nhưng hệ thống quét hình của Epsilon đã sớm xác định hướng ấy rốt cuộc có thứ gì: Là một hành tinh nhỏ còn đen hơn than đá!

Tuy nhiên, nó không thuần một màu đen, vỏ ngoài hành tinh vô cùng nóng, tựa như một hòn lửa sắp tàn. Nó ẩn hình dạng trong bóng tối, chung quanh hầu như không có thiên thạch vụn, đa số thiên thạch đều bị lực hút kéo về hướng nó, chưa kịp tới gần đã bị thiêu rụi chẳng còn gì.

“Cảnh báo! Cảnh báo! Hãy lập tức di chuyển phi thuyền cách xa hướng này!” Epsilon lên tiếng báo động, bên cạnh đó, hắn đã sẵn sàng thay thế công việc của Mục Căn bất kỳ lúc nào.

Nhưng ở giây thứ 40 sau tiếng cảnh báo, phi thuyền đột nhiên dừng một lát, đầu thuyền hơi chệch sang trái, thành công lách qua hành tinh này.

Là Mục Căn! Cậu đúng lúc tìm được phương hướng và tốc độ chính xác!

Epsilon tạm gián đoạn trình tự tiếp quản.

Năm phút sau, Mục Căn lái phi thuyền vào quỹ đạo hình tròn của một hành tinh, lúc này cậu còn làm tốt hơn hồi nãy, không tạm dừng, không đi lệch, cực kỳ thuận lợi cảm giác được trường trọng lực kế tiếp, hơi chuyển đầu thuyền về hướng đó, rồi vững vàng bay vào.

Có màn dạo đầu, khoảng thời gian di chuyển tiếp theo suôn sẻ lạ thường, Mục Căn luôn có thể điều chỉnh độ lệch chuẩn xác kịp thời và chọn được tốc độ thích hợp trước khi xâm nhập một trường trọng lực, bình an bước vào đoạn đường sau. Giờ phút này ngồi trong phi thuyền nhìn ra ngoài, mọi người sẽ phát hiện thiên thạch ngoài cửa sổ cứ như đang đứng im.

Mà đây chính là biểu hiện phi thuyền tuyệt đối bay cùng tốc độ với những hành tinh xung quanh!

Dứt sự khống chế của Mục Căn, phi thuyền quả thực xem thiên thạch chả ra gì, nó vừa nhẹ vừa nhanh, qua lại như thoi đưa giữa hải dương nguy hiểm nhất vũ trụ.

Mục Căn làm tốt y như người máy – ngay từ đầu nhóm người máy đã đánh giá cậu như thế.

Nhưng cách thực hiện của Mục Căn tựa hồ có điểm bất đồng với người máy:

Tiêu chuẩn để nhóm người máy phán đoán tuyến đường và tốc độ chỉ đơn giản là thu thập số liệu, bọn họ sẽ nghiêm túc dựa theo kết quả phân tích để phi hành. Song Mục Căn lại không làm được, không có trí não kiểm soát, đầu óc cậu cũng không thể đồng thời ứng phó với nhiều số liệu như vậy. Trên thực tế, thời điểm sắp va phải hành tinh tối kia, cậu đã hoàn toàn vứt hết cái gì gọi là số liệu, chọn phương hướng và tốc độ theo bản năng. Kết quả cho cậu biết: Cậu chọn đúng rồi!

Trước đó dựa chết vào số liệu để tiến hành bay thì lắp ba lắp bắp, chọn ngẫu nhiên lại an ổn hơn nhiều. Vì thế, trong quãng đường kế tiếp, Mục Căn bắt đầu thử dứt bỏ số liệu, bay bằng chính cảm giác của mình.

Tốc độ 13 là thế này...14 nhanh hơn chút... Đến 17, đuôi phi thuyền sẽ hơi rung...

Giả sử chạy trên lục địa, tay lái giàu kinh nghiệm có thể nhìn một chiếc xe đang chạy như bay, rồi tính ra tốc độ đại khái của nó, nhưng cảm giác ấy rất khó thành lập giữa vũ trụ. Nói đến phi hành trong vũ trụ, tốc độ là thứ khó đoán nhất nếu dựa vào cảm giác cá nhân. Vũ trụ tối tăm thiếu vật tham chiếu, phán xét tốc độ quá phức tạp, con số hiển thị trên màn hình là đáng tin nhất, chỉ tay lái quân đội mới có khả năng dùng cảm giác để dự đoán thời gian và không gian trong vũ trụ — đây là điều được phần lớn người công nhận.

Cho tới bây giờ, hạng nhất cuộc thi vào trường quân đội chỉ đếm được trong bóng tối, phán đoán tốc độ phải đạt được 3/10 điểm mới có tư cách đăng ký thi chuyên ngành đặc biệt, từ 5 điểm trở lên được trực tiếp chọn chuyên ngành muốn học.

Những người này sẽ tiếp tục trải qua đủ loại huấn luyện để rèn giũa năng lực trong quá trình học tập về sau, 80% người có thể nâng lên 7 điểm trong kỳ thi tốt nghiệp, điểm cao hơn nữa thuộc về một bộ phận nhân tài hết sức hiếm hoi.

Mục Căn chưa ý thức được bản thân đang làm chuyện khó khăn nhường nào, trái lại, cậu hiện tại chẳng nghĩ gì trong đầu, chỉ nghiêm túc cảm nhận biến hóa cực nhỏ của phi thuyền thông qua thiết bị kết nối, tập trung tinh thần chuyên tâm điều khiển phi thuyền.

Mục Căn nghĩ mình bây giờ đã biến thành bác Epsilon, hết thấy sự vật bác Epsilon nhận biết được đều dời lên người cậu, cậu biết tốc độ và phương hướng lúc này, cậu có thể khống chế nó!

Giờ đâu phải mình lái phi thuyền đi tới, mà chính bản thân mình đang đi tới!

Mục Căn nhắm hai mắt.

Cậu đặt mình trong vũ trụ mênh mông, bốn bề là vô số ánh sao lấp lánh tượng trưng cho nguy cơ trùng trùng điệp điệp. Nhưng cậu có thể kiểm soát chính mình, cẩn thận vượt qua hiểm nguy, lực hấp dẫn đến từ nhóm hành tinh nhỏ vô cùng đáng sợ, bất cứ lúc nào cậu cũng có khả năng vạn kiếp bất phục vì chúng. Tuy nhiên, trải qua một khoảng thời gian di chuyển, cậu phát giác lực hút không còn đáng sợ như ban đầu, thậm chí cảm nhận được điểm tốt của nó. Nhờ lực hút, cậu có thể tiến vào nơi kế tiếp mà đỡ tốn sức hơn. Cảm giác ấy rất khó nói thành lời, hệt như lúc chạy băng băng cùng Sigma trên đồng hoang khi còn ở hành tinh mẹ. Trên hành tinh mẹ có biết bao nơi đáng sợ không nên đặt chân, Mục Căn không phải chưa từng gặp qua, nhưng bằng vào thể lực tốt và óc phán đoán chính xác, cậu luôn tránh thoát nguy hiểm một cách an toàn.

*vạn kiếp bất phục: vĩnh viễn không quay đầu lại được

Cảm giác hiện tại y như hồi ấy vậy, Mục Căn dần hăng hái lên.

Thăm dò lần lượt xong, cậu ngày càng hiểu rõ những chuyện mình có thể làm, vì vậy bèn thả chậm “bước chân”.

Lộ trình tiếp theo thật như một màn trình diễn, trong trận địa thiên thạch hiểm hóc, Mục Căn lái phi thuyền bằng tư thế mà người thường khó lòng tưởng tượng nổi, phi hành hết sức thoải mái.

“Epsilon, cậu lên cho Mục Căn chơi Super Kart.” Nhìn Mục Căn tràn ngập hưng phấn, màn hình tối lạnh lẽo của Alpha chuyển về phía Epsilon, đây là câu khẳng định, vì Alpha nhận ra thao tác thuần thục của Mục Căn có bóng dáng trò đua xe.

“... Eta, cậu cho Mục Căn chơi Super Dodgeball.” Epsilon không đáp lại vấn đề của Alpha, mà quay sang chất vấn Eta. Có thể tránh né hoàn mỹ đến thế, chỉ có trò chơi huấn luyện được Eta cải tiến – Super Dodgeball – mới làm được.

*Super Dodgeball: trò chơi bóng né

“Chỉ trong ổ cứng của Pi mới có trò Super Mario cổ xưa này.” Beta kể bên lãnh đạm nói: Cách nhảy tới nhảy lui của Mục Căn cực giống nhân vật trong trò game xưa lắc xưa lơ nào đó.

...

...

...

Được rồi, cả lũ người máy đừng ai nói được ai, vị nào chả lén lút dẫn tiểu Mục Căn đi chơi game ()

Từ khi bắt đầu đến bây giờ, Mục Căn đã một mình điều khiển phi thuyền được tiếng rươi rồi!

Lúc Alpha định giáo huấn các đồng bạn một trận, chuẩn bị cho Mục Căn tạm nghỉ, Mục Căn bỗng hét âm lên.

“Bác cả ơi, bác nhìn kia! Cái thứ đằng xa nhìn giống Kham Manh Manh lắm đúng không?” Mục Căn phấn khích quá chừng, sợ mình giải thích không rõ, ngay sau đó lại bồi thêm: “Chính là bé gà trong Super Kham Manh Manh nha! Bé gà trong trò chơi bác cho con chơi ấy!”

*Super Kham Manh Manh:

Đường thẳng trên màn hình tối thoáng gọn sóng, tới khi Alpha bình tĩnh quay đầu lại, hấn tức thì bắt gặp màn hình tối rực rỡ đủ màu của đám đồng bạn:

“Té ra”

“Anh”

“Cũng”

“Vây”

Bốn cụm từ xuất hiện chính tề trên màn hình tối của họ.

20. Chương 20: Người Phá Nát Những Vì Sao

Người máy A chỉ là người máy công trình đời đầu thô sơ nhất, nói đơn giản là người máy culi. Ổ cứng của dạng người máy này không đủ lớn, bên trong cũng chẳng có gì đáng giá tới giải trí. Trước khi nhóm Alpha tới, những cuốn sách có tranh minh họa là báu vật quý giá nhất của Mục Căn, cậu hoàn toàn không biết đến trò chơi điện tử và phim hoạt hình.

Mãi đến khi nhóm Alpha xuất hiện.

Tuy mỗi ngày bị bắt làm đủ loại bài tập, nhưng Mục Căn vẫn có phim hoạt hình xem nha

~Series người máy chữ cái từng chấp hành rất nhiều nhiệm vụ gián điệp, trong ổ cứng mỗi người đều chứa một đồng “rác rưởi”, phim hoạt hình Mục Căn xem mò ra từ chính mớ “rác” ấy.

Trên tư liệu có nói, con người trong giai đoạn trẻ thơ đều thích xem phim hoạt hình, đây là nhu cầu phù hợp với tâm lý nhân loại.

Chẳng rõ Alpha đọc câu này từ đâu, về sau cũng tìm được một bộ phim hoạt hình duy nhất trong đồng rác của mình. Một bộ phim cũ tên là “Cuộc phiêu lưu của Kham Manh Manh”, nhân vật chính là bé gà Kham Manh Manh toàn thân xù lông, mỏ vàng nhạt như chim non, bên trong có răng sữa nhỏ xíu! Ngoài ra, Kham Manh Manh còn sở hữu cái móng phỉ nộn và đôi chân dài nhỏ...

Người ta bảo con mắt thẩm mỹ bắt nguồn từ ký ức thời thơ ấu, từ nhỏ xem “Cuộc phiêu lưu của Kham Manh Manh” mà lớn lên, khiếu thẩm mỹ vỡ lòng của Mục Căn chính là bé gà con này.

Hàng ngày sau giờ cơm trưa, lúc mấy người máy khác đi phơi nắng nạp điện, Alpha như thường lệ phát một tập “Cuộc phiêu lưu của Kham Manh Manh” cho Mục Căn xem. Bộ phim dài chừng bốn trăm tập bị Mục Căn nhai đi nhai lại ít nhất mười hai lần!

Đối với Mục Căn chỉ có một người bạn là Sigma mà nói, Kham Manh Manh chính là anh bạn nhỏ lớn lên cùng cậu.

“Super Kham Manh Manh” là trò chơi cải biên từ “Cuộc phiêu lưu của Kham Manh Manh”, Super Kham Manh Manh trong game là một con gà máy vũ trang siêu hợp kim! Kỹ năng đặc biệt của nó là bắn laser từ mắt và mỏ, rong ruổi tại vũ trụ vô tận để trừ gian diệt ác, giúp mọi người giải quyết khó khăn — một bé gà vô cùng chính nghĩa!

Giờ phút này, hiện ra trước mắt Mục Căn chính là một con Kham Manh Manh.

Cảnh tượng thật khó mà tin nổi: Giữa vũ trụ bao la, tầng tầng lớp lớp thiên thiên thạch cũng không che lấp được thân hình mập ú của nó, Mục Căn nhìn thấy một bé gà màu vàng đang trưng bản mặt vô tội mà lộ nửa thân mình ra khỏi chòm sao. Nó đồ sộ cực kỳ, đồ sộ đến mức Mục Căn không cần bất cứ công cụ nào cũng có thể trông thấy nó qua cửa sổ.

Kham Manh Manh bay lơ lửng giữa không trung, hình ảnh rất ư là quý dị.

Nhưng chẳng lâu sau, Mục Căn đã không còn thời gian ngắm Kham Manh Manh nữa.

Mục Căn ngây người khoảng năm giây, cũng bởi lần thất thần này, phi thuyền đang bay lướt lướt như tờ lụa bỗng ngưng bật. Cậu vừa dứt lời, giây sau phi thuyền liền bị va chạm chồng chất! Lực đập cực khủng khiến Mục Căn va mạnh vào lưng tựa, bả vai bị đụng đau, may có dây an toàn bên hông cố định chặt Mục Căn trên ghế lái, bằng không cậu đã ngã ra ngoài!

Trong vành đai thiên thạch, một giây cũng đủ phát sinh việc ngoài ý muốn, càng miễn bàn đến năm giây! Dù Epsilon kịp thay cậu điều khiển, nhưng sự tình vượt quá dự đoán của người máy vẫn xảy ra —

Một thiên thạch khổng lồ hoàn toàn không nên có mặt trên tuyến đường đã lệch khỏi quỹ đạo, và đang xông về hướng phi thuyền!

“Tên lửa đạn đạo phòng ngự vào vị trí! Nhắm chuẩn! Bắn —” Beta lập tức tiếp quản toàn bộ hệ thống vũ khí phòng ngự trên phi thuyền. Thời điểm chế tạo, hần mang tất cả vũ khí quý giá của mình trang bị lên

khoang thuyền, lúc đào vong đã hao hụt phần lớn vũ khí, bốn tên lửa đạn đạo “Máy nổ”-er đã là hàng tồn kho của hắn.

*tên lửa đạn đạo:

Uy lực tàn phá hoàn mỹ của ba “Máy nổ”-er có thể hủy diệt một hành tinh đường kính hai ngàn mét! Nhưng đường kính của thiên thạch đang lao vun vút về phía phi thuyền đã vượt qua ba ngàn mét!

Nó đến quá đột ngột, tốc độ quá nhanh, cự ly bắn của tên lửa đạn đạo lại quá ngắn, điều này có nghĩa tên lửa tuy đã bắn ra, nhưng cũng không đạt tới uy lực lý thuyết.

Beta bắn cả bốn tên lửa ra ngoài.

Là người máy chiến đấu, hắn biết rất rõ kết quả khi bắn cả bốn tên lửa ra ngoài: Hoàn toàn không có cách ngăn cản. Không thể đối kháng trực diện với hành tinh này, Beta chuyển sang phương án khéo léo khác, bốn tên lửa đồng thời bắn vào một góc cực nghiêng, định lợi dụng lực va chạm của tên lửa để làm chệch hướng hành tinh!

Thời điểm chứng kiến bốn tên lửa bắn trúng vị trí mong đợi, song lại chẳng mấy may lay động được đôi phương, Beta lạnh lùng tuyên bố :

“Nhiệm vụ thất bại.”

“Nhiệm vụ thất bại thì phải làm sao ạ?” Nghe âm thanh trước sau như một của bác Beta, Mục Căn sốt ruột hỏi.

“Giải toán không ra.” Màn hình tối lóe sáng hồi lâu, tất cả người máy đều nghiêng đầu. Đây chính là chỗ tai hại của người máy: Bọn họ không biết cách đối phó tình huống đột xuất.

Mục Căn trợn tròn mắt.

“Xin lỗi Mục Căn, có lẽ con không đi học được rồi.” Alpha chợt lên tiếng, đầu to trọc lóc lẳng lẳng nằm trên bàn điều khiển, cổ gồng quay màn hình tối đối diện mắt Mục Căn.

Mục Căn ngơ ngác, song chẳng mấy chốc đã nở nụ cười.

Cậu nhảy khỏi bàn điều khiển, mặc kệ Sigma đu trên vai mình, Mục Căn ôm hết mấy cái đầu to trên bàn điều khiển vào lòng. Tiếp đó, chính cậu cũng tựa vào ***g ngực lạnh băng của ba ba.

Tầm mắt hướng về cửa sổ trên bàn điều khiển, Mục Căn im lặng chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng.

Tai tinh đại diện cho tử vong đang lao đến chỗ phi thuyền bằng tư thế không thể chống đỡ!

Thiên thạch chặn trước đường bay của nó bị tiêu diệt sạch sẽ, mắt thấy nó sắp đập vào phi thuyền...

Mục Căn đã thấy rõ vết nứt sọc trên bề mặt nó rồi!

Thì ngay lúc này, một màn càng khó tin xảy ra: Giây phút hành tinh chuẩn bị va chạm phi thuyền, một luồng ánh sáng mạnh đột nhiên xuất hiện đằng sau nó, rồi...

Hành tinh nọ lặn mất tăm.

Không... không phải lặn mất tăm! Mà biến thành bụi đen trong nháy mắt! Là luồng sáng ấy, chính nó đã biến hành tinh nọ thành tro tàn!

Ánh sáng thần bí bất thình lình lộ diện đẹp yên tĩnh thấy thiên thạch trước mặt Mục Căn. Qua cửa sổ trên bàn điều khiển, Mục Căn lại gặp được Kham Mạnh Mạnh ban nãy.

Lúc này, một luồng sáng đang chậm rãi rút về hai mắt nó. Chứng kiến cảnh tượng đó, trong đầu Mục Căn chỉ còn một lời thoại trong phim hoạt hình:

“Có thể bắn tia laser bằng mắt và mỏ, rong ruổi giữa vũ trụ vô tận để trừ gian diệt ác, giúp mọi người giải quyết khó khăn, đó chính là người bạn chính nghĩa — Kham Mạnh Mạnh!”

Mục Căn tức tốc lấy lại quyền khống chế, vội vàng lái phi thuyền bay vèo vèo tới gần Kham Mạnh Mạnh!

Giờ đây, Kham Manh Manh lững lờ giữa vũ trụ cũng mới thu tia laser về xong.

“Phá nát tổng cộng 103 tinh cầu, Olivia, cậu lại lãng phí tài sản của đế quốc.” Một giọng nói trầm thấp vang vọng giữa không gian rộng lớn.

Không ai đáp lời hắn.

Trái lại, sau khi giọng nói vang lên không lâu, loa được bật lên, giai điệu ồn ào của heavy metal thoát cái lan khắp không gian.

*heavy metal: một thể loại nhạc rock dày, mạnh, đặc trưng bởi âm rè khuếch đại mạnh, những đoạn solo ghita dài, nhịp mạnh, nói chung là ồn ào

“Có mấy hành tinh thôi mà, vả lại... chơi đá không phải đam mê đặc thù của Cantus con sao?” Nửa người trên thanh thoai dựa vào ghế lái, đôi chân thon dài gác lên bàn điều khiển, nhân loại duy nhất trong không gian mỉm cười tàn nhẫn.

Olivia nhà chúng mình đây, ngẫu chưa ()

21. Chương 21: Làn Giao Chiến Đầu Tiên

Mái tóc dài sáng lấp lánh như bạch kim bị hất thô lỗ vén ra sau tai, động tác vô ý làm lộ một hàng khuyết tai, nhưng tóc hất lại không nghe lời, vừa bị vén lên không bao lâu đã rơi xuống.

Chủ nhân mái tóc dứt khoát chẳng thèm quan tâm nữa, hất lấy cây kẹo que trong túi áo ngậm vào miệng, rồi bắt đầu chơi game.

Rõ ràng chỉ là game offline, ấy mà hắn vẫn chơi rất nhập tâm, một đường phá quan trăm tướng, tiêu hao tổng cộng mười cây kẹo que, mãi tới một cửa không qua được, hắn mới quảng tay cầm chơi game đi.

*tay cầm chơi game:

Hắn đứng dậy khỏi bàn điều khiển, đi một đoạn trong phi thuyền, rồi duỗi eo thật dài. Lúc tầm mắt lơ đãng dừng trên cửa sổ, hắn liền ngăn người:

“Đó là cá ông cụ hả?”

Một chiếc phi thuyền xa lạ chẳng biết bám sau hông phi thuyền mình từ lúc nào. Giữa vũ trụ tối tăm, trên đỉnh phi thuyền kia chỉ có một cái đèn tín hiệu, nom từ xa giống hệt cá ông cụ ấy nhỉ?

Nhưng giờ đâu phải lúc tự hỏi phi thuyền kia giống cái gì!

Phi thuyền này đi theo mình từ bao giờ, tại sao trí não chả thông báo gì hết? Trừ phi —

Hệ thống quét hình trên phi thuyền mình hoàn toàn không phát hiện đối phương!

Đối phương nhất định là model quân dụng được trang bị hệ thống phản trình sát tối tân nhất!

Người vốn đang nhàn nhã đuổi người lập tức điều chỉnh tư thế chuẩn bị chiến đấu, hắn nhảy hai ba bước đến ghế lái, hạ lệnh chiến với trí não: “Manh Manh, chuẩn bị đạn pháo hoa tuần tra liên hành tinh.”

“Vâng.” Trả lời hắn là âm thanh cứng nhắc của trí não.

“Vui đấy, muốn đánh nhau à?” Người đang nhàm chán tức khắc hưng phấn.

“Đến đây đi!” Cùng với thanh đỏ biểu thị năng lượng tích trữ của tên lửa đạn đạo đang dần đầy, hắn cũng vẽ một nụ cười hung ác.

Đúng lúc này, đèn ***g “cá ông cụ” đối diện bắt đầu dao động lung tung.

“Đang làm trò gì vậy?” Hắn nhú mày.

“Đây là mật mã Aru, được dạy trong chương trình học từ ba năm trước, Olivia, cậu lại cúp học nữa.” Trí não trung thành giải đáp vấn đề của hắn.

“... Ai mượn mi xen vào! Mau cho ta biết đối diện đang nói gì là được.”

“Bọn họ đang chào cậu.”

“Gi?” Hắn thoáng cái nhăn mày.

“Hình như hai chữ ‘xin chào’ viết theo mật mã Aru là thế này đúng không ạ?” Mục Căn đưa nội dung đèn tín hiệu phát ra vào hệ thống mà không chắc chắn, bèn cẩn thận hỏi Eta kế bên.

“Rất chính xác, con đã nắm vững mật mã Aru rồi.” Sau khi xác nhận câu hỏi của Mục Căn, Eta rút cuộc cảm thấy thiếu cơ thể thật bất tiện: Không cách nào vỗ tay cho tiểu Mục Căn!

“Cám ơn bác Eta.” Cho dù là người thân, được giúp đỡ vẫn nên tỏ lòng biết ơn — Mục Căn cảm ơn bác đã giúp mình như thường lệ, kể đó gõ lại câu chào hỏi bằng mật mã Aru lần nữa.

Chỉ dùng đèn tín hiệu chào hỏi thật khó mà biểu đạt lòng cảm kích và xúc động của mình, nếu có thể, Mục Căn rất muốn gõ ra một ký hiệu cảm xúc!

() ← Phải vậy mới đủ hình dung tâm trạng hiện tại của cậu nha!

Mục Căn gõ liền ba câu “Xin chào!”

Thế là đối phương đáp lại cậu.

“Cút!”

Đọc ý nghĩa mật mã của đối phương, Mục Căn ngớ ra.

Tiếp theo, cậu ngoan ngoãn lặn đi, thân là tay mơ mới vào nghề, cậu lặn rất không thuần thục. Nhưng sau khi đối phương hạ lệnh không lâu, cậu cũng thuận lợi biến khỏi đường bay của người ta.

Rồi sự tình đáng sợ phát sinh —

Ầm!

Mục Căn vừa lặn khỏi vị trí mới rồi một lát, một mảnh thiên thạch đen tuyền bỗng nhiên xông tới từ phía sau cậu, hung hăng đập lên cái bụng to ưỡn ra của Kham Manh Manh.

“Má ơi!” Mục Căn đang ngồi an ổn trong bụng bác Epsilon liền sợ ngây người.

Bị cú va chạm mạnh ảnh hưởng, Olivia bị bắn thẳng khỏi bàn điều khiển cũng sợ ngây người.

“Này, này, này...” Run rẩy phát ra mấy chữ “này” liên tục, hắn bò dậy từ mặt đất mà không thể nào tin nổi.

“Cũng tại cậu không chịu thắt dây an toàn đó.” Trí não một lần nữa cảm râm hắn.

“Im mồm đi!” Olivia trở lại bàn điều khiển, hung tợn nói. Có điều hung tợn xong, hắn vẫn thắt cái dây an toàn mà trước đây chưa từng thắt bao giờ.

22. Chương 22: Kham Manh Manh

Thời điểm thiên thạch kia sắp đánh trúng mình, Kham Manh Manh liền khai hỏa với nó. Tên lửa đạn đạo bay ra từ nòng súng bên trái Kham Manh Manh không sớm không muộn một khắc, gần như ngăn chặn thiên thạch va chạm một cách hoàn hảo.

Nhưng chỉ “gần như” thôi: Thiên thạch quá lớn nên không bị bắn nát hoàn toàn, Kham Manh Manh rút cuộc vẫn trúng đạn.

Hên là kịp quay ngược vào thời khắc mấu chốt, dùng móng chặn công kích của mảnh thiên thạch nhỏ, bảo vệ được đầu và bụng quan trọng nhất.

Kham Manh Manh biến thành bé gà dít đen.

Hy sinh chính mình để bảo hộ người khác... Kham Manh Manh trong phim chính là vậy, vì giúp người mà thường xuyên bất chấp tất cả lao đầu vào nguy hiểm.

“Đúng là một bé gà tốt bụng!” Nhìn Kham Manh Manh bị thiên thạch đập trúng vẫn kiên cường đứng sừng sững giữa vũ trụ, Mục Căn cảm động sâu sắc.

“Mông bự thiệt tốt.” Sigma cũng khẳng định điểm này.

Song Mục Căn không cảm thán lâu lắm, thấy Kham Manh Manh đứng im tại chỗ không nhúc nhích, Mục Căn chợt có chút lo lắng.

Mục Căn lái phi thuyền đến gần nó hơn, cẩn thận bay hai vòng quanh nó, rồi nhin không được phát tín hiệu cho đối phương.

“Đằng ấy khỏe không?”

Mục Căn liên tục phát ba tín hiệu giống nhau.

Sau đó Olivia liền nổi đóa:

Giờ ta tuyệt đối không khỏe!!!

Kham Manh Manh thể mà Bị.Đụng.Hổng —

Sau khi xuất xưởng, tỷ lệ tu sửa của Kham Manh Manh luôn là số lẻ. Có chủ nhân ngang ngược, thích gây sự như Olivia, Kham Manh Manh cũng thành bá chủ liên hành tinh: Nó từng đụng nhiều thứ rồi, thiên thạch là cái thá gì? Đây từng tông cả sao chổi đấy nhé!

Tuy nhiên, hần cũng có tư cách ngang ngược: Toàn bộ vỏ ngoài của Kham Manh Manh chế tạo từ hợp kim BQ lỏng, kim loại cứng nhất hiện nay. Giá hợp kim BQ người bình thường khó mà kham nổi, thường thì chỉ phi thuyền quân đội cao cấp mới có khả năng dùng. Mà quân đội muốn dùng cũng phải tính toán, đa phần chỉ dùng cho bộ phận quan trọng, chứ sử dụng toàn thân giống Kham Manh Manh thì cả vũ trụ chả được mấy cái!

Toàn thân phủ hợp kim BQ, phần mông đã được gia cố, theo lý mà nói, cái mông hợp kim của Kham Manh Manh không thể bị phá mới đúng!

Nhưng cố tình Kham Manh Manh lại bị đụng hổng.

(.)

“Olivia, xin hỏi cậu muốn đáp lại tín hiệu của đối phương thế nào?” Mặc kệ Olivia một mình gất gổng trong cabin, giọng trí não vẫn vững vàng trước sau như một.

“Bảo tên đó xéo đi!” Olivia trả lời không chút nghĩ ngợi.

“Cảnh báo: Hiện tại Kham Manh Manh không thể tiếp tục phi hành, xe kéo vũ trụ gần nhất cần bảy ngày để đi đến đây, và đó là phi thuyền duy nhất tại phụ cận, xin hỏi cậu chắc chắn muốn đối phương xéo sao?” Triệt để ngó lơ ngữ điệu của chủ nhân, trí não tiếp tục nho nhã lễ độ hỏi ý kiến.

“...” Olivia không lên tiếng, móc kẹo que ra ngậm nửa ngày, hần cuối cùng cũng bình tĩnh lại: “Bảo bên đó tới đây, nói chúng ta muốn lên thuyền họ.”

“Xin theo ý cậu.”

Tiếp nhận mệnh lệnh của chủ nhân, trí não trung thành và tận tâm đi chấp hành nhiệm vụ của mình. Có chủ nhân tính tình cực kỳ không tốt, tâm trạng mưa nắng thất thường như vậy, trí não Manh Manh đã tự cài đặt một kỹ năng mới, đó là —

“Xin chào, tôi là trí não Kham Manh Manh, như ngài đã thấy, tôi vừa bị một thiên thạch tập kích, hiện tại không thể tiếp tục phi hành, cho hỏi có thể nhận trợ giúp từ ngài không?”

Gõ xong một chuỗi tín hiệu thật dài, Manh Manh cảm giác giọng điệu chưa đủ đáng thương, vì vậy, nó tự ý bổ sung một chữ.

“Chíp ~”

Là người máy, không sai, tuy Manh Manh là trí não của Kham Manh Manh, thân thể cũng là của người máy, có thể tháo rời như Epsilon, thời điểm du lịch xuyên hành tinh thì biến thành Kham Manh Manh khổng lồ, bình thường cất linh kiện vào không gian đa chiều trong bụng, và xuất hiện với hình dạng Kham Manh Manh bé bỏng!

Được rồi, lại lạc đề, chúng mình bàn tiếp đề tài trước thôi.

Là một người máy có chủ nhân tính tình cực kỳ không tốt, tâm trạng mưa nắng thất thường, chuyên phụ trách hốt phun cho chủ nhân, nay Manh Manh đã là một tay dọn dẹp cừ khôi, nó vậy mà hiểu thấu một đạo lý thâm sâu chỉ một phần nhân loại hiểu được, ấy chính là:

Thuật.Bán.Manh.Cơ.Bản!

Trong ổ cứng của nó có trọn bộ âm thu của chủ nhân hồi bé đó nha!

“Chíp!”

Bắt chước bộ dáng chủ nhân, Manh Manh chíp thêm tiếng nữa.

Tiếng này lại làm đám Alpha buồn nôn tưởng chết.

Bà chị tác giả ác kinh, xây dựng hình tượng rõ khốc, thế mà lại cho lái bé cưng Kham Manh Manh =))

23. Chương 23: Lần Đầu Gặp Mặt, Rất Vui Được Biết Cậu!

“Dòng sản phẩm quân dụng hiện nay trông kỳ cục thật.” Alpha bình thản nhận xét.

“Một chữ chíp vô nghĩa, chẳng biết phát làm chi nữa.” Eta gật gù phụ họa.

“Mật mã Aru không có từ chíp, để gõ tín hiệu mà chiếm dụng thêm hai ký tự, rõ là lãng phí tài nguyên.” Beta sử dụng nhiều năng lượng đặc biệt có ý thức tiết kiệm.

Không ngờ bọn họ đều tự động xem nhẹ việc mình phí phạm năng lượng cho tiểu Mục Căn chơi game (), cũng quên luôn vì kích lệ Mục Căn mà đi học võ tay bóp bóp bóp.

Trong lúc nhóm người máy mãi phê bình phi thuyền đối diện, trên đầu họ bỗng truyền đến giọng nói hưng phấn của Mục Căn:

“Đáng yêu quá! Ba ơi, bác ơi, Kham Manh Manh thật đáng yêu! Biết kêu chíp chíp giống trong phim hoạt hình nè!”

Cả đám người máy liền im lặng.

Một số thứ vô dụng lại mang đến hiệu quả không tưởng với nhân loại, họ đã học được một khóa từ Mục Căn.

Mục Căn tuy rằng cao hứng, nhưng vẫn chưa bị xông mụ đầu, dấu trong lòng muốn Kham Manh Manh tới đây, song vẫn không quên xin phép phụ huynh:

“Ba ơi, bác ơi, con mời Kham Manh Manh lại đây được không?”

Tầm mắt cậu dừng trên mặt Alpha lâu nhất, trẻ con cực giỏi chọn mặt gửi lời, Mục Căn biết rõ một sự thật: Người ăn nói giữ lời nhất là bác cả Alpha!

“...” Đứng trước khuôn mặt như vậy, Alpha hoàn toàn nói không nên lời cự tuyệt, huống hồ hấn còn có dự tính khác, năng lượng trên thuyền chẳng biết có đủ xài không...

Nghĩ đến đây, Alpha bắt đầu ra lệnh: “Epsilon, hỏi trên phi thuyền đối phương có người không, có mấy người, nếu số lượng ít hơn ba thì mở lối đi để họ sang đây.”

“Vâng.” Nhận được mệnh lệnh, Epsilon một lần nữa tiếp nhận toàn quyền khống chế, kế tiếp là việc giữa hân và bộ não của phi thuyền đối diện.

Mục Căn lại hơi sững sốt.

“Người?” Cậu cẩn thận ôm đầu Alpha tới hỏi: “Bác nói bên trong có thể có người ă?”

“Đúng vậy, đối phương không phải người máy, hành vi bất ổn thiên thạch trong vành đai thiên thạch rõ ràng không phải biểu hiện của phi thuyền đang thi hành nhiệm vụ, tổng hợp các phán đoán, suy ra tỷ lệ trong phi thuyền có người là 80%.” Alpha chỉ tự thuật y khuôn suy luận của mình, nhưng Mục Căn lại thộn mặt.

Mục Căn nuốt nước miếng một cái, đột nhiên có chút căng thẳng: Từ khi có ký ức đến giờ, cậu còn chưa gặp người sống bao giờ đâu

~Chính lúc này, Epsilon đã dùng đèn tín hiệu phát ra sự tình muốn hỏi.

“Xin chào, cho hỏi trên phi thuyền của anh có tổng cộng bao nhiêu người? Không gian trên phi thuyền chúng tôi không đủ, chỉ có thể nhận nhiều nhất ba người.”

Phi thuyền đối phương phát đoạn hồi đáp rất nhanh:

“Xin chào, trên phi thuyền chúng tôi chỉ có một nhân loại và một người máy, chủ nhân của tôi tên là Olivia, tôi là người máy Mạnh Mạnh.”

“Cho phép lên thuyền, hãy chuẩn bị mở lối đi và sẵn sàng lên thuyền trong vòng ba phút.” Lời ít ý nhiều, xác nhận thỏa đáng lần cuối với đối phương xong, Epsilon cũng chuẩn bị nối tiếp với bên kia.

“Người” sắp đến đây? Mục Căn lại ngây ngẩn, dù cậu có chút hồi hộp nhưng cũng không rối loạn tay chân, chẳng những thế còn bắt đầu chuẩn bị.

Chuẩn bị tiếp khách.

Cậu cố gắng hồi tưởng nội dung ít ỏi về đạo đãi khách trong sách giáo khoa: Khi tiếp đãi khách, việc đầu tiên cần làm là quét dọn đúng không ta? Sau đó phải chuẩn bị trà hoặc đồ uống, song cậu đâu biết trà với đồ uống là cái chi, vậy chắc nước trắng cũng được nhỉ?

Sắp xếp tốt trình tự từng bước trong lòng, Mục Căn bắt đầu quýnh quýng đi chuẩn bị.

Tại nơi cậu không biết, nhóm các bác cũng đã chuẩn bị xong xuôi —

“Một khi phát hiện đối phương có mưu đồ nguy hiểm, Epsilon lập tức mở cửa khoang dưới đáy thuyền đẩy bọn họ ra, còn Beta dùng pháo laser tiến thêm một bước loại trừ nguy hiểm.”

“Vâng.”

“Vâng.”

Nhóm người máy sử dụng sóng não xác nhận lần cuối cùng, Epsilon cũng hoàn thành việc nối tiếp với đối phương. Theo tiếng bước chân lộp cộp của người ta, phi thuyền rốt cuộc nghênh đón nhân loại thứ hai ngoài Mục Căn.

Olivia là tên một cô gái, khi gọi một cô gái, bất kể đối phương bao nhiêu tuổi, xưng hô tiểu thư vĩnh viễn được các cô vui vẻ đón nhận —

Bách khoa toàn thư về tên họ người cung cấp by bác Alpha + Bách khoa toàn thư về lễ nghi xã hội loài người cung cấp by bác Beta.

Mục Căn đạt điểm tối đa cả hai môn này trong kỳ thi, vì thế nở nụ cười đã tính trước:

“Hoan nghênh quang lâm tệt xá, tiểu thư Olivia.”

Sau đó —

Vèo — một tiếng, có gì đó bay đến, Mục Căn theo phản xạ bắt được, vừa mở tay liền bắt gặp món “kẹo que” từng thấy trong phim hoạt hình.

Bóng đèn nhỏ trong đầu sáng lên, Mục Căn hiểu ngay:

“Cám ơn món quà của cô, thưa tiểu thư Olivia —”

Cậu im bất ngờ khoảnh khắc ngẩng đầu nhìn người ta.

Mục Căn đại ra: Nom thế nào... cũng là con trai mà?!

Người tới thoạt nhìn xấp xỉ tuổi mình, sở hữu đôi mắt vàng óng trong suốt vô cùng và mái tóc bạch kim mềm mại, hần vừa cao vừa gầy, mặc bộ trang phục Mục Căn không thể tả rõ kiểu dáng, hết thấy đều rất ổn, ngoại trừ cái quần —

Phía trên có rất nhiều lỗ to.

Mục Căn hoàn toàn không có thẩm mỹ về nhân loại, cậu cứ vậy soi con người đầu tiên mình gặp từ đầu tới chân.

Để xác nhận giới tính của người nọ, Mục Căn cố gắng dòm lén ngực đối phương thêm vài lần. Khi chắc cú chỗ ấy còn phẳng hơn cả mình, Mục Căn rút cuộc phán định người ta là trai.

“Nhìn đủ chưa? Bộ chưa thấy người sống bao giờ hả?” Chủ nhân phi thuyền này vừa mở miệng đã phạm vào kiêng kỵ lớn nhất của mình, tiếp theo đánh giá người mình lại đụng phải kiêng kỵ thứ hai, giọng điệu Olivia tức khắc khó chịu.

Đây là giọng điệu khiêu khích cực độ, Olivia đã sẵn sàng đánh một trận cùng bên kia, kể cũng đúng lúc, đánh thắng đối phương, chiếm quyền sở hữu phi thuyền là hần có thể lái nó về.

Hiềm nỗi, Olivia tính sai rồi.

Người hần khiêu khích là Mục Căn —

“Tôi... thực sự chưa từng gặp người sống.” Hơi ngượng ngùng cúi đầu, Mục Căn rụt rè trả lời hần.

“Olivia tiên sinh là người sống đầu tiên tôi gặp ~ lần đầu gặp mặt, rất vui được quen biết cậu! Cám ơn đã tặng kẹo que cho tôi!”

Nói xong câu đầu tiên, Mục Căn cũng thoải mái tự nhiên trở lại, đạo đãi khách từng học mấy năm trước hiển hiện trong đầu, cậu nói ra câu chào hỏi lần đầu gặp mặt hết sức trôi chảy. Mục Căn trí nhớ cực tốt cũng không quên kèm theo động tác cho đủ bộ sậu.

Cậu chủ động vươn tay, khoe miệng toét ra, tặng Olivia nụ cười tươi rói.

24. Chương 24: Mục Căn Đáng Sợ

Lần này đến phiên Olivia ngẩn người.

Kẹo que trong miệng rơi phốc ra ngoài, Manh Manh nhanh chóng nhặt lên từ mặt đất, rồi nhét lại vào miệng hần (O nè!).

Ngậm kẹo que vì bị rơi mà hơi lạnh đi, Olivia lần đầu tiên đưa mắt nhìn chủ nhân phi thuyền. Vừa thấy xong, hần mém phun kẹo lần nữa!

Không thể không nói, tuy cả người Olivia thoạt nhìn hơi vượt quá chủ nghĩa hiện đại, nhưng kỳ thực nội tâm hần bảo thủ cực kỳ, hần có thể xem lỗ thủng trên quần mình là cá tính, song tuyệt đối không thể chấp nhận kiểu trần như nhộng chẳng chút cá tính này.

Giờ phút này, Mục Căn đang cười tươi rói với hần chắc chắn đang trần như nhộng chẳng chút cá tính:

Nửa thân trên khỏe đẹp không mặc gì, làn da bị ánh nắng tắm thành màu mật ong trắng thảnh phơ bày trước mắt Olivia, nửa thân dưới trắng hơn chút, tuy không cởi sạch nhưng chỉ quây mỗi miếng da nhỏ, miếng da tí tẹo như vậy thà khỏi mặc còn hơn.

“Dễ, dễ... dễ bị cảm lạnh lắm!”

Mọi Olivia run lên, cuối cùng quay mặt sang Mạnh Mạnh:

“Lấy cho cậu ta bộ đồ.”

Mạnh Mạnh một mực đứng bên hần một tắc chẳng rời cấp tốc móc ra một bộ quần áo trong cái túi trước bụng, rồi ngẩng đầu, ngậm quần áo nhìn về phía Mục Căn.

Giải thích chỗ này một chút: Ngay lúc Olivia thuận lợi bước lên phi thuyền, Mạnh Mạnh tức khắc cắt hết linh kiện của Kham Mạnh Mạnh vào bụng, giờ nó không còn thân thể cao lớn, người chỉ cao đến cẳng chân Mục Căn.

Tâm tư này giờ vẫn đặt trên người sống đầu tiên mình gặp, Mục Căn bấy giờ mới chú ý tới Mạnh Mạnh bên chân Olivia, trong nháy mắt nhìn thấy nó, Mục Căn liền mở to hai mắt.

“Kham Mạnh Mạnh!” Cậu nhận ra tạo hình hiện tại của Mạnh Mạnh giống ai ngay!

“Rất vui được biết ngài, tôi là Mạnh Mạnh.” Mạnh Mạnh vươn ra một cánh, lễ phép ngỏ ý muốn bắt tay cùng Mục Căn.

Vì thế, móng vuốt vốn đang hướng về Olivia của Mục Căn khua loạn giữa không trung, hạ thẳng xuống.

Mục Căn cúi thấp người, dè dặt đối mắt với Mạnh Mạnh.

Dù mắt to đến mấy cũng không có biểu cảm, quan sát kỹ sẽ phát hiện mắt của Mạnh Mạnh làm từ chất liệu giống màn hình tối của các bác, nó là một con gà máy.

Nhưng với Mục Căn thì chẳng có gì bất đồng, nhẹ nhàng nắm cái cánh lạnh ngắt của Mạnh Mạnh, cậu bắt tay với nó một cách cực kỳ thận trọng.

“Rất vui được biết cậu, tôi là Mục Căn.”

Mạnh Mạnh nghiêng đầu như đứng máy giây lát, song nó khôi phục rất nhanh.

Nó khẽ chớp một tiếng, nỗ lực tha quần áo trong miệng về phía Mục Căn.

“Đây... là vải sao?” Nhẹ nhàng sờ chất liệu vải mềm mượt, trong mắt Mục Căn tràn ngập hiếu kỳ.

“Chẳng lẽ đến vải cậu cũng chưa từng thấy sao?” Olivia đứng một bên vắn đầu cũng nhận không được tò mò.

“Ừ, ba ba nói tã hồi xưa tở mặc cũng làm từ da, vì kín gió nên trên mông nổi nhiều sỏi lắm.” Mục Căn nghiêm túc đáp.

“...” Kẹo que khiến má phải phồng ra cục u lớn, mắt Olivia vô thức phiêu về phía Mục Căn.

Hần vốn định ngó mông Mục Căn, kết quả lúc quay qua lại vừa vắn chạm phải đôi mắt đen của người ta, mắt đen trong trẻo sáng ngời cong lên, đang ngậm cười nhìn hần.

“Rất vui được biết cậu, Olivia tiên sinh.” Mục Căn tiếp tục vươn tay phải với Olivia, lần này cậu xưng hô không sai.

Nhìn mắt đen sáng rõ của người nọ, Olivia khẽ ho hai tiếng, rốt cuộc cũng cứng nhắc vươn tay phải ra.

Đây là lần đầu tiên Mục Căn cùng nhân loại bắt tay, cậu nào biết rằng: đây thực ra cũng là lần đầu Olivia bắt tay với người khác.

^ _ ^

“Đây là ba tở, bác cả, bác hai, bác ba, bác tư... Cuối cùng là em trai tở, Sigma.” Mục Căn chân thành giới thiệu người nhà mình với khách.

Olivia: ! Tại sao ba cậu lại là người máy? Tại sao các bác của cậu lại là mấy cái... đầu người máy? Còn nữa, em trai cậu còn mỗi một nửa là thế nào!? Nửa kia đâu?

“Đây là Olivia và Manh Manh, bạn con.” Giới thiệu người nhà xong, Mục Căn bắt đầu giới thiệu Olivia và Manh Manh.

Olivia: ! Tôi thành bạn cậu lúc nào hả?!

Do vậy, kể từ sau khi “nhặt” được một ba ba, năm người bác và một em trai, Mục Căn lại may mắn “nhặt” thêm hai người bạn.

Không thể không nói: Dễ thân đúng là một năng lực đáng sợ!

Ngoan ngoãn ngồi kế bên Olivia, Manh Manh nhìn Mục Căn đầy kính nể: Olivia đáng sợ thế mà cũng có người gấp gáp muốn kết bạn với cậu ta, lợi hại quá chừng!

Ăn kẹo nhiều sún răng nha cưng :v

Oli nhà ta vẫn còn trắng lấm ==))

25. Chương 25: “người Ăn Chay” Olivia

Không có bàn ghế tiếp khách, mọi người đành ngồi xuống đất.

Bấy giờ, có vài cái đĩa đặt trước mặt Olivia: Một đĩa thịt nướng, một đĩa thịt luộc, một tô rau vàng khè, một củ khoai tây luộc và một trái cà chua sống. Sau cùng, Mục Căn còn bê cho hẳn một ly nước, cái này còn đỡ.

Thịt nướng – đen thùi;

Thịt luộc – hình như chưa chín;

Rau – quên đi, là cỏ đúng không?

Bỏ qua ba món ăn khiến người ta mới nhìn đã không nuốt trôi, cuối cùng Olivia chọn khoai tây luộc và cà chua sống.

“Không thử thịt nướng sao? Thịt luộc cũng ngon lắm á!” Hoàn toàn không để ý sắc mặt hơi tái mét của Olivia, Mục Căn nhiệt tình đề cử món thịt nướng.

“Không.” Olivia gượng gạo từ chối.

Mục Căn ngớ ra.

Lo lắng thái độ của Olivia sẽ chọc tức chủ nhân phi thuyền, Manh Manh cảm thấy đến lúc mình cứu vãn tình huống rồi, bèn vui vẻ đến cạnh Mục Căn, lặng lẽ nói với cậu:

“Xin chớ hiểu lầm Olivia, không phải cậu ấy không thích món ăn ngài chuẩn bị. Chẳng qua Olivia là người ăn chay thôi, chíp ~”

Khác với những người máy nề nếp khác, Manh Manh còn phát huy cả kỹ năng “nói dối”, nó đang trợn mắt phỉa chuyện.

Trời biết Olivia là động vật ăn thịt thuần chủng cỡ nào!

Là một trạch nam tiêu chuẩn, việc Olivia chăm làm nhất là ở nhà chơi game, xem anime, thời điểm duy nhất có thể lôi hẳn ra ngoài một chút chắc là lúc đi ăn thịt.

Mộng tưởng của Olivia là xơi hết các loại thịt trên thế giới, nay giấc mộng đã thực hiện được hơn nửa, chỉ còn một loại chưa nếm thử, đó là nguyên liệu nấu ăn tận cùng trong truyền thuyết, niềm truy cầu cực hạn của mọi giống loài ăn thịt – để long trắng rằm!

Thịt, xương, da, vảy đều ăn được, từng bộ phận tương ứng với cách chế biến khác nhau, mỗi một vị trí đều ngon miệng, loài rồng này sinh ra để chọc người ta chảy nước miếng!

Vì chất thịt ngon, toàn thân đều là vật liệu quý, để long trắng rằm đã gần như tuyệt chủng từ ngàn năm trước. Mấy năm trước, Olivia đập số tiền lớn để mua một đoạn sừng để long trắng rằm về nấu súp, sau đó triệt để mê đắm luôn.

Sở dĩ đặt chân tới một nơi xa xôi như vậy, đơn giản cũng tại hồi bé nghe đồn trên hành tinh nào đó ở đây có để long trắng rằm, thế nên Olivia mới không quản vạn dặm từ để đi chạy đến cái chỗ chim không thềm để trứng này.

“Hóa ra là vậy, tớ... tớ mạo muội rồi.” Nghe Manh Manh giải thích, Mục Căn lập tức liên tưởng đến mấy người không ăn thịt trong sách miêu tả. Olivia nhất định là người sòng đạo trong truyền thuyết nhỉ? Mời một người không ăn thịt ăn thịt, mình đúng là không nên!

Quả nhiên vẫn thiếu kinh nghiệm đãi khách, trước khi đãi khách hẳn nên hỏi xem người ta có kiêng ăn chi không – đệ tử gương mẫu Mục Căn thầm ghi chép vào lòng.

“Mong ngài đừng tự trách, chủ yếu do bao tử Olivia không khỏe lắm, ăn thịt rất dễ bị đau bao tử ~” Manh Manh chớp mắt to, tiếp tục ba xạo.

Trời biết lần trước dùng để long trắng rằm nấu súp xong, vì súp ngon quá nên Olivia đổ cả nồi vào miệng → trong đó hiển nhiên bao gồm cả nửa đoạn sừng long.

Sừng để long trắng rằm chẳng những là nguyên liệu nấu ăn ngon nhất, mà còn là vật kiệu rèn tốt nhất, độ cứng của nó cực cao, tính xuyên thấu rất mạnh, vừa thấy Olivia nuốt sừng, mọi người liền cuống lên, Manh Manh tức tốc đưa hắn đi bệnh viện.

Lúc ấy Manh Manh đã sẵn sàng mổ bụng Olivia lấy sừng, dè dặt —

“Chả có gì hết, chắc tiêu hóa rồi.” Bác sĩ phán thế đấy.

Manh Manh chết máy tại chỗ, trời biết: Khi đó Olivia vẫn là một bé gà con nha!

“Tóm lại, không phải không muốn ăn thịt, mà ăn thịt dễ bị tiêu chảy, nên mong ngài chớ để bụng.” Màn hình tối trong mắt to chớp nhoáng, Manh Manh còn khuyến mãi thêm tiếng “chíp” cuối câu!

Trên bàn cơm nhà Mục Căn chưa bao giờ chỉ có một người ăn, trong lúc Mục Căn ăn cơm, đám người máy cũng ngồi bên bổ sung năng lượng. Nay tuy nhóm Alpha chỉ còn mỗi đầu, nhưng Mục Căn vẫn chu đáo chế tạo một công cụ có thể dùng để bổ sung năng lượng cho đầu.

Vì vậy, mấy lời Manh Manh mới nói với Mục Căn được đám người máy yên lặng nghe vào đầu.

“Thật muốn đá văng nó khỏi phi thuyền, cảm giác này là sao đây?” Nghe được tiếng “chíp”, Eta hỏi các đồng bạn bằng “nào”.

“Muốn dùng miệng trút hết mọi thứ trong bao tử ra ngoài, từ điển nhân loại mô tả bệnh trạng này bằng danh từ nôn mửa.” Beta lạnh lùng đáp.

“Tôi cũng muốn nôn.”

“Tôi cũng...”

Túm cái váy, nhóm người máy lại bị Manh Manh làm buồn nôn.

Song Olivia là nhân loại đầu tiên Mục Căn gặp, xét thấy cậu sắp nhập học, trước sau gì cũng phải tiếp xúc với con người, các phụ huynh cảm thấy chuẩn bị bài về cách giao tiếp cùng nhân loại sớm một chút cũng tốt. Thành ra họ quyết định tạm tha cho Manh Manh, để nó nán lại trong bụng Epsilon.

Cái cảm giác sắp ói ra đến nơi lại phải nuốt ngược về... càng ghê tởm hơn mới chết orz.

Sau bữa tối là đến giờ ngủ của Mục Căn, cậu cần mẫn lau sạch sàn, ôm hai bộ chăn đệm ra, chia cho Olivia và Manh Manh một bộ, rồi hạnh phúc ôm Sigma đúng giờ tắt máy chìm vào mộng đẹp.

Từ bé đến giờ, chất lượng giấc ngủ của Mục Căn luôn rất tốt, đại thể chỉ cần ngủ thì sét đánh cũng chẳng tỉnh. Bởi vậy, cậu tất nhiên không biết Olivia mất ngủ cả đêm.

Dưới ánh nhìn chăm chú của người máy A và bốn cái đầu to, Olivia đi nhà xí xuyên đêm.

26. Chương 26: Nghệ Thuật Và Hiện Thực

Hôm qua Olivia còn có thể vui vẻ cầm tiểu hành tinh như cục đá mà chơi, nay triệt để nhũn chân.

Sắc mặt hần cực kỳ kém, hoàn toàn bất đồng với Mục Căn quanh năm ra ngoài chạy nhảy, da Olivia có vẻ trắng nhợt bệnh trạng, khiến người ta mới nhìn lần đầu đã không khỏi hoài nghi máu hần có màu lam.

Có Olivia làm mẫu, Mục Căn thoát nhìn khỏe mạnh quá đáng!

Manh Manh lại vô cùng ngưỡng mộ mấy cái đầu to lùn đến mức vừa liếc mắt đã thấy.

Cùng là người máy bảo mẫu (←.←), nhân loại được người máy nhà người ta nuôi lớn rõ là cường tráng, vị mình chăm nom sao lại ốm yếu vậy chứ?

Thời điểm mổ vỏ phát sinh bất trắc, Olivia ngày trước là một bé gà gầy đét, còn trọc lông! Cứ dăm ba bữa lại cảm mạo phát sốt, để nuôi lớn hần, trưởng bối đặt cho hần cái tên bé gái là Olivia. Chẳng biết có phải nhờ tên tốt không, về sau hần cũng khỏe hơn chút, nhưng vẫn nhỏ gầy hơn đồng loại bằng tuổi nhiều.

Rõ ràng là bao tử vua mà ăn thế nào cũng không mập, Manh Manh sầu lắm thay.

Mới tỉnh dậy liền bắt gặp Olivia đeo hai quần thâm mất bự chẳng đang trừng mình, nhìn thấy hần, Mục Căn đầu tiên là ngẩn người, sau đó trên mặt trưng ra nụ cười rục rờ.

“Buổi sáng tốt lành!”

“Tốt...”

Tốt cái đầu mi!

Chưa kịp nói xong câu hoàn chỉnh, bụng Olivia đã bắt đầu nôn nao, hần không biết làm sao, đành ôm bụng chạy về hướng WC lần nữa.

“Olivia làm sao thế?” Ngơ ngác nhìn theo hướng Olivia chạy đi, Mục Căn khó hiểu hỏi.

“Cậu ấy tiêu chảy cả đêm.” Manh Manh trả lời.

“Tiêu chảy? Sao vậy? Chẳng lẽ tại ăn cà chua mới lấy trong tủ lạnh ra?”

“Chắc không phải đâu, Olivia thích ăn đồ lạnh lắm. Xin hỏi khoai tây với cà chua Olivia ăn hôm qua được ngài bỏ tủ lạnh từ lúc nào?” Quan trọng là phải xác định rõ nguyên nhân tiêu chảy, Manh Manh tiếp tục hỏi Mục Căn.

“Từ mười ba năm trước, tôi nhớ rõ mà, khoai tây với cà chua kia là quà Sigma tặng tôi.” Rau củ quý giá chỉ mới nhìn thấy trong sách như vậy, Mục Căn không nỡ ăn nên mới để dành trong tủ lạnh, tủ lạnh được các bác cải tạo xài tốt lắm, có thể bảo quản đồ rất lâu.

Cho nên, không phải do thời gian lấy ra quá ngắn, mà do bỏ vào quá lâu... ư?

Manh Manh lại chết máy.

Ăn cà chua và khoai tây cũ bị trữ đông trong tủ lạnh suốt mười ba năm, đừng cho Olivia biết tin tức tàn khốc này thì hơn.

Mục Căn lại chẳng thấy gì không đúng, vào sinh nhật cậu một năm trước, Sigma âm thầm lấy một củ khoai tây trong tủ lạnh ra luộc cho cậu ăn, Mục Căn vừa vui vừa cảm động, hoàn toàn không xuất hiện triệu chứng như tiêu chảy gì đó () .

Dưới ánh nhìn quan tâm của Mục Căn, Olivia rốt cuộc lết khỏi WC, lúc này đến sức chửi người cũng không có, hần nằm thẳng đơ trên đất, hai mắt díp lại, trực tiếp ngủ luôn.

“Chắc chắn Olivia khó chịu lắm, cậu xem, mắt có cả quần thâm rồi.” Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, hần mơ hồ nghe được cái người tên Mục Căn kia đang nói chuyện bên cạnh.

“Olivia đúng là rất khó chịu, nhưng cậu ấy vốn dĩ đã có quầng thâm mắt rồi.” Đồ đàn Manh Manh, rõ ràng là người máy, nói nhảm nhiều thế làm gì? Mi nhìn đi, có thấy người máy nhà Mục Căn mới giống người máy chân chính không?

Nhưng... có lẽ cũng không nên trách nó...

Từ nhỏ đến lớn có nhiều người vây quanh như vậy, song mỗi khi hấn sinh bệnh, bên cạnh vĩnh viễn chỉ có mình Manh Manh. Chắc hẳn sợ hấn nhầm chán, hoặc muốn tạo dựng bầu không khí náo nhiệt, ngày nào Manh Manh cũng ngồi bên đọc sách cho hấn nghe.

Tập thơ, truyện cổ tích, tuyển tập truyện tiểu lâm, đủ loại sách Manh Manh có thể tìm thấy, Manh Manh còn đọc cho hấn nghe cả loại sách được nhân loại yêu thích. Chẳng rõ có phải tiếp thu quá nhiều thông tin vỡ vụn không, mà dần dà, Manh Manh biến thành như bây giờ.

“Tôi mua phần mắt trẻ em cho Olivia, loại chuyên dùng để che quầng thâm mắt ấy, vậy mà Olivia không thêm.” Manh Manh còn đang huyền thuyên. Tiếp theo, xung quanh mắt chợt lạnh đi, Olivia ảo não nghĩ: Tên nhóc Manh Manh kia lại lên bôi cái gì phần mắt trẻ em cho mình rồi!

Có điều, hấn dầu sao cũng mệt mỏi, chẳng lâu sau, một xúc cảm ấm áp hơn cánh máy lạnh lẽo của Manh Manh đặt lên mắt hấn, thoải mái quá đôi khiến tinh thần hấn thả lỏng. Giây tiếp theo, Olivia rút cuộc chống đỡ hết nổi mà chìm vào bóng tối ngọt ngào.

Khi thức giấc, Olivia cảm thấy toàn thân ấm áp, hết sức nhẹ nhõm và dễ chịu.

Hóa ra cái bụng đau quằn quại đã yên tĩnh lại, dù hơi xẹp nhưng không đói – chắc Manh Manh có bổ sung dịch dinh dưỡng cho mình.

Olivia hơi ngẩng đầu, vừa ngáp vừa đánh giá bốn phía một chốc: Manh Manh an vị giữa hai chân hấn trên chần, mông hướng về hấn, kế bên hấn đặt chính tề mấy cái đầu to cộng thêm một người máy chỉ còn nửa người, bọn họ đang cùng xem TV.

Tầm mắt dịch sang phải: Bên phải là Mục Căn từ khi gặp đã chẳng có chuyện gì tốt, giờ đây tai tinh nọ đang ngồi cạnh hấn, cầm một bộ quần áo trong tay may may vá vá.

Khung ảnh mới yên bình làm sao, Olivia sợ ngây người:

Trong đầu hấn lập tức hiện lên một bài thơ —

Đầu tuyến, là áo giáp của tôi;

Đầu kia, là trái tim em;

Nhưng nhớ làm tuyến, yêu thương làm giáp;

Tôi sẽ bình an trở về cùng trái tim em,

Và một bó hoa tươi.

Bài thơ tả về một người đàn ông bị thương nặng khi tham gia chiến tranh, trong lúc suy yếu nằm trên giường, người nọ mơ màng nhìn thấy hình ảnh người yêu rơi lệ vá lại áo giáp cho mình giữa ánh nến chập chờn.

Olivia quyết định đặt tên bài thơ là “Áo giáp tình yêu”, lúc về sẽ gửi bản thảo cho tạp chí “Nhà thơ” số một ngàn hai trăm.

Việc bộ não Kham Manh Manh đọc sách trên đầu giường Olivia đã dẫn tới kết quả gián tiếp thứ hai — Olivia thành một kẻ mê thơ, đặc biệt thích ngâm thơ ngẫu hứng.

→_→ toàn mấy bài thuộc diện đặc biệt không bệnh hoạn, đặc biệt nhạy cảm lãng mạn, đặc biệt bán không chạy.

Olivia bề ngoài sa đọa, bản chất tinh tế mà nhạy cảm, sở hữu con tim nghệ thuật thuần khiết vô ngần!

Olivia tỉnh dậy không lâu, Mục Căn đã chú ý thấy hần ngay.

Cậu gấp quần áo trong tay lại, cười toe toét với Olivia.

“Tỉnh rồi hả?”

Olivia gật đầu.

“Hồi nãy cậu đổ nhiều mồ hôi quá nên tớ cởi đồ cậu ra giặt. Thấy phía trên hơi rách, tớ tiện tay vá luôn rồi.” Mục Căn vừa nói, vừa đưa quần áo qua.

Thiếu niên Mục Căn cười rất ấm áp, Olivia thấy hơi say.

Cảm giác say dừng ngay giây phút hần giở quần ra —

“Mẹ kiếp —” Vừa thấy quần mình, cái gì ý thơ, cái gì cảm động, cái gì say bay biến hết, Olivia chửi một câu thô tục.

Mục Căn khau sạch mấy cái lỗ hồng đại biểu cho nghệ thuật của hần rồi!

Quả nhiên, ông cha ta nói rất hay: Củi gạo dầu muối tương giấm trà... đều là kẻ thù của nghệ thuật!

25/09/2015

27. Chương 27: Tình Hữu Nghị Khó Có Được

Cuối cùng, Olivia vẫn mặc cái quần chẳng chút nghệ thuật vào.

Lúc này, khi Mục Căn lại hỏi hần muốn ăn gì, Olivia quyết đoán cự tuyệt. Để ngăn Mục Căn hỏi thêm câu nữa, hần bèn dời mắt lên màn hình, TV vốn dùng để quan trắc tình huống di chuyển đang phát một bộ phim hoạt hình.

Olivia chỉ định xem lướt qua, nhưng trông thấy hình ảnh đang chiếu lại không dời nổi mắt nữa, theo dõi tình tiết một lát, hần bỗng hét âm lên!

“ĐÂY, ĐÂY, ĐÂY LÀ ‘CUỘC PHIÊU LƯU CỦA KHAM MANH MANH’!!!” Hét to thế đấy, Mục Căn bị dọa hết hồn.

Cẩn thận liếc qua màn hình, bấy giờ trên ấy đang chiếu bộ phim hoạt hình duy nhất mà Mục Căn có — “Cuộc phiêu lưu của Kham Manh Manh”, nhưng...

“Có, có vấn đề gì sao?” Mục Căn gãi đầu.

“VẤN ĐỀ LỚN ẤY CHÚ!!!!!!” Giọng nói tự mang dấu chấm than, Olivia gian nan dời mắt khỏi màn hình, khuôn mặt phóng đại lập tức áp sát Mục Căn. Mục Căn bị hần cứng rắn ép lui hai bước, sau đó không thể động đậy nữa, vai bị hai tay Olivia túm chặt.

“Tập này tôi hoàn toàn chưa xem bao giờ! Đây là tập mấy?” Olivia hỏi Mục Căn vô cùng nghiêm túc.

Mục Căn dần ra, hơi quay đầu nhìn màn hình một cách khó khăn, cậu đã sớm thuộc lòng nội dung, tức thì giải đáp vấn đề của Olivia: “Tập 205.”

Trong thời gian Olivia ngủ, Mục Căn sợ Manh Manh chán, bèn để lại “Cuộc phiêu lưu của Kham Manh Manh” cho nó xem, nội dung trước Manh Manh xem rồi, thành ra bắt đầu xem từ tập 201, xem đến tận khi Olivia tỉnh ngủ, đúng lúc tới tập 205.

“CÁI GÌ!!!!!!” Olivia lại gào lên! Lần này, không chỉ Mục Căn, ngay cả nhóm các bác đang xếp hàng nghiêm chỉnh trước TV cũng xoay màn hình tối sang đây.

“Mau mau nói! Cậu có bao nhiêu tập ‘Cuộc phiêu lưu của Kham Manh Manh’? Ý tôi là — mấy tập sau tập 200 ấy?!” Olivia hưng phấn cực kỳ, gương mặt vốn tái nhợt thoáng hồng lên.

Mục Căn lại gãi gãi đầu.

“Bốn trăm tập ~ thì ‘Cuộc phiêu lưu của Kham Manh Manh’ có tổng cộng bốn trăm tập mà?” Vì đã xem gần hai mươi lần, Mục Căn rất quen thuộc với bộ phim, song mỗi lần thấy hai chữ “Kết thúc” sau tập bốn trăm, cảm xúc trong cậu vẫn sục sôi hết như lần đầu xem kết cục vậy.

Olivia sợ đơ người —

“Ca khúc kết phim của tập cuối rất đặc biệt ~ tròn bốn trăm tập, chỉ nhạc nền của tập cuối là khác, lần nào nghe cũng thấy rung động hết.” Phim hay từ đầu tới đuôi, tập cuối càng là tinh hoa trong tinh hoa, đến cả loại người thiếu tế bào âm nhạc trầm trọng như Mục Căn cũng bị bài hát thu hút. Ca khúc tên “Mãi mãi một Manh Manh” trở thành bài duy nhất cậu biết hát.

“Trời ạ... Cậu thế mà biết bài ấy... xem ra... là thiệt rồi...” Vẫn trong trạng thái hưng phấn quá độ, Olivia sắp hỏng mất thôi, giọng hắn run rẩy, mắt nhìn Mục Căn không chớp. Cuối cùng, như hạ xong một quyết định quan trọng, hắn thả Mục Căn ra, nghiêm mặt nói: “Tôi muốn mua toàn bộ video ‘Cuộc phiêu lưu của Kham Manh Manh’ từ tập 201 đến tập 400, cậu ra giá đi.”

Ngữ khí đặc biệt tàn khốc cao ngạo ngông cuồng bá đạo khí phách.

Tiếp đó, giọng nói mạnh mẽ (← tính từ) của Manh Manh (← tên) loáng thoáng truyền đến —

“Olivia, cậu quên một việc rồi: Trước khi xuất phát cậu đã mua sạch kẹo que của mười lăm cửa hàng kẹo và năng lượng của hai mươi trạm năng lượng, cậu hết tiền rồi.”

Olivia tức khắc xoay đầu qua, hung hăng lườm Manh Manh đang xác nhận lần cuối với hắn.

“Chíp ~ thiệt đó ~” Manh Manh mở to hai mắt, khẳng định chắc nịch.

Hai bao tử vua du lịch đường dài, thiệt đúng là đốt tiền mà

~Vai Olivia hơi sụp xuống.

Hắn thấy mắt mặt muốn chết.

Mới rồi còn huênh hoang bảo người ta ra giá đi, đảo mắt đã phát hiện mình viêm màng túi, cảm giác này chẳng dễ chịu tẹo nào.

Hay... cướp nhĩ?

Tức quá hóa liều, trong đầu Olivia lập tức nảy sinh ý niệm trên.

Ý nghĩ vừa thoáng hiện, Olivia liền cúi đầu xuống, tại nơi Mục Căn nhìn không tới, vẻ mặt Olivia chợt trở nên vô cùng đáng sợ.

Đúng lúc này, một đôi tay ấm áp đột nhiên đáp lên vai hắn.

“Thôi để tớ tặng cậu!”

Hắn ngẩng đầu, lại ngã thẳng vào nụ cười trong sáng của Mục Căn.

“Cái này...” Olivia ngáy ra.

Trong mắt hắn, mọi thứ trên thế giới đều cần tiền trao đổi, hắn phải trả tiền mới mua được kẹo que, năng lượng và các món đồ khác.

Từ bé đến giờ, Olivia chưa từng được cho thứ gì “miễn phí”.

Dù là thứ người khác không cần, cũng chẳng ai cho hắn “miễn phí”.

Từ nhỏ tới lớn, muốn thứ gì phải tự kiếm tiền mua, tiền không đủ thì đi cướp, điều này đã thành nguyên tắc tối cao trong cuộc đời không dài của hắn.

Mà nay —

“Manh Manh cứ đến thẳng chỗ bác Alpha mà xin, trọn bộ bốn trăm tập ‘Cuộc phiêu lưu của Kham Manh Manh’ nằm trong đầu bác hết ~ bác còn có cả MV ca khúc tập cuối nữa cơ!”

“Cái gì!!!! Ý cậu là MV ca sĩ Tuyết Hoa đích thân biểu diễn á?” Olivia còn đang đắm chìm trong cảm xúc không tên, cú nổ mới của Mục Căn lập tức thu hút lực chú ý của hần. Mắt mở thật to, mặt ngáp vể khó tin!

“Hả... ca sĩ Tuyết Hoa? MV chỉ có Kham Manh Manh trong phim và một cái cây thôi...” Mục Căn hồi tưởng một chút: “Thôi, tự cậu xem đi.”

Mục Căn cười hì hì bảo Olivia.

“...” Hiện Olivia đã chẳng biết nói gì mới tốt, hần cúi đầu, sau một lúc mới ngẩng đầu lần nữa, giọng nói ẩn chứa sự dè dặt khó phát hiện, hần nhỏ giọng hỏi Mục Căn: “Xin hỏi, cậu muốn tặng miễn phí bộ phim hoạt hình quan trọng như thế cho tôi thật sao?”

Hần đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “miễn phí”.

“Ừ, thật mà. Cậu không phải bạn tớ sao? Ba ba nói, bạn bè với nhau phải biết san sẻ nha ~” Tuy Mục Căn chưa từng có bạn, nhưng ba ba vẫn giải thích từ bạn bè cho cậu nghe.

Bất đồng với người máy, trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, nhân loại sẽ trải qua vô số sự kiện và hằng hà cảm xúc. Trên đường đời, họ sẽ gặp được người thân, người yêu, bạn bè, người qua đường và kẻ thù, họ sẽ vì những người này mà nếm trải tình thân, tình yêu, tình bạn, đạo nghĩa và thù hận. Những tình cảm ấy, đến tận cuối đời người máy cũng chẳng hiểu được, song họ lại cho đây là chuyện Mục Căn nhất định phải trải qua trong tương lai, thế nên mới vất vả cặn óc, lật hết tất cả sách nói về tình cảm, rồi quy nạp tổng kết cho Mục Căn biết.

Bạn bè, là khi trong túi áo con chỉ còn mỗi quả trứng rồng, nhưng con vẫn sẵn lòng chia cho bạn con phân nửa — người máy A bảo với Mục Căn như thế.

Mắt Olivia sáng lên ngay tắp lự.

“Được, kể từ giờ cậu là bạn tôi.” Giọng điệu trở nên hết sức trịnh trọng, giờ đây, đổi thành Olivia vươn tay về phía Mục Căn.

“Ừ.” Vươn tay bắt tay Olivia, Mục Căn cười ngây ngô.

Lúc này, cậu nào hay biết mình vừa thu hoạch được một tình bạn hiếm có cỡ nào.

Tình bạn của một kẻ tàn ác cả đời cô đơn chiếc bóng, mai sau bị người đời đánh giá là hung bạo tàn nhẫn.

Mà “kẻ tàn ác ấy”, cũng nắm giữ một cơ hội giúp thay đổi vận mệnh tương lai của mình.

Và căn nguyên hết thảy chỉ bắt nguồn từ hai trăm tập “Cuộc phiêu lưu của Kham Manh Manh” thôi.

Nghe bảo bạn Gà bây giờ còn trâu hơn cả bạn Cỏ, tận 35t trở lên mới động dục lận =)) Khổ thân Cỏ, phải đợi chừng hai chục năm nữa =))))

28. Chương 28: Hai Gia Đình

Lần này bắt tay xong, không khí giữa hai người thay đổi rõ rệt.

Trẻ con vốn dễ chơi chung, cả hai còn là fanboy của Super Kham Manh Manh, vì thế liền hào hứng tùm tùm trước màn hình xem phim hoạt hình ~()

~Mục Căn đã xem gần hai mươi lần nên thuộc nằm lòng mọi tình tiết trong phim, không ngờ Olivia còn dễ nể hơn cậu! Vì Olivia chỉ sưu tầm được 200 tập đầu, thành ra hần đã xem (hai trăm tập đầu) hơn bốn mươi lần!

Cùng Olivia ôn lại câu chuyện về Kham Manh Manh lần nữa, Mục Căn chú ý tới rất nhiều phục bút mà trước đây không để tâm. Đương nhiên, có một số điểm không phải không thấy, mà do cậu thiếu hụt kiến thức đời sống nhân loại, nên dù thấy cũng không hiểu.

*phục bút: một thủ pháp văn học nghệ thuật, dùng những chuyện hoặc vật tưởng chừng râu ria trong đoạn đầu làm gợi ý/ám hiệu cho sự kiện hoặc nhân vật nào đó sắp xuất hiện trong đoạn sau

Nhờ Olivia giải thích, Mục Căn cũng hiểu đôi chút về thế giới loài người.

“Cậu giỏi thật! ‘Cuộc phiêu lưu của Kham Manh Manh’ ở chỗ chúng tôi đã thất lạc từ lâu, ai cũng bảo phim này chỉ có 200 tập! Nhưng xem tình tiết rõ ràng chưa kết thúc, trên mạng đồn còn hai trăm tập sau nữa, bao nhiêu người treo thưởng kếp xù, nhưng tới nay vẫn chưa tìm thấy bóng dáng nó đâu ~” Tất nhiên, người hưng phấn nhất vẫn là Olivia: Bộ anime đã ngưng sản xuất mà mình luôn mong mỗi tha thiết tự nhiên vào tay, quá tuyệt luôn biết không? Muốn ra ngoài bắn rặng mây hành tinh lắm ấy biết không?

“Đến giờ nghỉ rồi, hai đứa đã xem hoạt hình hơn bốn tiếng và vượt quá thời gian dùng mắt thích hợp, hãy lập tức nhắm mắt nghỉ ngơi.” Hai thiếu niên đang phấn khích thì âm thanh thiết diện vô tư của Alpha vang lên bên tai họ. Olivia còn chưa kịp phản ứng, Mục Căn đã kéo hấn đi nghỉ.

Không gian phi thuyền cũng không lớn, Mục Căn ngồi đại xuống sàn, nhắm mắt lại, ngón tay ấn ấn xung quanh mắt.

“Cậu đang làm gì vậy?” Olivia nhìn cậu làm mà tò mò.

“Làm vật lý trị liệu cho mắt nha, có thể phòng ngừa cận thị.”

“À à! Như vậy phải không? Tôi đây cũng học.”

Thế là Olivia cũng tập vật lý trị liệu rất chi ra hình ra dạng.

Manh Manh cảm thấy mình sắp hỏng mắt thôi!

Với một người máy đã vì Olivia mà sầu lo nát ỏ cứng, sự tình phát sinh hôm nay quả thực quá đáng sợ!

Đang cao hứng bị ép ngưng giữa chừng, Olivia chẳng những không cáu gắt, ngược lại còn hơn ha hơn hớ cùng người ta tập vật lý trị liệu là sao?!

Olivia là tên lười biếng đến phần mắt nhi đồng cũng không thèm xài nha!(← Ê! Manh Manh nhà mi vẫn còn xoắn quấy vấn đề phần mắt của mi hả!?)

Đều là người máy, đứa trẻ do mỗi bên nuôi dạy cũng xấp xỉ tuổi nhau, có sao Mục Căn thì ngoan ngoãn, mà Olivia lại khó trị vậy chứ?

“Xin hỏi, mọi người dùng phương pháp gì giáo dục nhân loại thế?” Nện bước nhỏ đến gần đầu to Alpha, Manh Manh cúi người thỉnh giáo một cách khiêm tốn.

Mặt Alpha chẳng chút thay đổi (== làm như bình thường vẽ mặt hấn phong phú lắm ý), xoay màn hình tối qua.

“Ngôn truyền thân giáo.” Hấn trả lời bằng bốn chữ lời ít ý nhiều.

*ngôn truyền thân giáo: dạy người ra sao, mình làm y vậy (ý là phải biết làm gương)

Tuy hấn chỉ nói bốn chữ, tuy hấn không có bất kỳ biểu tình gì, nhưng đám Eta đều biết Alpha đang vui, chính xác là cực kỳ vui.

Nhìn mà xem! Màn hình tối của Alpha thế mà bắt đầu gợn sóng nhoang nhoáng rồi kìa ~ Còn đủ màu sắc nữa chứ!

Thì là lần đầu tiên nuôi dạy nhân loại đã thành công, được người máy khác xin chỉ bảo kinh nghiệm, trong lòng Alpha mừng thầm vân vân mây mây, ừ hử

~“Ngôn truyền thân giáo... bác Alpha, chẳng lẽ mọi người cùng Mục Căn tập vật lý trị liệu cho mắt luôn sao?” Manh Manh tức khắc dùng não mô phỏng cảnh tượng dạy học của Alpha, mừng rỡ bộ dáng người máy đầu trục cực kỳ nghiêm túc này đang tập vật lý trị liệu đầu ra đẩy với nhân loại nho nhỏ, Manh Manh chợt ngộ ra:

Lẽ nào để giúp Olivia tập thành thói quen sử dụng phần mắt, mình phải ngôn truyền thân giáo xài chung với cậu ấy?

“Chíp...” Đại khái xài từ này nhiều quá, Manh Manh quen miệng chíp một tiếng.

“Bác” Alpha? “Chíp”?

“Người máy Manh Manh, xin chú ý cách dùng từ. Theo kết quả quét hình của tôi, não trung tâm của ngài ra lò từ bốn trăm năm trước, thuộc về bộ não đời hai, tôi xuất xưởng mới được hai mươi ba năm, ngài không cần gọi tôi là bác. Mặt khác, trong lúc vận chuyển, bộ não của ngài thường xuyên phát ra từ ‘chíp’ này, tôi nghiêm túc hoài nghi trong cơ thể ngài có trục trặc, xin hãy đến trạm kiểm tra tu sửa đúng lúc.”

Lần đầu tiên nói một hơi dài cỡ này, chứng tỏ Alpha rất cuộc chịu hết nổi Manh Manh: Rõ ràng là người máy! Rõ ràng cũ hơn mình! Dựa vào cái gì gọi mình là “bác”? Làm như là model đời mới gì đó không bằng!

Cả cái tiếng “chíp” vô nghĩa kia nữa, người máy bình thường căn bản không kêu giống y thật vậy được!

Dứt lời, màn hình tối của Alpha quay sang người máy A: “Người máy A, mang tôi đến buồng năng lượng, tôi cần bổ sung năng lượng.”

Đêm qua Alpha lén tập phát âm từ “chíp” năm trăm lần, nhưng tập kiểu nào cũng chẳng tốt, trái lại còn thiếu năng lượng xài.

“Vâng.” Người máy A đặc biệt thành thật bê đầu to của Alpha đi châm dầu.

Ngồi tập xong nguyên bài vật lý trị liệu mắt, Olivia cảm thấy cơn đau vẫn quấy nhiễu đầu mình giờ đỡ hơn nhiều.

“Bài vật lý trị liệu này lợi hại ghê!” Olivia thành tâm thành ý khen Mục Căn.

“Là bác Alpha rất lợi hại, bác dạy tớ đấy. ‘Cuộc phiêu lưu của Kham Manh Manh’ cũng là bác cho tớ. Mỗi bác của tớ đều có nhiều thứ tốt lắm nha! Đúng rồi, cậu thích chơi Super Kart không?”

“Thích! Thích cực kỳ!!!!”

“Bác Epsilon có trò ý đó ~ Lát nữa tụi mình đi tìm bác chơi đi?” Mục Căn đưa ra lời mời thứ hai.

Lấy “Cuộc phiêu lưu của Kham Manh Manh” làm đầu, hai thiếu niên không ngừng phát hiện điểm chung trong sở thích của nhau, thường thì bọn họ toàn chơi game một mình, nay có đồng bạn, còn là đồng bạn trình độ tương xứng với mình, hai đứa nhóc nhất thời chơi đến phát nghiện.

Hai người vui, Sigma không vui.

Từ khi người nọ tỉnh lại, 80% ánh mắt của anh trai đều dừng trên màn hình, 18% đáp trên mặt tên nhóc Olivia kia, chỉ chừa mỗi 1% rơi xuống đầu Sigma!

Sigma rất rất không vui.

May mà Mục Căn vừa lúc nhận được tín hiệu cảm xúc của em trai. Dù đây là lần đầu xử lý quan hệ giữa “em trai dính người” và “người bạn mới quen”, song Mục Căn tìm được cách giải quyết rất nhanh.

“Đây là em tớ.” Cậu ôm Sigma đang mất hứng vào lòng, giới thiệu với Olivia, tuy trước đó đã giới thiệu một lần, cơ mà lần này trịnh trọng hơn thấy rõ.

“Tôi biết, đó là Sigma.” Trí nhớ Olivia cũng không tồi, đầu mới nghe một lần, nhưng hẳn vẫn nhớ kỹ tên Sigma.

“Cậu cũng kỳ ghê: Rõ ràng là con người, sao lại có em trai người máy? Còn ba ba với bác người máy nữa chứ.” Olivia hỏi ra nghi vấn của mình.

“Tại sao nhân loại không thể có gia đình là người máy? Họ nuôi tớ lớn mà?” Mục Căn nhìn Olivia bằng ánh mắt quái dị: “Ba ba là người sinh cậu nuôi cậu, còn bác là anh em của ba ba, em trai là đứa nhỏ cùng thế hệ với cậu, có gì mà kỳ?”

Nghe cũng có lý phết nhở... Olivia vô thức gật đầu.

“Thế trong nhà cậu có ai?” Kế tiếp đổi thành Mục Căn hỏi hẳn, lúc này đến phiên Olivia ngẩn người.

Hắn ngoảnh lại, nhìn Mạnh Mạnh thật kỹ, sau một lúc mới đáp khẽ: “Tôi nghĩ... chắc ba tôi là Mạnh Mạnh?”

Nuôi lớn mình là Mạnh Mạnh, Mạnh Mạnh cũng thường bảo, khi mình còn là một quả trứng thì đã nằm trong bụng nó rồi. Thế nên, mình xem như cũng do Mạnh Mạnh sinh ra nhỉ?

Olivia tưởng Mục Căn sẽ giễu cợt mình, nhưng ngẩng đầu lại thấy Mục Căn đang cười.

“Ha ha, vậy tại mình có thêm một điểm giống nhau rồi.” Mục Căn cũng hạ nhỏ giọng, vừa nói vừa vươn tay về phía Olivia.

Cùng là khán giả trung thành của “Cuộc phiêu lưu của Kham Mạnh Mạnh”, Olivia lập tức nhận ra hàm nghĩa của tư thế này: Đây là tư thế giữa bạn tốt với nhau.

Bàn tay hơi hé mở, hắn vụng về duỗi tay ra.

Bàn tay của hai thiếu niên vỗ vào nhau.

29. Chương 29: Thuyền Âm Hồn

Tuy nhiên, nếu đã là em trai của bạn, vậy mình là bạn của anh trai cũng nên tặng quà gặp mặt chứ nhỉ. Thế là Olivia sờ soạng túi áo mình, ách — bên trong chỉ có kẹo que thôi.

Cậu em này là người máy, kẹo que không tác dụng với hắn. Vì vậy, Olivia tức tốc đứng lên chạy tới chỗ Mạnh Mạnh. Sau một lúc, khi hắn quay lại lần nữa, trên tay đã có thêm một ống thép tròn tròn.

“Đây là cái gì?” Mục Căn và Sigma đều ngập tràn tò mò nhìn hắn.

“Đây là súng phóng pháo laser tối! Có khả năng hấp thu vật chất tối trong vũ trụ, số lượng vật chất tối nhất định tích lũy được có thể làm năng lượng cho pháo sử dụng! Tính sát thương rất khá, một pháo có thể tiêu diệt một hành tinh nhỏ đường kính 12km lận!” Olivia giải thích sơ lược, sau đó đặt pháo laser tối vào tay Sigma.

*vật chất tối: thứ vật chất vô hình được cho là chiếm phần lớn trong vũ trụ, đến nay vẫn chưa xác định được thành phần chính xác

“Tuổi cậu còn nhỏ, vừa lúc dùng pháp laser này!” Olivia nói với Sigma.

“Nó còn nhỏ, trước cho nó một món đồ chơi thôi, chờ lớn mới cho thứ lợi hại.” Những lời này là Olivia lên bảo Mục Căn.

“Ách...” Tuy không biết pháo laser tối là thứ gì, nhưng thoát nghe có vẻ rất lợi hại rất nguy hiểm, cứ thế cho Sigma thật không việc gì chứ?

Mục Căn toan nói gì đó, song Sigma đã xem xét xong món quà và mỹ mãn nhét vào bụng.

“Giờ không ghét anh!” Hắn thẳng thắn nói với Olivia.

Olivia đàn mặt: “Giờ không ghét anh”, chẳng phải ý bảo “Trước đó rất ghét anh” sao?

“Ha ha! Em trai cậu cũng thú vị ghê!” Olivia cười ha ha.

“...” Mục Căn đành coi lời này như khen ngợi mà nhận lấy.

Nhờ một pháo lúc trước của Olivia, phi thuyền của Mục Căn thành công tránh thoát vành đai thiên thạch, nhưng họ hiện tại vẫn chưa bay khỏi phạm vi Lăng Hoàng Đế Biển Chết.

Bên ngoài phi thuyền vẫn rải rác đủ kiểu chương ngại vật lớn nhỏ, có điều kém xa mật độ lần trước. Thời điểm không xem hoạt hình, Mục Căn sẽ rủ Sigma và Olivia cùng nhìn ra ngoài cửa sổ. Được Olivia giới thiệu, cậu biết không ít chuyện thú vị.

“Nếu may mắn, bọn mình có thể phát hiện thuyền âm hồn ở đây!” Olivia còn nói một danh từ mới.

“Thuyền... âm hồn?” Mục Căn sững người: “Âm hồn... của thuyền á?”

Câu cuối có chút nhỏ.

Chớ thấy cậu lớn lên ở hành tinh nông thôn mà lầm, cậu cũng từng xem phim kinh dị đó nha!

“Ách... Thuyền cũng đâu phải vật sống, biến thành âm hồn kiểu gì?” Olivia bị phản ứng của cậu làm ghen hòng: “Thuyền âm hồn là một loại hiện tượng thần bí!”

“Nó là phi thuyền mọi người tình cờ gặp được trong lúc phi hành ngoài vũ trụ.

Bề ngoài thoát nhìn không có gì bất đồng với phi thuyền khác, nhưng nếu quan sát cẩn thận thì sẽ phát hiện trên thuyền chẳng có một ai, phát tín hiệu cũng không đáp lại. Lúc này, nếu thử lên thuyền, cậu sẽ thấy rất nhiều sự việc kỳ dị.

Thức ăn nóng hôi hổi, âm nhạc vui vẻ đang phát, hết thấy đều ngay ngắn trật tự, hiem nổi...

Trên phi thuyền không có lấy một người sống.

Và nếu tiếp tục lật nhật ký phi hành trên thuyền, cậu sẽ nhận ra nó chính là phi thuyền gặp nạn đã mất tích từ mấy trăm năm trước, thậm chí mấy ngàn năm trước...”

Olivia cơ hồ áp sát tai Mục Căn để nói lời cuối, giọng hần cực kỳ thấp, ngữ khí cố tình ra vẻ rùng rợn.

Tiếp theo, hần xấu xa dời mặt đi, chờ thưởng lãm sắc mặt tái mét của Mục Căn.

Như hần dự đoán, khuôn mặt luôn hồng hào của Mục Căn đích xác biến trắng, mắt mở thật to, Mục Căn có chút hoảng sợ.

Quả nhiên muốn dọa phải dọa người như Mục Căn mới có cảm giác thành tựu nha — Olivia hài lòng cực kỳ, hần cũng không muốn thực sự dọa sợ người bạn mới quen của mình, bèn vỗ vỗ vai Mục Căn, nói: “Tôi dọa cậu thôi, đó đều là truyền thuyết, tôi còn chưa gặp người thật từng thấy thuyền âm hồn đâu ~”

Olivia khoác tay lên vai Mục Căn, nhận thấy phía dưới hơi run rẩy, trong lòng hần thấy hơi có lỗi.

“Xin lỗi, tôi thực tình không biết cậu sợ ma đến thế.” Lần đầu tiên Olivia xin lỗi người khác đấy nhé, đáng tiếc, Mục Căn nào hay biết.

Mục Căn chậm rãi giơ tay phải lên, chỉ ra sau lưng Olivia.

“Ollie, cậu, cậu nhìn... cái kia... cái kia có phải... thuyền âm, âm hồn cậu vừa nói không?”

Olivia chưa bao giờ nghe Mục Căn nói năng kiểu này, giọng hết sức nhỏ, cứ như sợ bị người ta nghe được. Sắc mặt Mục Căn cũng tái hơn trước, tựa tựa như sắc mặt mà mỗi sáng sớm nhìn thấy trong gương.

Thấy Mục Căn như vậy, Olivia cũng bắt giác run lên.

Bóng đèn nhỏ trong đầu hần bừng sáng ngay tức khắc.

“Tôi hiểu rồi! Cậu tính dọa ngược lại tôi chứ gì? Nói cho cậu biết, tôi...” Giũ rớt toàn bộ da gà mới nổi lên, Olivia làm bộ không thèm để ý mà xoay người, muốn vạch trần Mục Căn, kết quả —

Trong nháy mắt trông thấy cảnh tượng ngoài cửa sổ, Olivia xém nữa biến về nguyên hình!

Giờ phút này, ngoài cửa sổ nhỏ trước mặt bọn họ, vậy mà thực sự có một phi thuyền vô cùng lớn.

“Kỳ quái, Sigma đâu quét ra phi thuyền này.” Hai thiếu niên đang căng thẳng muốn chết, Sigma lại lửa cháy đổ thêm dầu.

Nghe Sigma nói, Olivia nghĩ mình sắp lòi đuôi tới nơi rồi!!! Hần biết trên người Sigma có hệ thống radar trinh sát rất cao cấp, thậm chí mới đây hần còn giúp Sigma thăng cấp hệ thống lên chút đỉnh. Hiện phạm vi quét hình của Sigma đã sánh ngang với người máy trinh sát, nhưng hôm nay, Sigma lại bảo không dò thấy thuyền kia?

“Đúng, đúng là thuyền âm hồn rồi!!!!” Olivia hét âm lên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-co-kiep-sau>